

BRINJE

*Izbor literarnih in
likovnih del učencev*

*Šolsko leto
2019/2020*

UVODNIK

Vabimo vas, da se sprehodite po straneh novega Brinja, ki prinašajo izbor literarnih in likovnih izdelkov, ki so jih učenci ustvarjali v šolskem letu 2019/2020. Obe krajini, literarna in likovna, sta raznovrstni, barviti, v njih boste našli realistične in fantazijske motive, ki so jih učenci vtkali v svoje raznolike stvaritve.

Tako kot čas in vse drugo je tudi to spletno publikacijo zaznamoval novi koronavirus, ki nam je *bitje in žitje* postavil na glavo. V letošnjih besedilih boste zato našli besede, ki jih doslej sploh nismo uporabljali: *koronavirus, koronačas, koronapočitnice, koronapesmi ...*

Življenje se je v veliki meri preselilo na splet, med nami pa verjetno ni nikogar, ki si ne bi želel, da bi bilo spet tako, kot je bilo pred nevarnostjo, ki preži od povsod. A zagotavljamo vam, da se z branjem besedil (četudi tistih o covidu-19) ne boste okužili, prav tako si lahko varno ogledujete slike likovnih izdelkov. Učenci, če boste ob tem začutili vzgib, da bi tudi vi kaj napisali, narisali ali izdelali, ga aktivirajte in morda bo nastalo kaj, kar bomo lahko objavili v naslednji številki našega in vašega Brinja.

Urednici

KAZALO

1. razred	3
2. razred	19
3. razred	25
4. razred	27
5. razred	28
6. razred	36
7. razred	60
8. razred	89
9. razred	94

Nepodpisano slikovno gradivo je pridobljeno 23. 7. 2020 na
<https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=clip+art>

BRINJE

Mentorice

Marjana Rozman, Metka Šestan, Ana Rozman, Petra Sedmak Strle, Laura Novak, Jožica Novak, Helena Iskra, Nevica Iskra, Mateja Bubnič, Marina Štemberger, Mirjana Tomažič, Klaudia Turković, Mateja Šepić, Dragica Štemberger Maljavac

Uredili

Mateja Šepić in Dragica Štemberger Maljavac

Oblikovanje

Mateja Šepić, Mariza Močnik

1. RAZRED

LITERARNA DELA

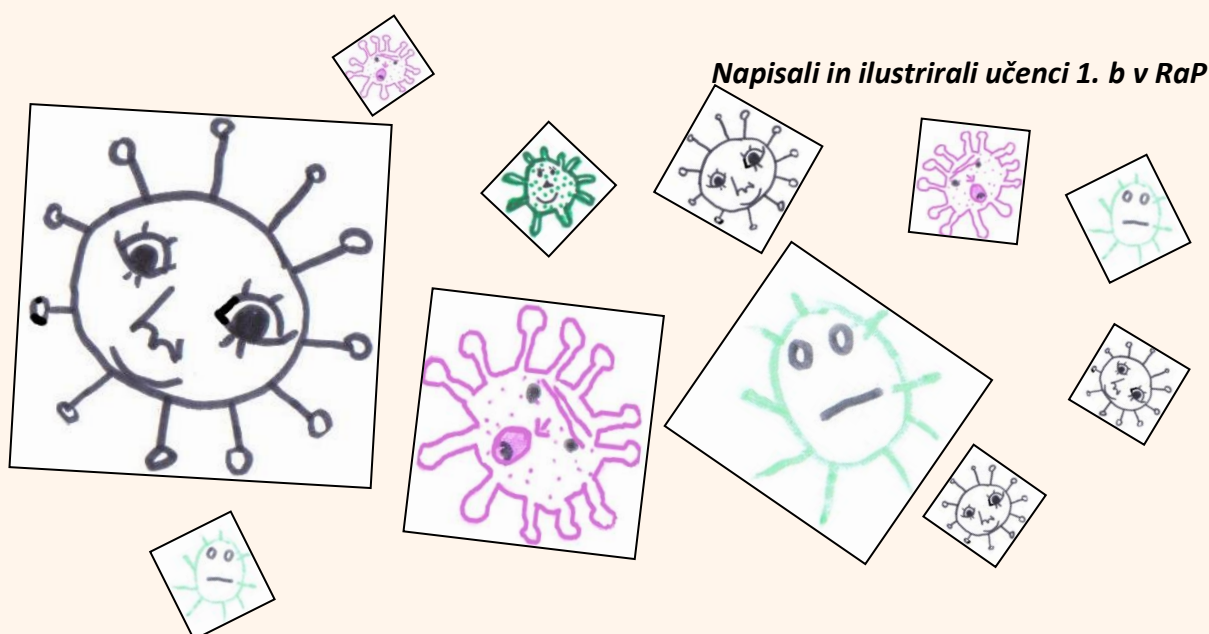
KORONOVİ

NEKOČ STA ŽIVELA KORONICA IN KORONKO. RODILI SO SE JIMA MAJHNI KORONČKI. NEKEGA DNE SO SE ODPRAVILI NA POČITNICE.

OBISKALI SO RAZLIČNA MESTA PO SVETU. KJERKOLI SO SE POJAVILI, SO SE JIH LJUDJE PRESTRAŠILI. KORONOVİ SO VELJALI ZA NEVARNO DRUŽINO. NIHČE SE NI ŽELEL IGRATI Z NJIMI. VSI, KI SO SE Z NJIMI DRUŽILI, SO ZBOLELI IN MORALI V KARANTENO ALI V BOLNIŠNICO. V KARANTENI PA JE OTROKOM POSTALO DOLGČAS. DA NE BI ZBOLELI, SO SI NATAKNILI MASKE IN SI BOLJ POGOSTO UMIVALI ROKE. KORONOVİ SO TAKRAT ZAČELI IZGUBLJATI MOČ. SPOZNALI SO, DA NI LEPO BITI VIRUS. MILO IN VODA STA JIH ZA VEDNO ODPLAKNILA V KANAL, KJER JE GRDO SMRDELO.

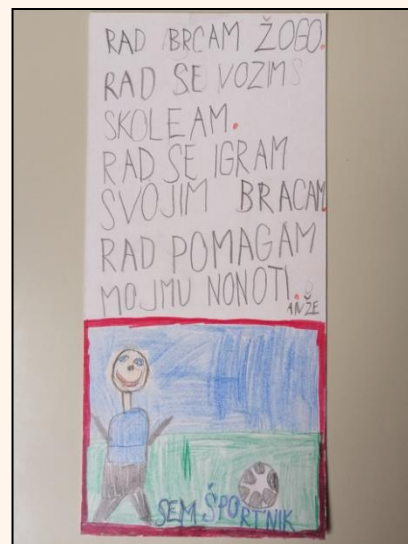
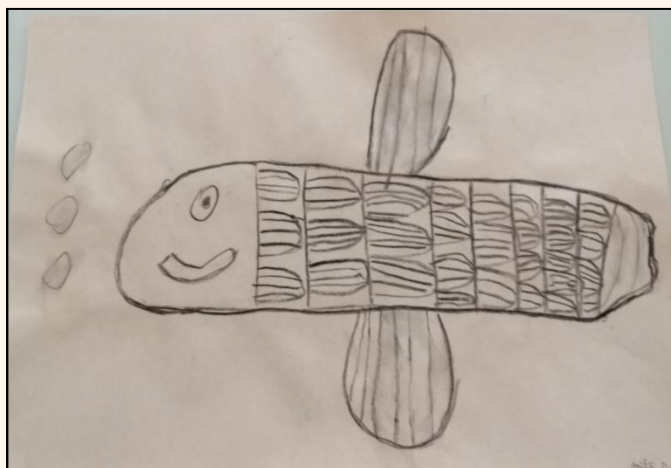
KER SO SE OTROCI NAUČILI POGOSTO UMIVATI ROKE IN KAŠLJATI V RAMO, SO SPET SMELI V ŠOLO.

S HIGIENO SO KONČNO PREMAGALI DRUŽINO KORONOVİH.

LIKOVNA DELA

.....

Anže Dovgan, 1. a

Emma Manias, 1. a

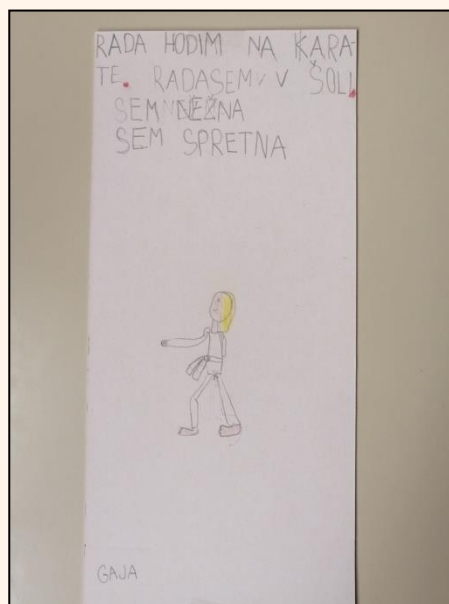
Emma Manias, 1. a

Filip Štemberger, 1. a

Filip Štemberger, 1. a

Gaja Prosen, 1. a

Gaja Prosen, 1. a

Iris Hrvatin, 1. a

Jan Prelec, 1. a

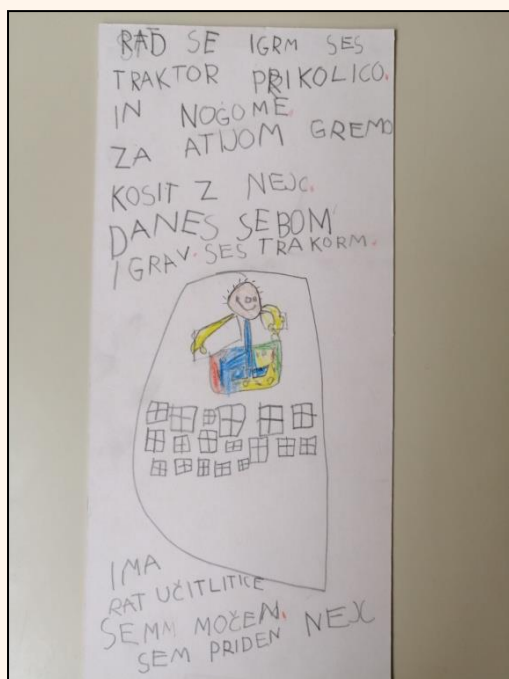
Mai Poklar, 1. a

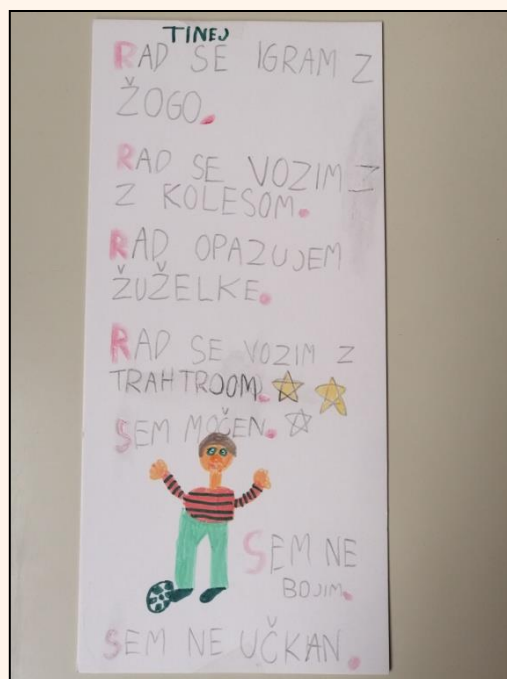
Mikaela Alejandra Ivanović, 1. a

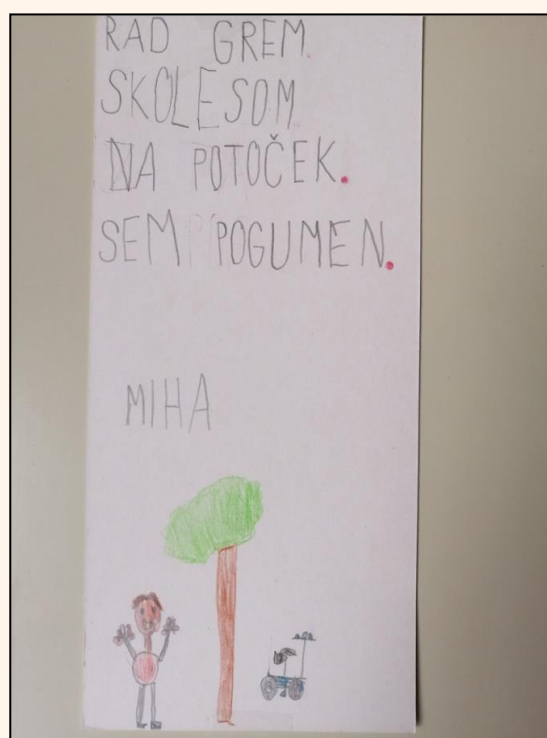
Tristan Valenčič, 1. a

Nejc Kljun, 1. a

Tinej Vičič, 1. a

Miha Vodopivec, 1. a

Petja Macarol, 1. a

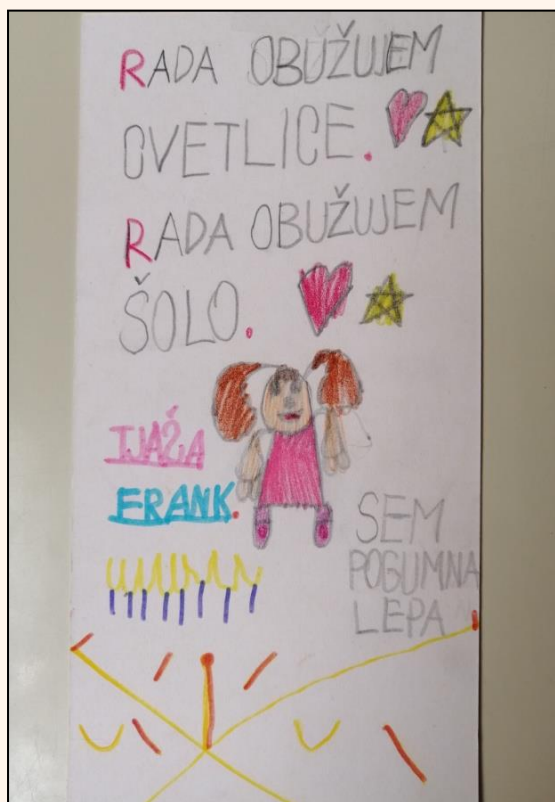
Tilen Jenc, 1. a

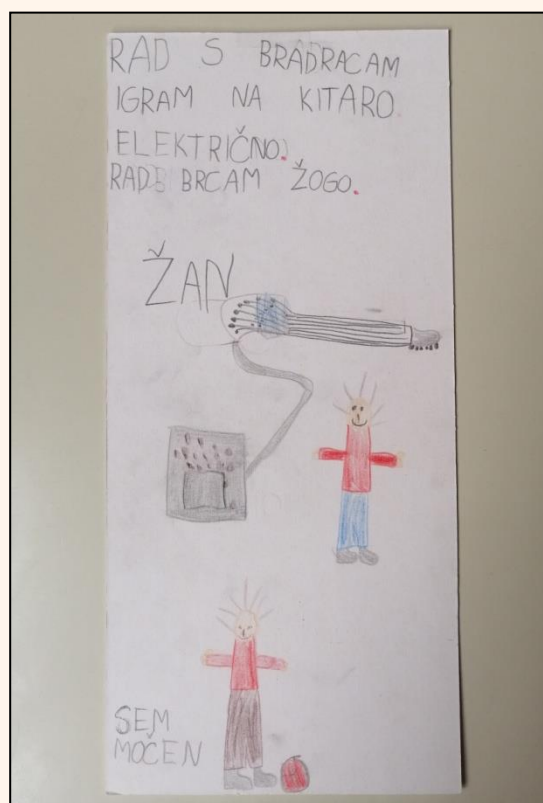
Nikki Ljubič, 1. a

Tjaša Frank, 1. a

Tjaša Frank, 1. a

Žan Vrh, 1. a

Žan Vrh, 1. a

Gašper Česnik, 1. b

Jurij Grk, 1. b

Lamia Bratovič, 1. b

Meri Koprivc Valenčič, 1. b

Tinkara Frank, 1. b

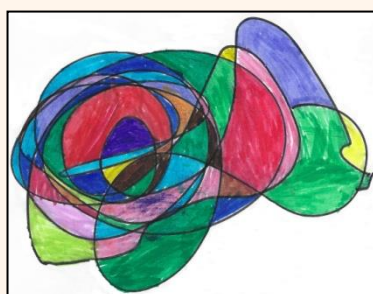
Anja Pipan, 1. b

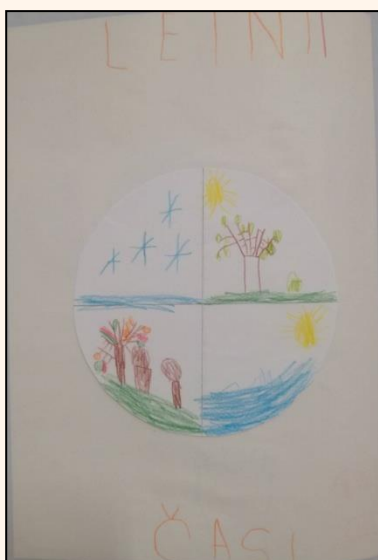
Anja Pipan, 1. b

Tinkara Frank, 1. b

Tinkara Frank, 1. b

Kristian Prpić, 1. b

Lovro Gombač, 1. b

Jaša Špillar, 1. b

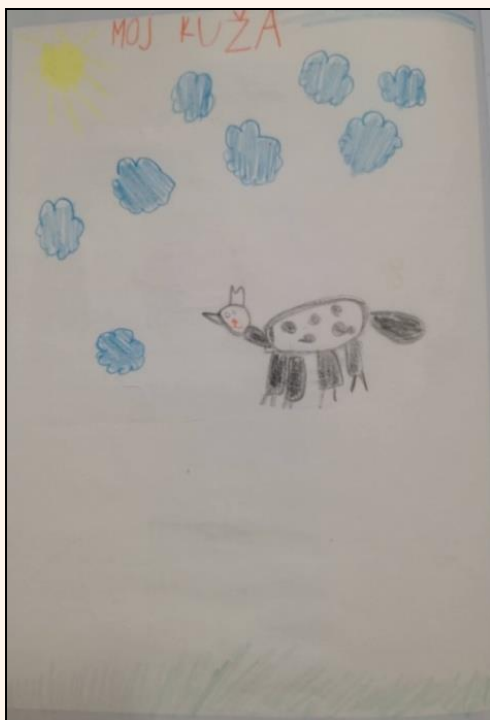
Lana Ternovec, 1. b

Anja Pipan, 1. b

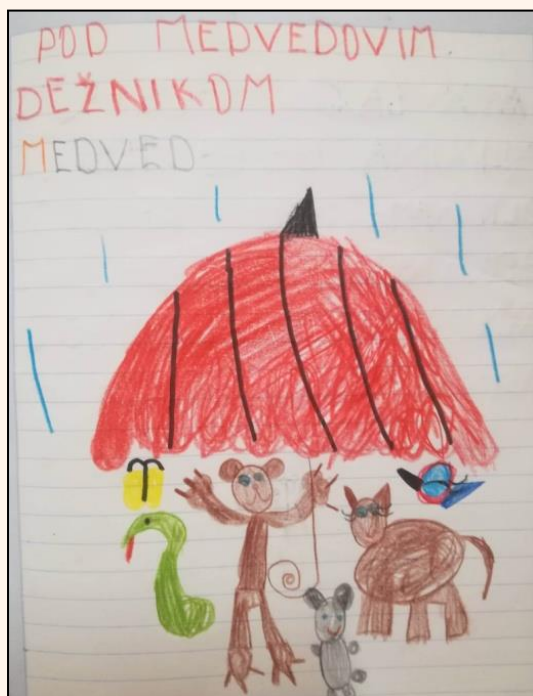
Nina Gojak, 1. b

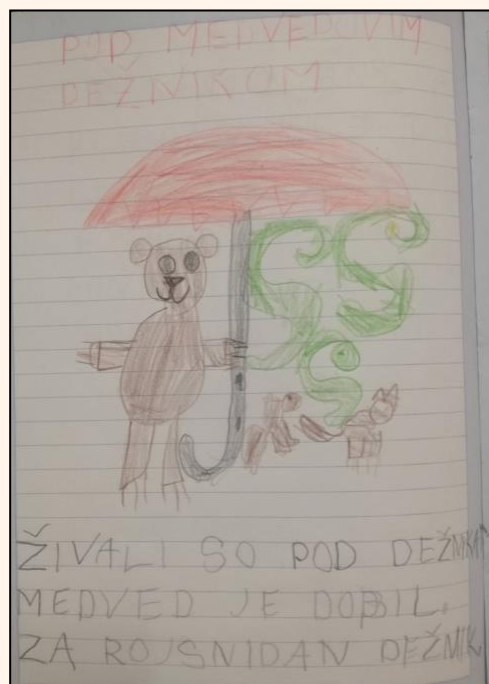
Tina Jenko, 1. b

Taja Tomšič, 1. b

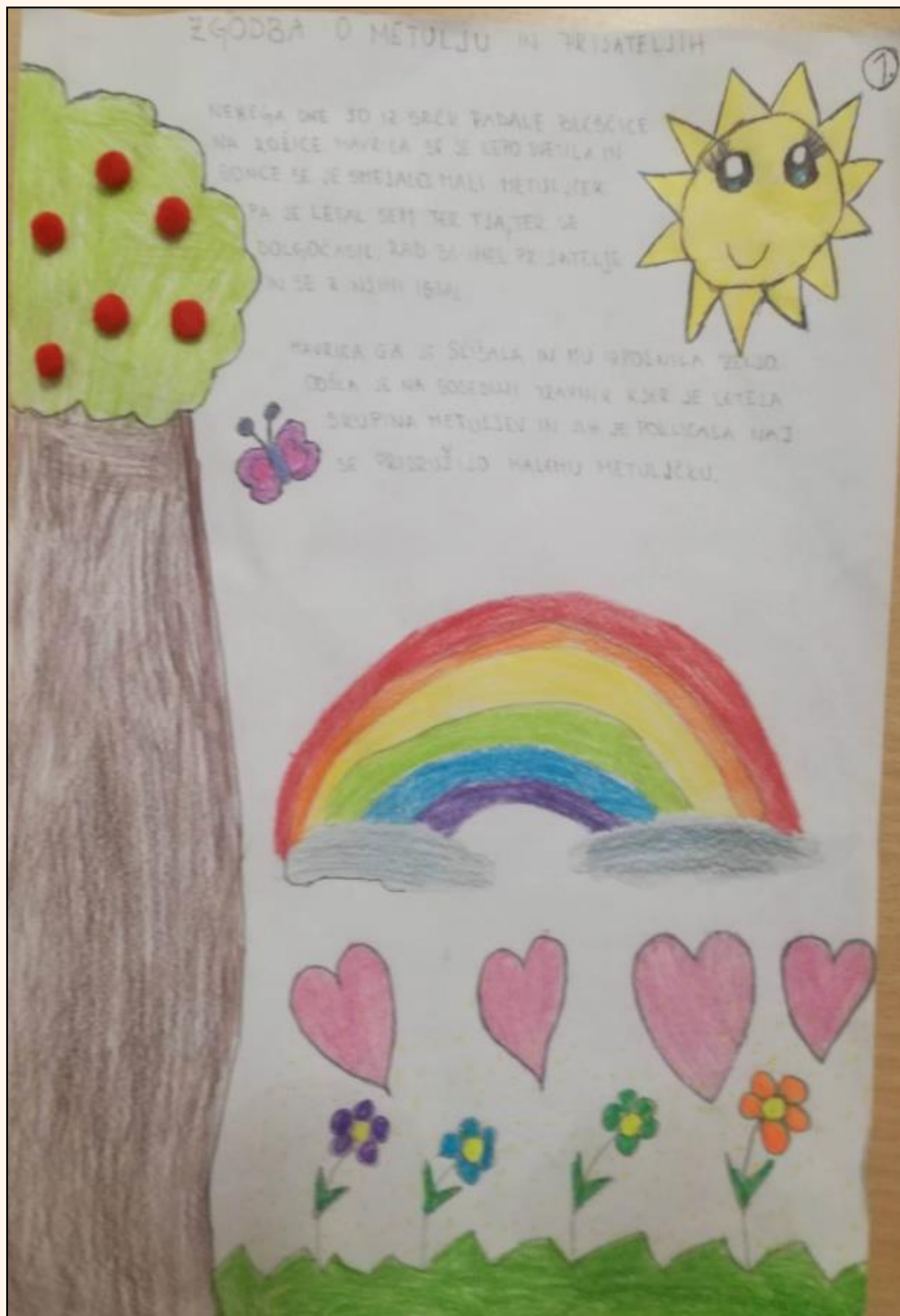
Uma Lili Prelec, 1. b

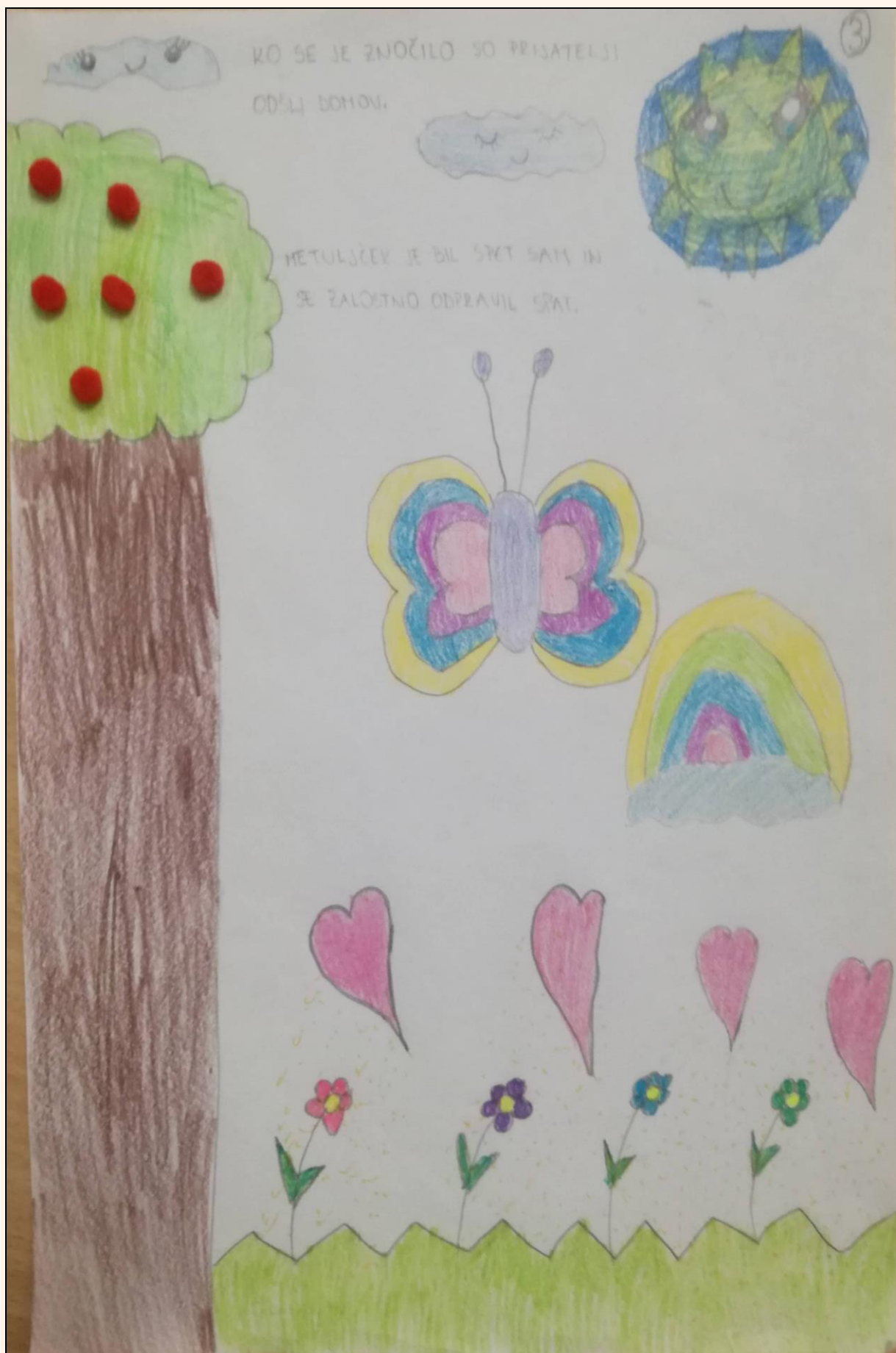
Kristijan Ristović, 1. b

LITERARNA DELA

Zgodba o metulju in prijateljih

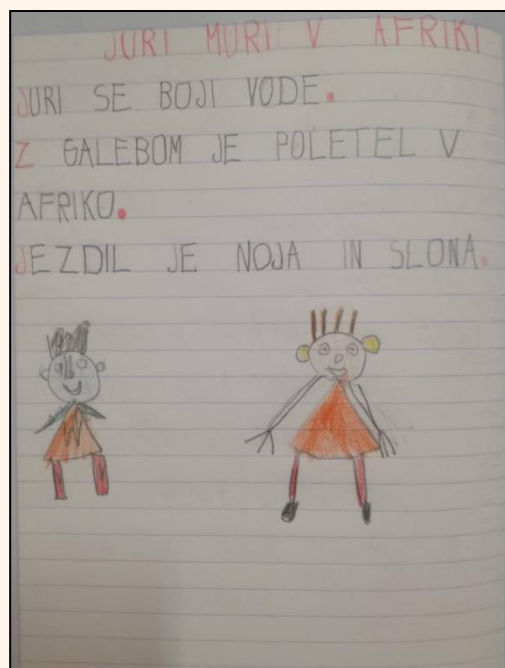
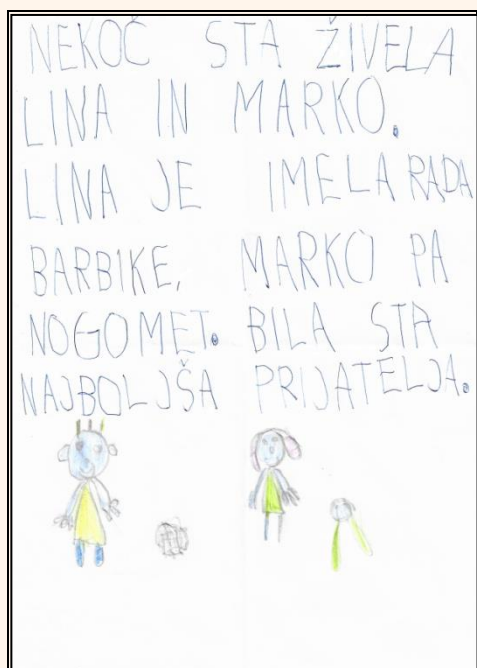

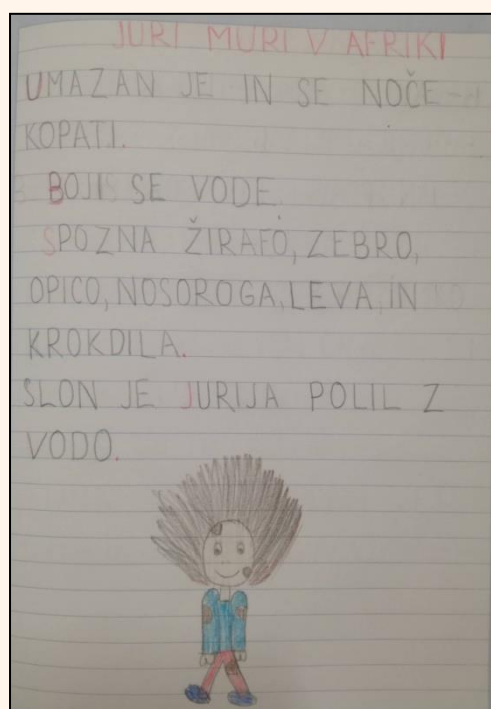

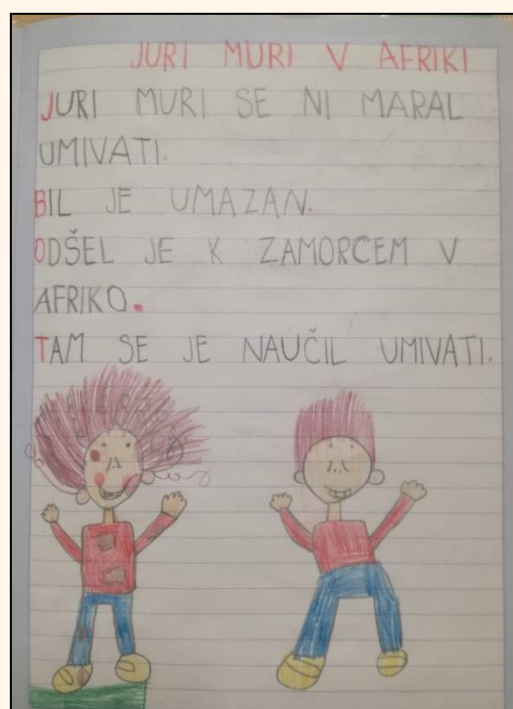
Anja Pipan, 1. b

Kim Marinac, 1. b

Lamia Bratovič, 1. b

Nina Gojak, 1. b

2. RAZRED

LITERARNA DELA

.....

MEDVEDEK IN ČEBELE

Medvedek Sladkosnede
išče sladki med.
Po travniku hiti
in čebelice lovi.

Potiho gre za njimi,
do panja pohiti,
čebela ga opazi
in za njim zabrenči.

Medvedek se ustraši,
odhiti nazaj v gozd,
čebela pa za njim
in piči ga v nos.

Ema Černigoj, 2. a

SINJI MEDVEDEK

Mali medvedek je vstal
in posteljo postlal.
Mamica mu mleko je dala
in na uho zašepetala:
»Danes je lep dan,
zato bodi razigran.
Zunaj se lepo imej
in ne lomi vej.«

Patrik Mršnik, 2. a

MEDVEDEK RJAVČEK

Daleč v gozdu medvedek živi,
Rjavček se kliče, to vedo vsi.

Zjutraj, ko vstane, iz brloga odhiti,
saj sladkega medu si zaželi.

Čebelice pridne so med nabrale,
da medvedek Rjavček lačen ne ostane.

S polnim trebuščkom domov odhiti,
počitka si dolgega zaželi.

Luka Skok, 2. a

MEDO CENE

Medo Cene v gozdu
pravi je gospod.
Lepa medvedka Rozika
njegova je družica.
Njuna gredica polna
dišečih je cvetic.
Čebelice pridne
so njune prijateljice.

Sabina Udovič, 2. a

MEDO

Medo kosmatinček
je rjavi potepinček.
Sladke jagode nabira
in se rad igra.

Ko pa zvečeri se,
hitro v svoj brlog se skotali.
Medo kosmatinček,
je rjavi potepinček.

Kaja Šenkinc, 2. a

MOJ MEDVEDEK

Dragi medvedek moj,
hvala, ker si vedno z menoj.

Zvečer z mano zaspiš,
zjutraj me zbudiš.
Z mano se igraš,
vedno veselje v očeh imaš.

Ko zbolim
in k zdravniku hitim,
te objamem močno,
ker vem, da z mano boš ti.

Ko v šoli sedim in se učim,
komaj čakam, da domov odhitim,
ker tam čakaš me ti,
moj medvedek zlati.

Eva Ana Logar, 2. a

MEDVED JAKA

Medved Jaka se zbudi
ves prespan iz zimskega spanja,
na glas zarjove:
»Oj, čebelica moja,
kako si pa ti?
Se tebi še kaj spi?«
»Meni se še spi,
saj zimskega spanja še konec ni,«
odgovori medvedova prijateljica.
»Jaz sem pa že naspan,
poln novih moči in
prebujen za pomlad.
Komaj čakam,
da ptički zapojejo,
prvi ključki vzklijejo iz zemlje in
na tratah poženejo prvi zvončki.«
»Ja, res bo kmalu prišla,
ta težko pričakovana pomlad,
vse že diši po njej.«

Anja Česnik, 2. a

MEDVED

Medved godrnja
in po gozdu taca.

Pozimi v toplem brlogu smrči,
poleti pa za sabo pušča sledi,
zaradi česar se živalim vrti.

Medved pogosto v sadovnjak zavije
in kmetu vsa pridelek užije.

Trinny Škrabolje, 2. a

SEVERNI MEDO

Nekoč je živel medvedek bel,
ki rad je ljudi imel.

Na severnem tečaju je živel,
svoje družine ni imel.

Ko je sneg padati začel,
se je medvedek razživel.

Zarja Šajn, 2. a

MEDVEDEK KIKO

Kiko moj prijatelj je,
a on iz hiše sploh ne gre.

Zvečer se k meni stisne rad,
da jaz uspem lepo zaspat'.

Kiko moj medvedek je,
ki od rojstva spremlja me.

Jaz imam ga res zelo rad,
saj on mi je kot velik brat.

Urban Bremec, 2. a

MEDVED

Tam daleč v gozdu živi
in v brlogu spi.

Ko se prebudi, s svojo pojavo
in kremplji druge živali straši.

Ni važno, če je rjav, črn ali bel,
vedno rad bi vse pojedel.
Najraje pa se z medom sladka.

Lovro Pirih, 2. a

MEDO

Na našem vrtu
medo skače
gor in dol,
sem in tja.

Najedel se bo sadja,
da pozimi
spančkal bo.

Ko pa medo
se naspi,
pomlad ga prebudi.

David Tarić, 2. a

MEDO

V naš sadovnjak
pikradel se je,
maline vse pospravil je.
Dedek slabe volje je,
ker malin ni več.
Na vrhu sadovnjaka,
pa medo veselo se smeji.

Matic Jakofčič, 2. a

LIKOVNA DELA

Lara Učič, 2. b

Ožbej Tomšič, 2. b

Lina Primc, 2. b

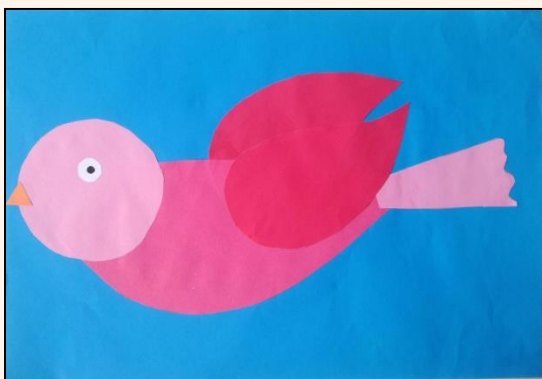
Živa Gombač, 2. b

Marija Mejak, 2. b

Timotej Štemberger, 2. b

Hana Vičič, 2. b

3. RAZRED

LITERARNA DELA

.....

Pravljica o virusku Koronku

*Konec leta 2019 se je v majhni vasici na Kitajskem rodil virusek Koronko. Bil je edinec, brez bratcev, brez sestic, brez prijateljev. Ves čas se je dolgočasil, ker ni imel družbe. Sam doooooolgčas. Nekega dne je srečal kmeta, ki je natovarjal svoj voz. Odpravljaj se je namreč na tržnico v mesto. Pridružil se mu je in neizmerno užival v vožnji na vozu. V mestu mu je bilo zelo všeč. Oboževal je vožnjo s kolesi, motorji, avtomobili in metroji. Oboževal je vožnjo na zadnjem sedežu v taksiju. Nekega dne se je s taksijem pripeljal na letališče in se nenadoma znašel v pilotovi kabini. To je bil neizmeren užitek. Priletel je v ... **(Zgodbo so nadaljevali učenci).***

Priletel je v Italijo. Všeč mu je bila vožnja z gondolo. Po italijanskih mestih je kot detektiv preštel številne turiste. Zanimale so ga vse države sveta. V njih je užival do onemoglosti. V nekaterih je prenočeval manj, v drugih več časa. Tudi Slovenija mu je postala všeč. Z vrha Triglava je z daljnogledom opazoval vsakega prebivalca posebej. V beležko si je zapisoval, kakšni so Slovenci. Rezultate nam bo verjetno sporočil po televiziji.

Tine Ličan, 3. b

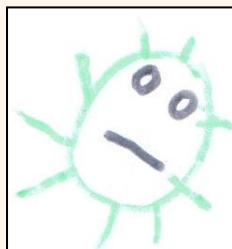
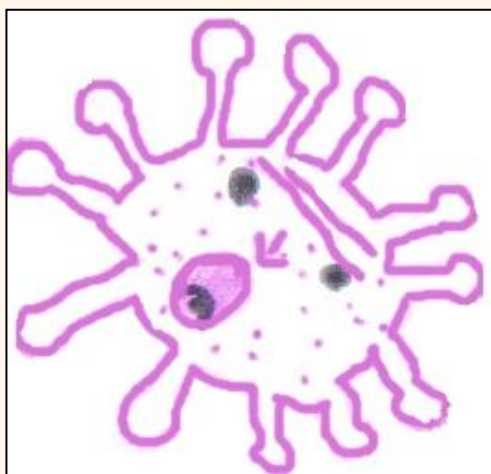
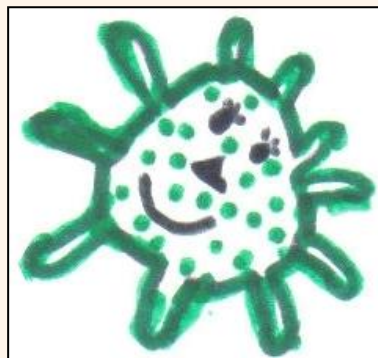
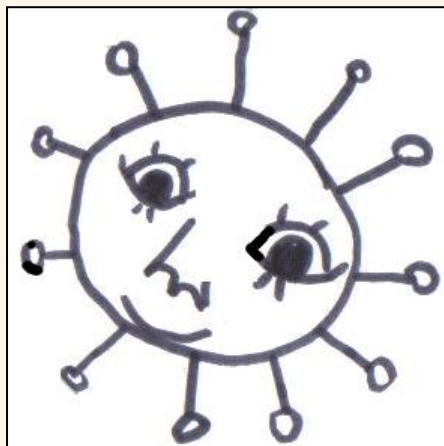
Priletel je v Italijo, kjer je dobil zelo veliko prijateljev. Bil je na nogometnem stadionu, v trgovinskih centrih, v velikih mestih ... S prijatelji so zasedli celotno Italijo in postali zlobni. Napadali so ljudi in jih okužili, da so zboleli. In ni jim bilo dovolj! Šli so tudi v Španijo, Nemčijo, Slovenijo in Ameriko. Povzročili so pravo zmedo. Ljudje so morali ostati doma, ni bilo javnega prometa, šole so bile zaprte. Vse je okužil.

Potem je srečal malega dečka Tima. Virusek ga ni mogel okužiti. Tim je bil mlad, zdrav, pravilno si je umival roke, nosil je zaščitno masko in ni se veliko družil s prijatelji in znanci.

Virusek mu nikakor ni prišel blizu. Koronko je postal žalosten, ker je izgubil svojo moč. Brez moči pa ni mogel naprej kužiti. Svojo moč so izgubili tudi Koronkovi prijatelji.

Tim je bil zadovoljen. Spet se je lahko družil s prijatelji in šel z mamo v trgovino. Spoznal je, da lahko že s skrbjo za higieno premagaš hudega sovražnika.

Miha Kušar, 3. b

Ilustracije učencev 1. b v RAP

4. RAZRED

LIKOVNA DELA

Ana Vičič Šnajdar, 4. b

Zala Barbiš, 4. b

Matic Frank, 4. b

Tija Tomšič, 4. b

Rebeka Mršnik, 4. b

5. RAZRED

LITERARNA DELA

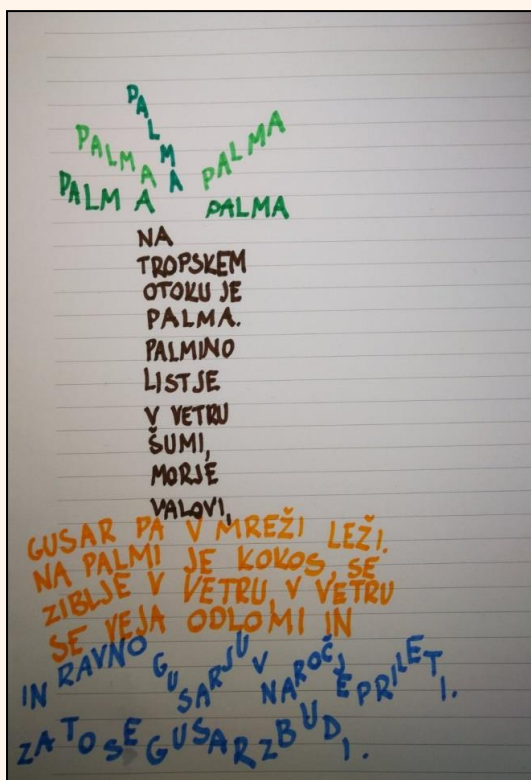
INVALIDI

Invalidi so lahko
veliki, majhni,
gluhi ali slepi.
A vsi ljudje smo lepi.

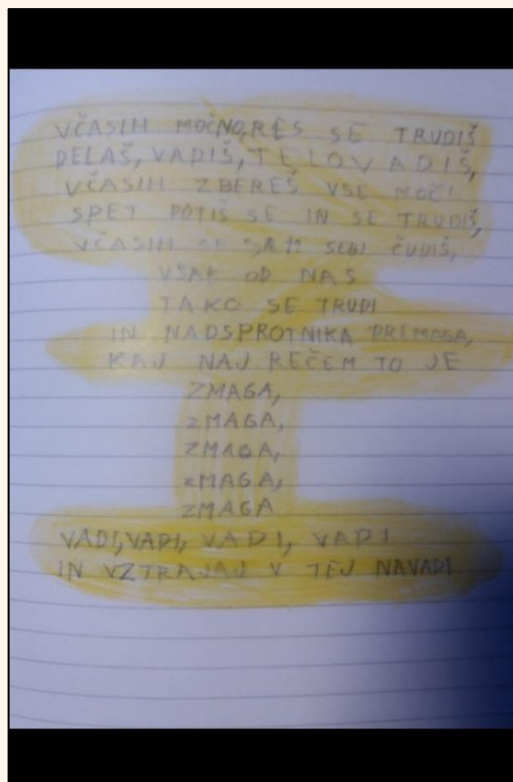
*Miha Gašperšič, Lea Bečkanović
in Maruška Sanabor, 5. a*

Invalid je lahko dober prijatelj,
ki čez čas postane odličen skladatelj.
Invalidom ponudimo pomoč,
da lahko pokažejo svojo moč.

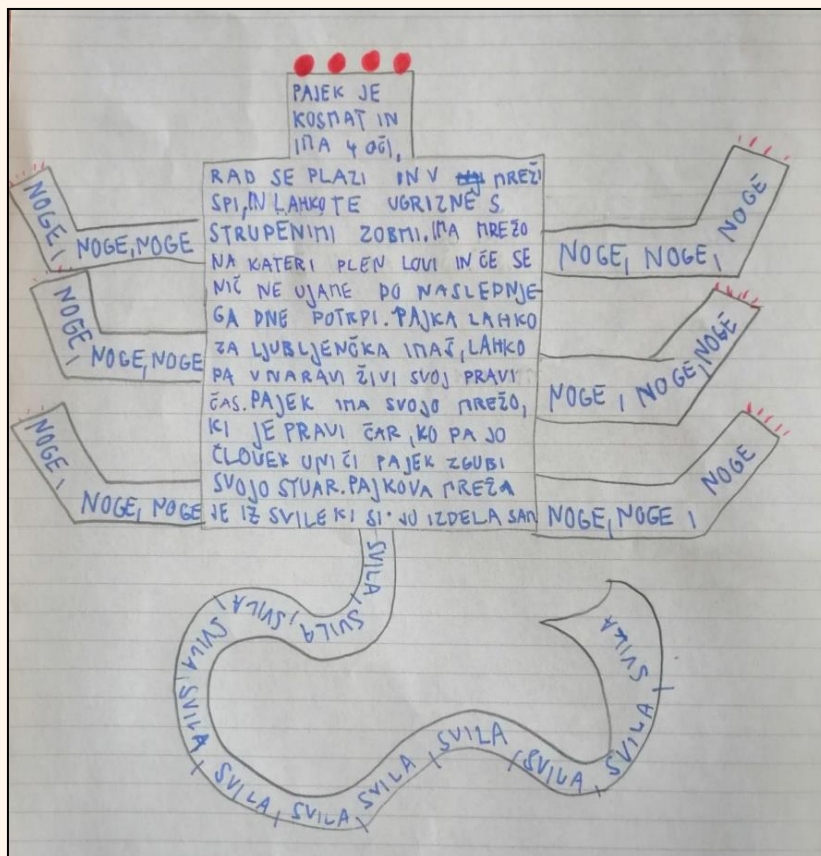
*Izabela Krebelj, Olivija Martini
in Zarja K. Štefančič, 5. a*

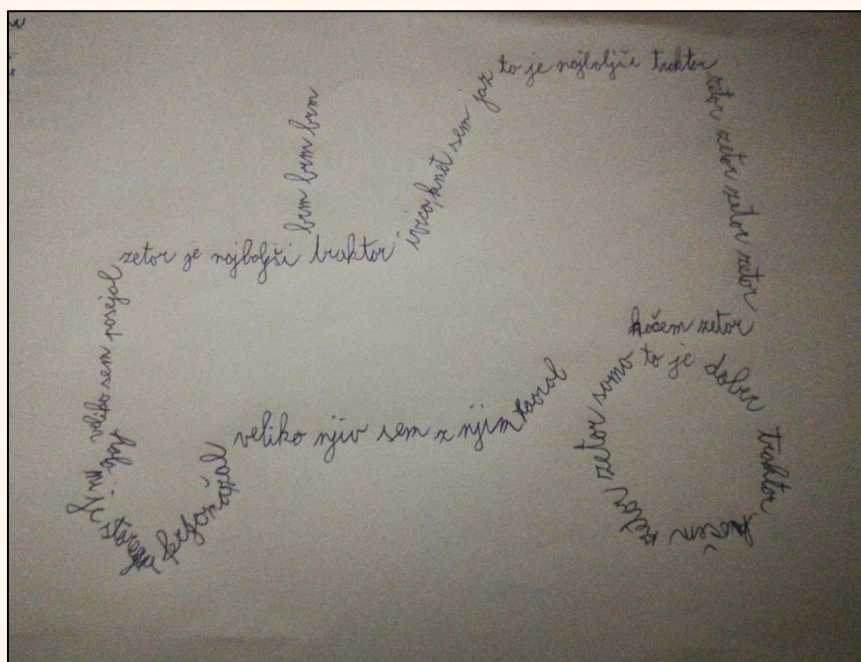
Vita Mihalič, 5. b

Aleks Poklar, 5. b

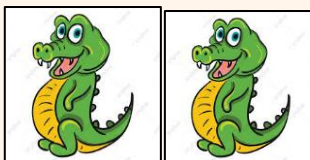

Tilen Škrlj, 5. b

Amir Kurtović, 5. b

Lačna

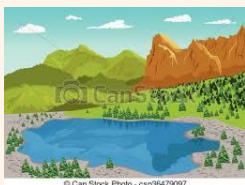

Nekoč je živel z imenom Njam. S svojim bratom Hamom se je rad

na jezerskem bregu.

Nekega lepega dne sta se odločila, da bosta šla pogledat, kaj je na drugi strani ogromnega

 Vzela sta svoje in odšla povedat mami in očetu svojo

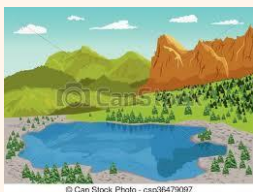
odločitev. Ker pa sta oba starša

, sta raje pustila listek na

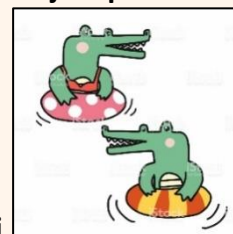
kot da bi ju zbudila. Nato sta odšla. Ko sta skoraj do polovice

, sta srečala

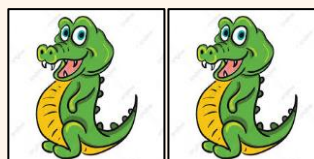
. Vprašala ju je, zakaj

sem, ker je

zelo onesnaženo,

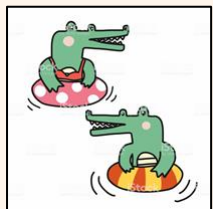

pa sta jo skoraj

požrla.

je hitro zbežala stran, Njam in Ham pa sta se takoj spet lotila

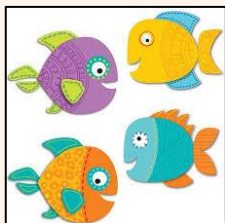

Kar naenkrat sta postala zelo

Mimo je spet priplavala tista ribica,

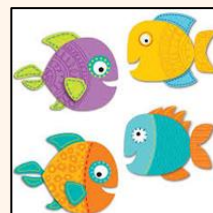
tokrat skupaj s svojimi

Vprašala ju je, če sta kaj

se najprej sploh nista zmenila zanj, a ko so ju vse

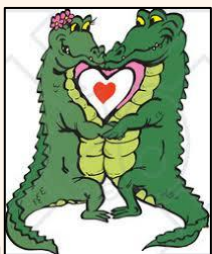

iz jezera začele ščipati, sta se vdala. Povedala sta ji, da sta zelo

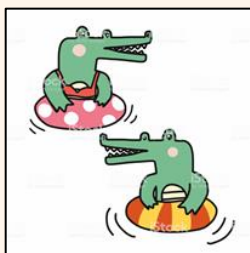
in

da pogrešata

sta se zasmilila in povedala jima je, da

skoraj tik za njimi

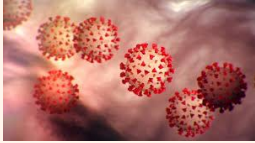

njuna

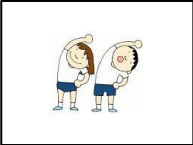
Vita Mihalič, 5. b

Moj dan

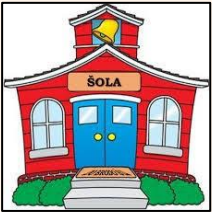
Vsak dan je na vse polno novic o virusu.

Sploh ne vem, o čem naj . Dan enak dnevu.

Vsak dan sedim za in se ter delam naloge.

 tudi, malo grem ven, saj smo v # ostani doma zaradi tistih, ki delajo,

da bodo tudi oni kmalu doma.

Sicer je lepo biti doma, a pogrešam , in .

Da

David Truzzardi, 5. b

LIKOVNA DELA

Izabela Krebelj, 5. a

Tine Valenčič, 5. a

Matic Mejak, 5. a

Olivija Martini, 5. a

Maruška Sanabor, 5. a

Matic Mejak, 5. a

Olivija Martini, 5. a

Zarja Kovačič Štefančič, 5. a

Amra Kovačević, 5. b

Lana Majdič, 5. b

Matic Mejak, 5. a

6. RAZRED

LITERARNA DELA

Igrajmo se rime

Padali so listi,
prišli so motoristi.
Imenovali so se Plesen
in imeli pogled besen.

Z njimi bil je Figa,
ki na veliko riga,
ampak ne bolj kot naš Žiga.

Šli so za ovinek,
da videli bi utrinek.
A utrinka ni bilo,
vsem bilo je zelo hudo.

*Lara Benigar, Leila Smolinsky
in Nika Ujčič, 6. a*

Sladke rime niso tiste,
ki jih namažemo z marmelado.
Niso niti tiste,
ki so oblite s čokolado.

*Mia Barone, Karin Batista
in Corina Škrabolje, 6. a*

Med drugimi turisti
je letos na dopust prišel
s polarne zime v topli Portorož
en dokaj nenavaden mož:
profesor prava Jožef Mrož.

Kovčke odločil je v spalnici
in se nastanil v kopalnici
sobe številka 102
(s pogledom na morje)
v najboljšem obalnem hotelu
kategorije A.

Zdaj vsak dan v novem klobuku,
na nosu sončna očala
in pol kile Piz Buin kreme,
v stari kopalni obleki
z veliko goreče vneme
v najhujši poldnevni pripeki
se spravi na plažo.
Popoldne pred dobro večerjo
pa v savno še in na masažo.

Zvečer se pred spanjem odpravi
s svežo pomado v laseh
v mesto na promenado,
na turško kavo v kavarno
ali pa v slaščičarno
na sladoled z limonado.

In ob sobotah čisto zares
gre po sprehodu v disko
in na ples.

Učenci 6. a so zgodbo o Mrožu v Portorožu dopolnili.

Jožef Mrož je na plaži,
tam se cel dan važi.
Mimo ribica gre,
mrožu vname se srce.
Želi si,
da le njegova bi bila,
a ona se samo smehlja.
Pa vzame v roke Mrož kitaro
in zaigra ji pesem staro.

Lara Poljšak, 6. a

Mrož v hotelu spozna gospodično Tinko,
takoj jo povabi na eno osminko.
Klepetata do polnoči,
a ker jima zmanjka moči,
se dogovorita,
da se naslednji dan na plaži dobita.

Žiga Smolej, 6. a

A imenitnemu gospodu je manjkalo družbe,
saj tam nikogar ni bilo njegovega rodu
ali iz njegove službe.

Nekega dne se Jožef odloči:

»Zdaj konec je samote!
Miho Novaka bom povabil na pivo,
če bo hotel, mu kupim še pico.«

In kot je hotel,
se je zgodilo.

Jožefovo veselje dobilo je svoj konec,
ko mu je počil lonec.

Karin Batista, 6. a

Na plesu spozna nove ljudi,
vsem se zelo lepo godi.
Rajajo, plešejo, se veselijo,
barvne balone med seboj si delijo.
Opolnoči, ko zasije ognjemet,
obljubijo si, da srečajo se spet.

Nika Dekleva, 6. a

Na razgledu Portoroža
se gospod Mrož zagleda
v gospo Srako.
A ona tam stoji,
kjer se Mrožu od strahu zvrtil.

Dorontina Gashi, 6. a

Jožef Mrož ima prijateljev obilo,
a najraje svojo ima kobilu.
Na počitnice je žal ni mogel vzeti,
zato s sabo je povabil sestro Beti.

V soboto plešeta, vriskata, hitita
in presenečena srečata še Kita.

Ta Jožefu pove,
da mu je zmanjkalo kredita.
Počil je lonec in Mrož
se je moral vrniti v svoj konec.

Leila Smolinsky, 6. a

Tam na plesu v disku
spoznal je lepotico pravo.

Bila je to Lisica,
nedostopna krasotica,
ki imela je varnostnike tri.

Mroža to ne ustavi:
v roke vzame kitaro
in zaigra ji balado pravo.

Corina Škrabolje, 6. a

Naj me pesem predstavi

Pozdravljeni!
Moje ime je Lara,
starša sta mi ga izbrala.

Stara sem enajst let,
saj leta 2008 prikukala sem na svet.

Pravijo,
da sem navihano dekle,
rada plešem,
rada rišem,
se kotalkam
in pa pišem.

Tudi šolo obiskujem rada,
v njej veliko prijateljev imam.
Veliko sem se že naučila,
a vseeno včasih pozabim na ločila.

Lara Benigar, 6. a

Ko pogledam v zrcalo,
vidim fanta mladega,
ki nekoč postal bo kralj sveta.

V šahu je prvak,
v šoli učenjak.

Včasih priden,
včasih nagajiv,
do prijateljev ustrezljiv.

V hiši živi,
rad se s prijatelji po vasi podi.
In kot vsak otrok
tudi Žiga rad pije sok.

Žiga Smolej, 6. a

Lara moje je ime,
rjave imam lase,
zelenomodre moje so oči,
glasba me veseli.

Harmoniko igram,
zato vse note poznam.
K rokometu hodim rada,
saj to dobra je navada.

Doma rada spim,
v šoli rada se učim.

Lara Poljšak, 6. a

Kako naj povem,
kdo in kaj sem?

Sem prav velik fantič,
ne več majhen otročič.
Star sem enajst let,
s prijatelji rad grem na sladoled.

Med šolskim letom igram košarko,
poleti pa se vozim z barko.

rad se iz srca smejim,
včasih tudi kako neumnost naredim.
Najlepši čas preživim z družino,
vsak dan imamo se prav fino.

David Knafelc, 6. a

Jaz vaški sem fantič
v mali vasici ob potočku doma.

Vozim bicikel,
ki ni tricikel,
tečem čez drn in strn,
a pazim,
da ne stopim na trn.

Krompir posadim,
paprike vložim,
klobase naredim.

Jaz vaški sem fantič
v mali vasici doma,
kjer nikoli ni snega.

Patrik Žagar, 6. a

»Kaj si o sebi mislim?«
vprašanje glasi se.
Pametna, lepa, prijazna?
To mene sploh ne opiše.

Skrivam skrivnosti,
ki jih ne ve nihče,
morda le en človek in moje srce.

Če bi pokukal v mojo glavo,
zvirtelo bi se ti od vseh stvari,
ki se mi jih po njej podi.

Rada rišem,
pesmi pišem,
zgodbe ustvarjam –
take z zlatimi konji in škratki.
Pa rada norčije uganjam.

Kaj si mislim o sebi?
Še sama ne vem,
če naj ti povem.
Lahko pa ti meni poveš,
kar o sebi veš.

Leila Smolinsky, 6. a

Zgodaj zjutraj se zbudim,
da potem v šolo odhitim.
V šoli pridno se učim,
da čim boljše ocene pridobim.

Note mi popoldne delajo družbo,
na klavirju mi kažejo pot.
Sliši se melodija, zaigrana na note
in tista, ki jo ustvari moja domišljija.

Nika Dekleva, 6. a

Jaz sem takšna,
kot pač sem.
Morda drugačna,
morda enaka drugim,
kaj pa vem!

»Jaz podobna sem le sebi,«
bi rekla sošolka,
ki nerada rolka.
A meni rolkanje je všeč,
Nobena stvar mi ni odveč.

Nerada se učim
in naloge pišem,
tudi lizik ravno ne delim,
a včasih kaj narišem.

Modre oči, o laseh raje ne govorim.
Ne vem, kaj o sebi naj še povem,
zato zdaj raje grem.

Karin Batista, 6. a

Koronapesmi

Še včeraj smo bili veseli,
se zabavali in se lepo imeli.
V šolo vsi veselo smo hodili
ter se veliko naučili.

Niti sanjalo se nam ni,
da korona na nas preži.
Nato pa nastopi koronačas
in prevzame vso oblast.

Ko prižgemo televizijo,
le o koroni govorijo.
Samo o kašlju so novice,
ki napada tete in strice.

Korona je nevarna za nas,
zato brž maske na obraz.
Od razkužil vse nas praska,
tudi nono tišči že maska.

Iz šole si nas ti, korona, spodila,
a nisi vedela,
da vseeno bomo od učiteljic
dobili natančna navodila.

Korona, znanja nam ne boš odvzela,
zato nikar ne bodi vesela.
Na računalniku dobim vsa učiteljičina navodila,
tudi doma se bom veliko naučila.

Lara Benigar, 6. a

Prišel je čuden čas.
prišel je iznenada.
Da le ne bi postal navada!
Šole, vrtci so zaprti,
otroci pa v računalnike zazrti.

Zdaj šolanje je drugačno,
Učiteljice pošiljajo nam snov,
tudi zanje eAsistent je nov.
Računalniki meljejo cel dan,
vsak učitelj ima svoj plan.

Naloge rešujemo,
pošiljamo vsak dan,
eAsistent izbriše neopravljeno
številko stran.

Pomembno je, da ostanemo zdravi
in se gibljemo v naravi.

Ostanimo doma,
naj virus čimprej gre,
da vse se vrne na stare tirnice.

Žiga Smolej, 6. a

Sem bil zelo vesel,
ko sem izvedel,
da v šolo ne bom več šel.

Pa se veselje je hitro končalo,
šolanje se je na daljavo nadaljevalo.

Sedaj ves čas pred računalnikom sedim,
rešujem naloge in se učim.

Kdaj se bo ta invazija končala?
Vse sošolce mi je odgnala.

Mitja Frank, 6. a

Zdaj vlada nam korona,
sosedo lahko vidim samo še z balkona.
Prepovedali so nam izhode,
vse izlete in pohode.
Zaradi te korone vsakega petka
ne morem videti ne babice ne dedka.
V šoli vlada tišina,
na eAsistentu nam poje učiteljica Alina.
Od doma se učimo,
zdravja in čimprejšnjega srečanja
vsi si želimo.

Nika Dekleva, 6. a

V svetu čarobnih reči

Kalkulator

Na tleh sem našla kalkulator. Ves je bil zelo umazan od trave in blata. Pobrala sem ga in ga nesla domov. Začela sem ga čistiti in čez čas je bil bleščeče zelen.

Kar naenkrat je rekel: »Zdravo, Corina!« Obstala sem kot okamenela. Govori. Kako ve, kdo sem? »Skeniral sem tvoj prstni odtis,« se je spet oglasil. Potem je rekel, naj mu povem eno od svojih želja, on pa mi bo na zaslon poslal kodo, ki naj jo vtipkam. Pojavilo se bo to, kar si želim.

Malo sem pomislila, nato pa izgovorila: »Želim si veliko palačo.« Dobila sem kodo, jo vtipkala in za mano se je že pojavila velika palača. A spet sem si zaželela: »Želim si velikega konja.« Kmalu je za menoj zareztgalo. »Želim si poletje.« Znašla sem se na plaži s kozarcem osvežilne pijače v roki. »Zdaj pa si želim ogromno sobo s televizorjem.« Stekla sem v palačo in na enih od vrat prebrala napis Corinina soba. Vstopila sem v veliko, lepo opremljeno sobo z velikim televizorjem.

Na kalkulatorju sem opazila majhno tipko, na kateri je pisalo Pritisni. Zakaj pa ne? Ob pritisku se je dan spremenil v noč in ponedeljek v torek. »Skočila sem skozi čas!« sem zavpila.

Najbolje bo, da ne povem, kaj vse sem si še zaželela, dokler ... dokler se ni na kalkulatorjevem zaslonu pojavil napis: Prekoračili ste mejo podatkov. Izklopite me. Vsa potrta sem že hotela slediti navodilu, ko se je zaslíšal glasen smeh: »Prvi april!« Nasmejala sem se do solz.

A sčasoma se je kalkulatorju skoraj izpraznila baterija. Takrat je rekel: »Najin čas se je iztekel. Ko se izpraznim, me vrzi v reko. Vedno sem si želel plavati.« »Prav, ti si tako storil zame, bom pa še jaz izpolnila tvojo željo.« Čof. Kalkulator je padel v vodo, jaz pa sem še naprej živela svoje srečno življenje.

Corina Škrabolje, 6. a

Leseni prstan

Živel sem v leseni vasicí. Vsaka hiša, vse pohíštvo, vse stvari – vse je bilo leseno.

Nekoč sem se odpravil na zelo visok hrib. Hodil sem po stezi, ko sem ob poti zagledal majhno leseno škatlico, posuto z dragulji. Odprl sem jo in v njej začudeno opazil samo leseni prstan. Pomislil sem, da bi s prodajo škatlice precej zaslužil. Šel sem na vrh hriba in si zaželel, da bi bil s seboj vzel kaj vode, saj sem bil žejen. Ob pogledu na škatlico sem si mislil: Oh, ko bi bila čarobna kot Aladinova svetilka, pa bi mi

pričarala malo vode. In glej – pred menoj se je pojavila skledica vode. Vodo sem izpil, posodico pa odnesel s seboj. Med potjo sem postal lačen in zaželel sem si topel obrok, ki bi me nasitil. Pa se je pred menoj pojavila lepo pogrnjena miza, na njej pa krožnik s hrano in pribor. Najedel sem se in nadaljeval z vračanjem proti domu. Pot me je vodila mimo travnika, na katerem je kmet kosil z leseno koso. Vprašal sem ga, kako mu gre, pa mi je odvrnil, da si zelo želi, da bi imel koso s kovinskim rezilom. Poskrbel sem, da se mu je želja uresničila in se poslovil.

Hitel sem, da bi bil čimprej doma, a sem se spotaknil in padel na kamen. Pri tem je iz škatlice padel leseni prstan in se zlomil. Bil sem zgrožen. Zaželel sem si, da bi bil spet cel, a zgodilo se ni nič. Kaže, da je bil čaroben prstan – a le, če je bil cel. Zgodila se je še ena huda stvar – moje lepe zgodbe je bilo konec.

Jaka Škobrne, 6. a

Kamen

Nekega dne sem šla s svojo družino na sprehod do Novakovega mlina. Hodili smo in hodili, ko pred seboj zagledam poseben kamenček. Bil je majhen, sinjemoder, kar zaljubila sem se vanj. Seveda sem ga vzela s seboj.

Po vrniti domov sem ga odložila na polico ob svoji postelji. Tisto noč sem sanjala, da je moj *nono* ozdravel. Zjutraj sem se najprej napotila v kuhinjo in nisem mogla verjeti svojim očem – *nono* je pripravljaj zajtrk. Med potjo v šolo sem razmišljala, kako je lahko kar naenkrat tako poln energije.

Po vrnitvi iz šole sem vzela v roke kamenček in se z njim začela igrati. Ob tem sem pomislila, da bi bilo lepo, če bi bila moja soba bolj pospravljena. In kar naenkrat je bila! Presrečna sem spoznala, da sem našla čarobni kamenček.

Mia Barone, 6. a

Gumb

Bil je čisto navaden dan, ko je nekdo potrkal na vrata. Ko sem jih odprl, ni bilo pred vrati nikogar, zato sem si mislil, da se to ni zgodilo. Takoj ko sem vrata zaprl, je pozvonilo, zato sem vrata sunkovito odprl, a spet ni bilo nikogar. Pogledal sem proti tlor in tam videl paket. Dvignil sem ga in ga odnesel v hišo. Ko sem ga odprl, sem v njem zagledal pismo, v katerem je pisalo: Ko pritisneš na gumb. je 50 odstotkov

možnosti, da pozdraviš vse bolezni na svetu in 50 odstotkov možnosti, da bo tvoje življenje naporno in žalostno.

Ko sem pismo odmaknil, sem pod njim opazil velik rdeč gumb, pritrjen na plastično podlogo. Sprva sem mislil, da gre za šalo, a s časom sem se začel spraševati: Kaj pa če je to res? Naslednji dan je bil gumb vse, na kar sem mislil. Podlogo sem postavil na mizo in gumb dolgo opazoval. Končno sem zbral dovolj poguma in na gumb silovito pritisnil.

Ta zgodba ima tak konec, da človeka razjezi.

Nikola Muševič, 6. a

Rokavica

Bilo je neke mrzle zime, ko sem zagledala prvo snežinko in stegovala jezik, da bi mi snežinka padla nanj. Žal mi ni uspelo, snežinka se je spustila do tal. Gledala sem za njo in na tleh opazila pismo.

Pobrala sem ga in z njim stopila v hišo. V njem je pisalo, da sem prva, ki je zagledala snežinko, ki je prva padla na tla, in mi zato za to zimo pripada posebna rokavica, ki je bila v ovojnici.

Kaj, samo eno dobim? Dve bi mi bolj koristili! Rokavico sem vtaknila v žep in si šla pripraviti vročo čokolado.

Naslednji dan sem mami pomagala pri prenašanju škatel, a sem se pri tem spotaknila in si zlomila roko. No, roko sem imela povito, zato si nanjo nisem mogla dati rokavice. Lahko pa sem si jo dala na drugo roko. A takrat me je začela zebsti roka, ki je bila zlomljena. Zaželela sem si, da me ne bi zeblo, in ko sem pomislila na to, me že ni zeblo več. Z zanimanjem sem si ogledovala podarjeno rokavico, ko sem zaslišala, kako mama jezno kriči na brata. Zaželela sem si, da se nihče več ne bi tako razburjal in že zaznala, da je mamino oštevanje dosti mirnejše.

Dojela sem, da imam čudežno rokavico. Imela sem še dve želji: da bi ljudje, ki so hudo bolni, imeli le malo, ozdravljivo bolezen ter da bi bile družine več skupaj.

Zima je minila, moja rokavica pa izginila. Upam, da naslednje leto ne bo padla v napačne roke.

Karin Batista, 6. a

Srebrna verižica

Nekega običajnega dne sem pospravljaj sobo in pri tem našel srebrno verižico. Bila mi je všeč, zato sem si jo nadel.

Naslednji dan sem na treningu košarke zadel koš vsakič, ko sem nanj metal. Zdelo se mi je, da se mi, odkar nosim verižico, vse posreči. Življenje je teklo naprej, vse je bilo veliko bolje: uspešen sem bil v košarki, izboljšal sem ocene in imel več prijateljev.

Potem pa sem verižico izgubil in vse se je obrnilo na glavo. Iskal sem jo in iskal ter tuhtal, kje bi lahko bila. Skoraj sem obupal, ko sem zagledal psa, ki jo je imel v gobcu. Lovil sem ga toliko časa, dokler je ni izpustil.

Dan za tem smo imeli tekmo, bil sem neučakan in raztresen, da sem si verižico pozabil nadeti. Pa mi je vseeno šlo dobro od rok. K sreči sem šele po tekmi opazil, da sem brez verižice. Zdaj vem, da je za uspeh treba verjeti vase.

David Knafelc, 6. a

Steklena roža

Ni bilo predavnimi časi, pač pa prejšnji mesec, ko se je deklica s svojim psom sprehajala po travniku. Lovila sta metuljčke. Sonce je sijalo in deklica je zagledala nekaj svetlikajočega se v daljavi. Stekla je do vira nenavadne svetlobe: psiček je pritacal za njo, ko je v rokah že držala stekleno rožo. Začudeno si jo je ogledovala in si domišljala vse mogoče. Steklena roža se ni več svetila tako močno kot takrat, ko jo je zagledala. V njej se je videl le odsev velikih rjavih oči. Deklica je rožo odnesla domov in jo dala v lepo vazico.

No, ta deklica sem bila jaz, in rade volje ti povem, da je steklena roža, ki sem jo našla, čarobna.

Ko sem se naslednje jutro zbudila, je roža v vazi na okenski polici takoj ulovila moj pogled. Bila je prečudovita. Kar zbala sem se, da ne bi ovenela. Šla sem bliže k njej in takrat zaslišala čuden glasek: »Pozdravljena!« Stopila sem dva koraka nazaj, globoko vdihnila in izdihnila ter se spraševala, če ni še malo zgodaj, da se mi »odpelje«. Rožo sem prestrašeno pogledovala. »No, izpolnim ti lahko tri želje,« se je ponovno oglasila roža. Pobegnila sem iz sobe in premišljevala o tem, kar se je zgodilo.

Minil je teden dni in ker z rožo nisem spregovorila, je ovenela. Tako sem izgubila možnost, da bi se mi uresničile tri želje, in prelepo rožo.

Leila Smolinsky, 6. a

Omara

Nekoč je živel reven mladenič, ki je zaslužil komaj za kruh. Mati mu je umrla in edini spomin nanjo je bila stara in razpadajoča omara, ki jo je zapustila.

Nekega dne je mladenič hodil po mestu. Naletel je na prodajalca pohištva. Ogledal si je pohištvo in v kotu opazil prašno omaro. Prodajalca je vprašal, koliko zlatnikov hoče zanjo. Ta mu je odvrnil: »Trideset zlatnikov.« Ampak mladenič ni imel toliko zlatnikov, zato mu je odgovoril: »Ponudim ti pomoč in delam zate kolikor treba, če mi boš na koncu v zameno dal prašno omaro.« Prodajalec je sprejel ponudbo, saj je potreboval pomoč. Čez leta sta postala dobra prijatelja. Prodajalec se je postaral in zaprl svojo trgovino. Kot je obljubil mladeniču, mu je dal omaro. Poleg omare pa še psa, za katerega ni zmogel več skrbeti. Ko je mladenič prišel domov, je ob materino omaro postavil novo. Psu je dal jesti in odšel ven. Bilo je mrzlo, saj se je približevala zima. Mladenič je bil slabo oblečen, imel je samo raztrgana oblačila.

Ko je naslednje jutro vstal, ga je pes ogovoril: »Dobro jutro, gospodar!« Mladenič je psa začudeno pogledal. Odprl je novo omaro in v njej našel najlepša oblačila, kar jih je svet videl. Psa je vprašal, kaj se je zgodilo, on pa mu je razložil, da je omara čarobna in da ga bodo vsako jutro v njej čakala nova oblačila. In tako je mladenič naslednje jutro res našel v omari nova oblačila. Lepo se je oblekel in odšel v grad, da bi zaprosil za roko kraljevo hčerko.

Prišel je na grad in vprašal kralja: »Spoštovani kralj, ali mi daste svojo hčer za ženo?« Kralj mu je rekel, da mu hčerko da, če opravi dve nalogi. Mladenič je sprejel izziv. Kralj mu je naročil: »Najprej moraš posekati celoten gozd in mi do jutri prinesiti vsa debla, ki si jih nasekal.« Mladenič je odšel v gozd in pričel z delom. Ko se je kralj naslednji dan prebudil in pogledal skozi okno, je opazil, da gozda ni več. Mladeniča je poklical k sebi in mu dal drugo nalogo: »Do jutri mi moraš prinesiti najlepšo obleko, ki jo je kdor koli kadar koli videl.« In res! Naslednje jutro je mladenič v grad prišel z najlepšo obleko na svetu. Kralj je ostal brez besed in mu dal svojo hčerko za ženo.

Kraljeva hči in mladenič sta se poročila in skupaj živela do konca svojih dni.

Štefan Kušar, 6. b

Ogrlica

Nekoč so za sedmimi gorami in sedmimi vodami živele tri sestre. Starejši dve sta mlajšo vedno zmerjali.

Ko je najmlajša sestra dopolnila petnajst let, se je odločila, da bo šla od doma. Hodila je in hodila, končno je prišla do vasi. V vasi je videla starejšo gospo, ki je ravno odhajala iz trgovine s težko košaro. Priskočila ji je na pomoč. Prišli sta do hiše. Starka je dekle povabila noter in ji ponudila hrano. Ko je hotela oditi, ji je starka poklonila čudežno ogrlico z lepim zelenim kristalom in ji dejala: »Ta ogrlica te bo varovala pred vso zlo magijo.«

Poslovila se je od starke in dolgo hodila po poti. Zagledala je travnik, usedla se je in pojedla. Rekla si je: »Kar tukaj bom prenočila.« Ko se je zjutraj prebudila, je bila v gradu privezana na stol. Mislila je, da sanja, a kmalu je sprevidela, da je vse res. Prišla je zlobna kraljična in ji grozila, da jo bo uničila. Izrekla je urok in poskušala dekle začarati. A ko je magija prišla do nje, jo je ogrlica zaščitila. Magija se je obrnila proti zlobni kraljični, ki je okamnela. Deklica se je odvezala in zbežala v gozd. Na poti je srečala princa in se v hipu zaljubila vanj. Rekel ji je, naj gre z njim na grad in mu pove, kaj se je zgodilo. Vse se je dobro izteklo. Na koncu sta se poročila in dobila otroke.

Čez sedem let je najmlajša sestra na zlatorogu odletela domov. Mami in sestrama je povedala vse, kar je doživela. Povabila jih je na grad in vsi skupaj so v njem živeli srečno do konca svojih dni.

Diana Trakoštanec, 6. b

Samorog

Nekoč so za sedmimi jezери in sedmimi hribi v neki vasici živele tri sestre: Jožika, Francika in Micika. Živele so z mamo, za katero so skrbele.

Po njihovi vasi so krožile govorice o čarobnem samorogu. »Pravijo, da ima rog in kopita iz slonovine,« je rekla Jožika. »In če ga ukrotiš, bo vedno stal samo ob tebi in ti bo celo življenje zvest,« je dodala Francika. Micika, ki je bila najmlajša, je njun pogovor le poslušala in prikimala z glavo.

Čez čas je njihova mama umrla in odločile so se, da se bodo preselile v mesto. Tam so zelo uživale in se spoprijateljile z bogatim meščanom. Ta jim je zaupal najgloblje mestne skrivnosti, med drugimi tudi legendo o čarobnih predmetih: »Čarobni predmeti so le trije: kamen želja, čarobna palica in plašč nevidnosti. Zakopani naj bi bili nekje pod mestom. Nihče jih ni našel že stoletja, vse odkar jih je kralj Frederik IV. zakopal. Plašč nevidnosti te naredi nevidnega vsakič, ko se ogrneš z njim. Čarobna palica začara osebo ali predmet s katerim koli urokom, ki ga izreče lastnik palice. Kamen želja ti uresniči vsako željo, ki si jo imel ali pa jo še boš imel.«

Odločile so se, da jih bodo našle. Kmalu so ugotovile, da so čarobni predmeti zakopani ravno na njihovem vrtu za hišo. Razdelile so si jih: Micika je dobila plašč nevidnosti, Francika čarobno palico in Jožika kamen želja. Nato so se odločile, da gredo v čarobni gozd iskat samoroga. Ko so prispele na rob čarobnega gozda, so se zatele v bližnjo jamo in čez nekaj dni prvič ugledale samoroga. »Prav tak je, kot ga opisujejo legende!« je vzkliknila Micika. A Jožika in Francika sta že stekli k samorogu. Želeli sta si ga prilastiti, saj sta mislili, da bosta tako vladali celemu svetu. Jožika si je s pomočjo kamna zaželela, da bi bil samorog samo njen, Francika pa ga je začarala s svojo palico. Oba uroka sta se odbila od samoroga, ki je začel teči proti Miciki. Ona je bila še vedno v jami, drugi dve sestri pa sta stekli za njim. Samorog je pograbil Miciko in z njo stekel stran. »Ne skrbi, vse bo v redu,« jo je potolažil. Samorog jo je odnesel v daljno vas, kjer sta se spoprijateljila in pomagala revnim družinam.

Kaj pa Jožika in Francika? Ko je samorog oddirjal stran, sta poskušali najti izhod iz gozda. Seveda ga nista našli, zaradi pohlepa in lakote sta umrli.

Lucija Šajn, 6. b

Zgodilo se je ...

Gozdne dogodivščine

Nekega sobotnega jutra sem s komolcem leve roke udaril v vrata svoje sobe. Močno je zabolelo, da se mi je zabliskalo pred očmi. Tako sem bil besen na vrata, da bi jih najraje prelomil na pol in jih nato skuril na vrtu. Tega seveda nisem storil, saj se je tisti hip oglasil hišni zvonec.

Šel sem k vratom in jih odprl. Na pragu je stal moj prijatelj Aleks. »Živijo, bi šel z mano do Novakovega mlina?« me je vprašal. »Zakaj pa ne!« sem bil navdušen nad njegovim predlogom. Odhitel sem po svoj nahrbtnik, vanj sem vrgel telefon, plastenko vode in jabolki. Mami, ki je bila v kuhinji, sem mimogrede povedal, da grem z Aleksom do mlina. In zdirjal po stopnicah. Zavpila je za mano: »Vrni se do kosila!« Aleks je že bil na svojem kolesu, še jaz sem se usedel na svoje in odpeljala sva se po klancu navzdol. Tekmovala sva, kdo bo prvi prišel na ravnino. Seveda sem zmagal jaz, saj me že nekaj časa ni premagal. Preostanek poti, vse tja do Novakovega mlina, sva vozila bolj počasi. Ko sva prispela na cilj, sva kolesi prislonila na staro jablano. Vzela sva si čas za nekaj požirkov vode in pojedla vsak svoje jabolko. Šele potem sva se odpravila preko mostu na drugi breg reke. Med potjo sem se spomnil, da je ugoden čas za nabiranje gob. »Aleks, greva pogledat za jurčke?« sem ga vprašal. »Dobra ideja,« je odgovoril. Dogovorila sva se, da grem jaz desno, Aleks pa levo in da se pri mostu dobiva čez kakšne pol ure. Odpravila sva se vsak v svojo smer. Že čez nekaj korakov sem pod praprotjo zagledal šest jurčkov. Nabral sem jih, odstranil suho travo in listje ter jih pospravil v nahrbtnik. Odšel sem naprej v upanju, da bom imel še kaj gobarske sreče. Iskal sem in iskal, a pred mojimi očmi se ni prikazal noben jurček več, pa tudi drugih gob ni bilo. Naenkrat je v grmovju nekaj zašumelo. Pomislil sem že, da me hoče Aleks malo prestrašiti, toda iz grma se ni prikazal on, ampak mladič divje svinje. Kmalu zatem je iz goščave pritekel Aleks, nekaj metrov za njim pa mu je sledila divja svinja. Ko sem ju zagledal, sem se obrnil in jo ucvrl proti mostu. Med tekom sem slišal, kako je nekaj telebnilo na tla. Ozrl sem se in videl, da se je Aleks spotaknil ob korenino. Divja svinja se mu je nevarno približevala. K sreči se je urno pobral in stekel za mano. Obema je uspelo pravočasno prečkati most. Divja svinja pa je obstala pred njim in si ni upala čez. Malce je zakrulila in se vrnila v gozd.

Z Aleksom sva vsa zadihana sedla na kolesi in se odpeljala proti domu. Čez nekaj trenutkov se je oglasil: »A si kaj nabral?« »Šest jurčkov,« sem mu odvrnil. »Kaj pa ti?« me je zanimalo. »Zanimivo, tudi jaz sem jih nabral šest,« mi je povedal.

Ko sva prišla na domače dvorišče, mi je rekel: »Jaka, ko bova naslednjič šla po gobe, jih bova nabirala skupaj in ne tako kot danes.« »Se strinjam,« sem mu pritrdil, se poslovil od njega in odnesel jurčke mami.

Jaka Kovačič, 6. b

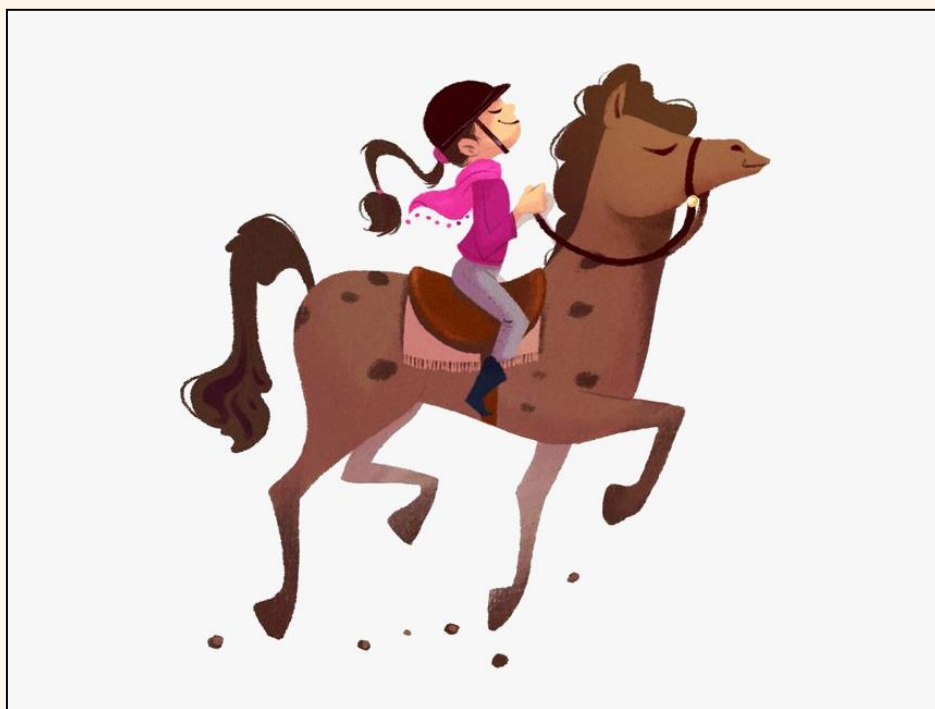
Trd pristanek

Že nekaj časa sem hodila na ure jahanja. Kot običajno, me je mama tudi tisto sredo odpeljala na uro jahanja v Prestranek.

Ko sva prispeli, sem najprej poiskala prijateljice Alino, Žano in Julijo Lucijo. Počakale smo učiteljico, nato pa odšle pripraviti konje. Kot vedno smo jih najprej skrtačile, nato smo jim nadele sedla in nazadnje še uzdo. Odpeljale smo jih v zunanje ograjeno jahališče – manežo, kot jo imenujejo v konjeniškem žargonu. Zajahale smo vsaka svojega konja in v koraku začele ogrevanje. Učiteljica nas je že na začetku opozorila, da bodo konji mogoče sitni, saj je bila prejšnjo noč polna luna. Nadaljevale smo v lahkem kasu. Konj, ki ga je jahala Alina, se je nenadoma pognal v galop in jo vrgel s hrbta. V tem trenutku se je tudi moj konj prestrašil in brcnil z zadnjima nogama. Končala sem tam, kjer Alina – na tleh. Tresla sem se od strahu. Po trdem pristanku na tleh me je močno bolel hrbet. Učiteljica je pritekla k meni in me vprašala: »Lucija, ali si v redu?« Nekaj časa sem lovila sapo, nato pa tiho odgovorila: »Sem.« Učiteljica je naju z Alino poslala sedet na travo in naju pomirila: »Vse bo v redu.« Nato pa je najina konja odpeljala v hlev. Na konjih sta ostali še Julija Lucija in Žana. Z Alino sva se na travi še vedno tresli od strahu. Čez nekaj minut je ponorel še tretji konj, ki ga je jahala Julija Lucija, začel je skakati po maneži, kot bi preskakoval ovire. Ni je vrgel s hrbta, a je tudi njej učiteljica rekla, naj se usede k nama, saj je bila blede, kot bi videla duha. Vse tri smo do konca ure sedele na travi in se prestrašene kot miši pogovarjale o dogodkih, ki smo jih ravno doživele. Opazovale smo Žano na konju, ki je počasi stopal po maneži, in učiteljico, ki je v krogih vodila konja, ki ga je malo prej jahala Julija Lucija.

Še vedno hodim na ure jahanja. Takrat pa sem se naučila, kako pomembno je biti previden na konju in nositi čelado. Konji so živa bitja, ki mislijo s svojo glavo, mi jih pa lahko samo usmerjamo.

Lucija Šajn, 6. b

Gulliverjeva potovanja

(Nadaljevanje)

Pomorščak Gulliver je na svojih potovanjih doživel veliko zanimivega. Nekoč se je po brodolomu prebudil na neznanem otoku in spoznal njegove pritlikave prebivalce Liliputance, ki so ga zvezali in tako ujeli. Postal je njihov ujetnik. Želel si je, da bi se osvobodil in nadaljeval svojo pot proti domu. Nekega dne se je kralj končno odločil za njegovo osvoboditev in takrat ...

Gulliver si je vse bolj želel oditi, saj je pogrešal pustolovščine in svobodo. Liliputanski krojač je videl, da je Gulliver žalosten, in se je odločil, da mu pomaga. Sešil mu je ogromno jadro iz blaga za namizne prte. Gulliver si je iz smrekovih debel naredil splav, in tako je imel jadrnico. Neke noči je z njo odplul z Liliputa.

Plul je že teden dni, ko se je nad oceanom razbesnela nevihta in raztreščila jadrnico. Gulliver je padel v morje in plaval na vso moč. Pristal je na otoku Kraken. Njegovi prebivalci so bili zelo prijazni in niso bili tako majhni kot Liliputanci; Gulliverju so segali do pasu. Dali so mu hrano in prenočišče v velikem skednju. Vendar pa so Krakenci živeli v strahu, saj so se bali zmaja, ki je prebival na gori. Zmaj je vsak mesec od njih zahteval, da mu dajo sto krav in tristo ovc. Če tega niso naredili, jim je požgal hiše. Gulliverja je to ujezilo in hotel jim je pomagati. Krakenski kralj mu je povedal, da se v votlini ob oceanu nahaja meč, ki ga lahko izvleče samo izbranec. Ta meč premaga zmaja. Gulliver je odhitel v votlino in izvlekel meč. Zdaj je bil pripravljen, da premaga zmaja. Šel je na goro, potreboval je tri dni, da je prišel do vrha. Tam je zagledal velikega črnega zmaja z rdečimi očmi. Prikradel se mu je za hrbet, izvlekel meč in ga pokončal.

Ko se je vrnil v mesto, so mu vsi čestitali. Priredili so mu gostijo, ki je trajala sedem dni in noči. Krakenci so mu v zahvalo podarili veliko ladjo, s katero je odplul novim pustolovščinam naproti.

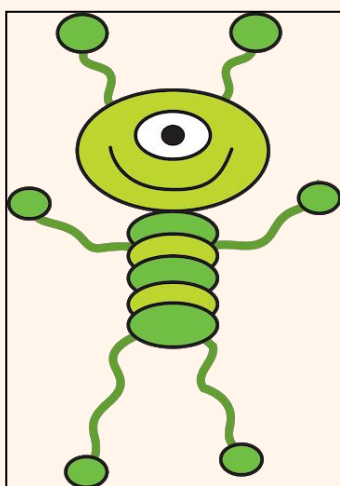
Toni Fabjančič, 6. b

Nekega dne, ko je Gulliver počival na plaži v Liliputu, se je nekaj zabliskalo in takrat se je znašel v čudnem prostoru, obdan z nenavadnimi osebami.

Gulliver je bil namreč prežarčen na vesoljsko ladjo. Vsi vesoljci so bili precej večji od njega. Imeli so velike glave z enim očesom. Oblečeni so bili v zlate kombinezone. Gulliver se jih je kar malo bal. Potem pa so mu rekli, da ga bodo vzeli s seboj na njihov planet Hragg. Ko so prispeli, so Gulliverju dali najboljšo hrano, kar jo je kdaj koli jedel, in ga oblekli v najlepša oblačila. Ampak Gulliverju je kmalu postalo dolgčas in hrepenel je po svojem domu in družini. Zato je prijatelja vesoljca po imenu Frga prosil, če ga lahko na skrivaj pripelje na njegov domači planet. Frga se je na začetku malo obotavljal, ampak potem se je odločil, da mu bo pomagal. Ko sta prispela na Zemljo, mu je Gulliver v zahvalo podaril svojo zbirko školjk. Frga je bil darila zelo vesel, saj na njegovem planetu ni bilo školjk. Prijatelja sta se poslovila.

Gulliver se je odločil, da bo napisal knjigo o svojih neverjetnih doživetjih. Kmalu po izidu je postala velika uspešnica.

Sara La Cognata, 6. b

Stvari govorijo

Prepir v peresnici

Nastopajo: označevalec Rumenko, radirka Brisalka, barvica Vijolica in lepilo Lepica

RUMENKO: Me lahko pustiš pri miru?!

VIJOLICA: Saj ti nič ne delam!

RUMENKO: Nehaj me porivati!

VIJOLICA: Ti nehaj porivati mene!

RUMENKO: Tako si grda.

VIJOLICA: Ti pa tako len.

RUMENKO: Zaradi tebe bom zbledel.

VIJOLICA: Super, potem vsaj ne boš tako samovšečen.

LEPICA: Zdaj je pa dovolj! Če se ne nehata prepirati, vaju bom zlepila skupaj.

BRISALKA: Otroci, dajte že mir!

RUMENKO: Ne vtikaj se v tuje zadeve!

BRISALKA: Samo pomagati skušam.

VIJOLICA: Ne pomagaš prav nič.

LEPICA: Ja, nehaj še ti!

Brisalko spravijo v jok. Čez nekaj časa tišina prekrije prostor.

RUMENKO: Brisalka, si v redu?

Brisalka ostane tiho.

VIJOLICA: Saj veš, da nismo mislili resno.

LEPICA: Ja, samo *hec* je bil.

RUMENKO, VIJOLICA in LEPICA: Oprosti nam, prosimo.

BRISALKA: Prav, ampak to se mora enkrat končati.

RUMENKO, VIJOLICA in LEPICA: Se bomo potrudili.

RUMENKO: Ampak še vedno sem lepši od Vijolice.

V šolski torbi

DZ SLJ: Hej, matematika!

U MAT (*začudeno*): Ja?

DZ SLJ: Kaj misliš, koga učenci bolj sovražijo, tebe ali mene?

U MAT (*vzvišeno*): Jaz mislim, da mene. Pri meni imajo slabše ocene.

DZ SLJ (*odločno*): Ne, jaz sem bolj zoprna. Pri spisih imajo vsi katastrofalne ocene. Mislim, da sem jaz bolj zasovražena.

U FIZ (*jezno*): Utihnita že, no! Vsi vemo, da mene nihče ne mara. In ... nekateri poskušamo spati.

DZS SLJ: Morda imaš prav.

U MAT: Morda.

U FIZ: Seveda imam prav. No, zdaj pa tiho!

Nika Dekleva in Lara Benigar, 6. a

LIKOVNA DELA

.....

Dorontina Gashi, 6. a

Jakob Fabijan, 6. b

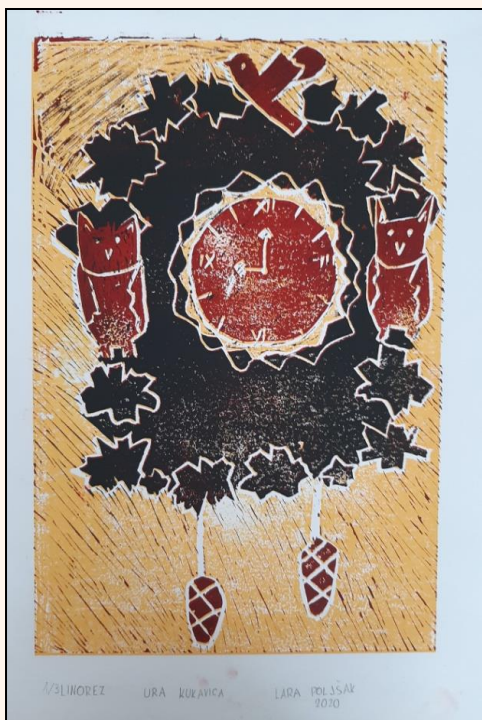
Lara Benigar, 6. a

Leila Smolinsky, 6. a

Nik Benigar, 6. b

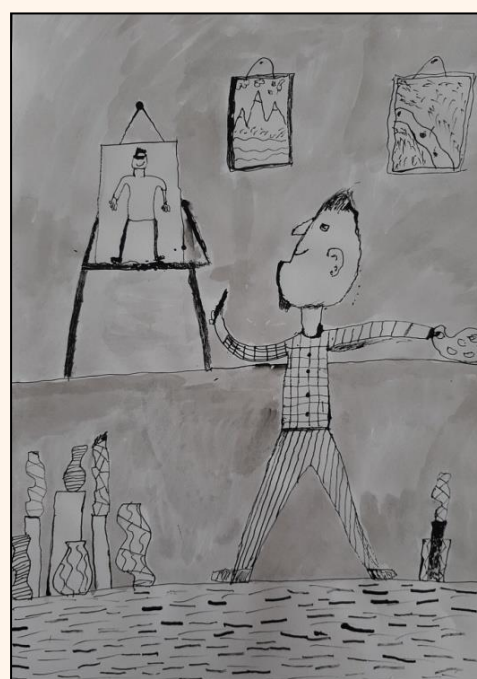
Lara Poljšak, 6. a

Nika Ujčič, 6. a

Tim Čekada, 6. a

Jaka Kovačič, 6. b

7. RAZRED

LITERARNA DELA

Pesmi o tem in onem

Računalnik

Računalnik pa igrača ni,
to za odrasle je ljudi.
Otroci bi se igrice ves čas igrali,
če se ne bi staršev bali.

Ob računalniku cele ure bi sedeli,
a računalnik ni zdrav za oči,
raje na travnik pojdemo vsi.

Aljaž Škrabolje, 7. a

Telefon

Telefon je taka stvar,
za katero ti je vedno mar.

Na njem visiš vse dni in noči,
dokler baterije ne zmanjka ti.

Če telefon *crkne* ti,
novega kupiš si.

Nik Vrh, 7. a

Jeza

Našo babico je zgrabila jeza,
nič več se ne *zeza*.
Če zdaj kdo jo dreza,
to ni najboljša poteza.

Še naš dedek,
ki je kot iz železa,
se ob njeni jezi raztopi kot majoneza.
In kadar babico zagrabi prava jeza,
ji iz ust pade proteza.

Jeza je napadla tudi mene,
saj obeta se nam slabo vreme.
Jeza se je v meni razbesnela,
bežite vsi,
da vas ne zadene strela!

Neja Mejak, 7. a

Sreča

Srečen si,
ko kaj zaslužiš,
srečen si,
ko kaj dobiš.

Najbolj si srečen,
če te ljubezen objame
in če s tabo dolgo ostane.

Sreča je najlepši občutek,
zato užij vsak njen trenutek.
Zdaj pa pojdi se igrat
in kar nadaljuj se smejat'.

Emir Garanović, 7. a

Veselje

Veselje je,
ko si vesel,
da bi kar pel.

Vesel si,
ko se ugasnejo luči
in samo še kresnica leti.

Vesel si,
ko se spominjaš tistih dni,
ko ste bili veseli vsi
in ne samo ti.

Veseli se čim dlje,
saj to nekoč – mogoče –
možno več ne bo!

Vita Gombač, 7. a

Ljubezen

Ljubezen je močna
in težko ozdravljiva bolezen.

Ljubezni ni lahko pozabiti,
ne moreš je kar pustiti oditi.

Upaš, da ti bo stala ob strani,
a ljubezen lahko močno te rani.

In tudi če ljubezen bolezen je,
zate vedno bilo bo moje srce.

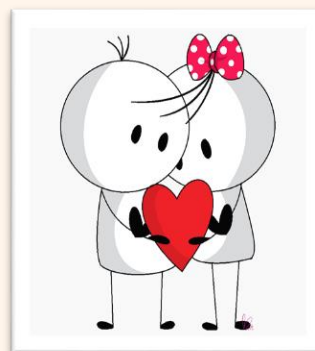
Metka Prosen, 7. a

Ljubezen je lepa,
če je iskrena in prava.
Taka ne pozna laži in prevar,
taka ljubezen je pravi dar.

Ljubiti pomeni imeti nekoga rad,
mu stati ob strani v dobrem in zlu.

Ljubezen lahko čutiš do ljudi,
živali in mnogih stvari.
Vedno poišči takšno,
da te v srčku ne boli.

Luka Blokar, 7. a

Šolska ura

Pri uri matematike
smo radi prav vsi.
Nihče nima problematike,
ko nas učitelj s snovjo preglasi.

Kako naj zdaj računamo,
da rezultat dobimo,
da se pozabavamo
in brž domov odhitimo?

Raje kaj narišimo,
da ure kmalu konec bo.

Kakšno premico označimo
in vse like pobarvajmo.

Učitelj nič ne sprašuje,
rad ima, da učenec sodeluje.
Kreda po tabli kar potuje
in takrat učitelj spet prevladuje.

Na hodniku se zasliši zvonec
in vsi smo prav veseli.
Šolske ure je konec
in vsi bomo ven odhiteli.

Špela Ujčič, 7. a

Koronapesmi

Brezskrbno smo se vedno igrali,
hodili na izlete in nakupovali.
A glej ga zlomka, kaj se je zgodilo,
naenkrat vse se je spremenilo!

Le kaj je ta čudna stvar,
ki ne odžene je niti denar?
Strah nam je v kosti vsejala,
na domove šolo nam poslala.

Če prej težko smo v šolskih klopih sedeli,
sedaj tega bi si želeli.
Želeli s prijatelji bi klepetati
in se nobene bolezni ne bati.

Covid-19 je strašna stvar,
postala naš je vladar.
V hiše, v stanovanja nas je zaprla,
marsikatera oseba zaradi nje je umrla.

S Kitajske je prišla,
naredila je veliko gorja.
Vsak kotiček sveta
pred njo trepeta.

Po celem svetu si vsi želimo,
da stare čase spet dobimo.
Upamo na najboljše,
da bomo spet dobre volje.

Aljaž Škrabolje, 7. a

Dolgčas nas, otroke, ubija,
čeprav šola na daljavo
glave z nalogami nabija.

Vse šole so zaprte,
naše mame pa potrte.
Očetje z glavami majajo,
češ: »Kdaj se bo to končalo?«

Drug drugega se izogibamo,
roke z milom si umivamo,
usta si z maskami prekrivamo
ter stik s sorodniki odrivamo.

Ves svet se je zaustavil,
ljudje norijo, domov bežijo
in se skrivajo pred polomijo.

Vita Gombač, 7. a

Med koronačasom vedno
več kil je za mojim pasom.
Domače naloge je vedno več,
naj bo tega čimprej preč.
Ne vem, kaj si oče misli,
vsak dan si neko novo delo izmisli.

Žiga Blokar, 7. a

Že dneve in tedne doma zaprt,
nogometno igrišče postal mi domači je vrt.
V hiši ni več nobenega mira,
saj nas je korona vse vrgla iz tira.
Želim si, da bi se to čimprej končalo,
saj se nam vsem bo zmešalo.

Luka Blokar, 7. a

Koronačas je pri nas:
masko na usta, da ne obolimo,
varnostne razdalje se držimo.
Med seboj se ne družimo,
da se ne okužimo.

Šole na daljavo ne delamo kot za šalo,
pri vseh predmetih pišemo,
pri likovnem pa kaj narišemo.

Če obolimo,
zase in za druge skrbimo.

Mask ni več dobiti,
zato si jih kar sami naredimo.
Številna podjetja so se zaprla,
a ko prišel bo pravi čas,
se bodo odprla.

Zaloge hrane smo kupili,
da vsak dan v trgovino ne bomo hodili.
Koronačas bo odšel od nas,
za sabo pustil slab bo glas.

Nik Vrh, 7. a

Basni

Čebela in čmrlj

Nekega dne je pridna čebela na travniku srečala lenega čmrlja, ki je ležal na trati in nič ni delal. Zato mu je čebela rekla, naj gre nabrat nektar edine še cvetoče rože, saj se bliža zima. Ta jo je zavrnil in rekel, da bo rožo obral naslednji dan. Čebela ga je pred odhodom še opozorila, da je napovedan dež, ki bo uničil še zadnje rože, a je čmrlj samo zamahnil z roko, saj je bil dan sončen in ni kazalo na dež. Toda naslednji dan je res deževalo in dež je uničil vse rože. Tako je leni čmrlj vso zimo stradal, medtem ko je čebela pridno delala v svojem panju.

Nauk te zgodbe je: *Ne odlašaj na jutri, kar lahko storiš danes.*

Matevž Bremec, 7. b

Podlasica in medved

Nekega dne je medved priredil rojstnodnevno zabavo. Povabil je vse živali v gozdu. Povabljeni so bili tudi revni podlasica, ki ni imela veliko denarja in ni imela za drago darilo. Vseeno mu je kupila zelo lepo in zanjo drago darilo. Ko je prišla na zabavo, je videla, da imajo vsi zelo lepa in draga darila. Podlasica je medvedu dala svoje darilo, medved ga je odprl in se začel smejati. Pred vsemi živalmi je bril norca iz nje in iz darila, da je bilo podlasico sram in je zbežala. Ko je medved to videl, mu je bilo tako žal, da ji je za njen rojstni dan kupil nekaj res lepega. Podlasica mu je oprostila in bila sta prijatelja do konca svojih dni.

Nauk: *Podarjenemu konju se ne gleda v zobe.*

Mark Iskra, 7. b

Mačka in lastovka

Mačka je bila na dvorišču in se igrala z vrvjo. Razmišljala je, kaj bi jedla. Naj ujame miš ali ptico? Kar naenkrat je zagledala lastovko, ki je letela nizko nad njo. V trenutku jo je ujela in si jo porinila v usta. Bila je tako lačna, da je pojedla vse, razen perja in glave. Potem je svoje dejanje obžalovala. Čez teden dni je spet zagledala ptico, ki ji je letela nizko nad glavo. Razmišljala je o tem, da bi jo ujela, ptica pa ji je od daleč zakričala: »Pusti me, doma imam otroke, ki jih moram nahraniti. Čakajo me in zelo so lačni.« Mačka se je delala, da je ne sliši. Potem pa ji je rekla:

»Ti kar pojdi, ne bom te ujela, poskrbi za svoje otroke. Dovolim ti, da pobereš deževnike tudi z mojega vrta, jaz pa ti ne bom nič naredila.« Lastovka ni mogla verjeti, kar je slišala. Ni bila prepričana, ali mačka misli resno. Naposled ji je le verjela. Ptica je nesla hrano svojim otrokom in se vrnila k mački, kjer je pobrala vse deževnike z vrta. Vse je odnesla svojim otrokom. To je storila večkrat. Vsakič, ko je ptica zagledala miš, je to z žvrgolenjem sporočila mački. Od takrat naprej sta bili vedno obe siti. Postali sta pravi prijateljici.

Nauk te zgodbe je: *Prijatelji si med seboj pomagamo.*

Marko Hrvatini, 7. b

Maček kradljivček

Imel je fant mačka, ki mu je zmeraj nekam tekla tačka.
Kradel je ogrlice in zlato, bil pretkan je zelo.
Toda neke noči fant videl je to.
Imel je plan, kako ustaviti ga, mislil si je, da ga že ima.
Toda maček je bil pretkan, imel pa je le eno slabost, bil je zaspan.
Ko je maček spal, se fant ni vdal.
Fant prebarval mamino vazo je, da zlato svetila bi se.
Ko maček je vstal, je videl vazo in jo pri priči pobral.
Padla je in se razletela, tako mu je huda pela.
Videl je, da zlato ni pravo, in se kesal: »O, le zakaj sem jo pobral?«

Nauk te zgodbe je: *Ni vse zlato, kar se sveti.*

Matic Iskra, 7. b

Mačka, miš in sova

Nekoč se je mačka odpravila v bližnji gozd. Na poti je srečala miš, ki je nemočna iskala hrano. Mački se je miš zasmilila, zato ji je dejala: »Miška mala, vidim da si lačna. Pomagala ti bom poiskati hrano.« Miška je rekla: »Hvala, mačka. Doma me čaka sedem mladih mišk, ki že vse nestrpne pričakujejo hrano. Jedle niso že tri dni in so zelo lačne.« Pogovor pa je z veje skrbno opazovala sova. Oči je imela tako velike, da ji ni ušlo prav nič. Priletela je na nižjo vejo in dejala: »Miš, mačka te želi le pojesti, zato čim prej zbeži.« Ko je mačka to slišala, se je razjezila in hotela miš pojesti, a v tistem trenutku je z veje priletela sova med miš in mačko ter mačko odgnala. Miš je bila vsa navdušena nad sovinim dejanjem in začela se ji je zahvaljevati. Sova ji

je le dejala: »Nikar se ne zahvaljuj, miška. Lahko letiva do sosednjega polja, kjer ravno pšenica zori. Nabrala si je boš lahko, kolikor boš hotela.« Miš se tako dobri ponudbi sploh ni mogla upreti. Ob vsem navdušenju pa na nevarnost ni pomislila. Sova je miš pograbila in uboga miška je izginila v sovin kljun.

Nauk: Nikoli ne smemo slepo zaupati neznancu, tudi če je do nas zelo prijazen.

Jaka Boštjančič, 7. b

Repko in Uhec

Bila je jesen, ko sta Repko in Uhec načrtovala pobiranje zelja z njive. »Danes morava začeti z delom,« je rekel Repko. »Ne skrbi, saj imava še veliko časa,« je odgovoril Uhec. Tako se je Repko sam lotil dela, medtem ko je njegov prijatelj poležaval v detelji in lovil tople sončne žarke. Naslednji dan je Repko odšel na njivo. Uhca še vedno ni bilo. Čez čas je Repko prišel z njive in se pohvalil, da je skoraj končal svoj del. Uhec si je mislil: Jutri pa še jaz začnem! Tako se je naslednji dan odpravil na njivo, vendar zelja ni bilo več. Pogledal je okrog sebe in videl kozo, ki se je oblizovala. Stekel je za njo, ampak bilo je že prepozno.

Nauk: Kar lahko storiš danes, ne odlašaj na jutri.

Ana Rolih, 7. b

Volk brez strahu

Nekoč je globoko v gozdu živel volk brez strahu. Vsem je govoril, da na tem svetu ne obstaja ničesar, kar bi ga lahko prestrašilo. Gozdne živali so volka skušale prestrašiti na različne načine.

Zajček je s kamenčki tolkel ob zid in proizvajal različne strašne zvoke, da bi ga prestrašil. Ampak mu ni uspelo. Srna si je nadela podobo smrti in s strašnim glasom govorila: »Prišla sem k tebi, saj se je tvoj čas iztekel. To je tvoj konec.« Ampak tudi smrt ni volka niti malo prestrašila. Gozdne živali so volka še nekajkrat poskusile prestrašiti, vendar jim ni uspelo. Odnehale so. Nekega lepega sončnega dne se je volk sprehajal po gozdu. Vse živali so bile začudene, ker so videle volka sprehajati se po njihovem delu gozda. Videti je bil malo prestrašen. Zajček Tine je priskakljal do njega in ga vprašal: »Ali se samo meni zdi ali pa te je malo strah?« Volk mu je jezno odgovoril: »Samo zdi se ti. Jaz se ničesar ne bojim.« Zajček se je prestrašil in hitro stekel v svoj dom. Tisti trenutek je sonce močno zasijalo. Pred volkom se je prikazala njegova senca. Poskočil je in zavpil. Živali niso mogle verjeti svojim očem, saj se volk ni bal ničesar. Ugotovili so, da se volk boji svoje sence. Volk in živali so postali prijatelji. Volk se je spremenil in se naučil, da ni nič narobe, če se česa bojimo, saj imamo vsi strahove.

Adna Begić, 7. b

Polh in miš

Končuje se jesen in prihaja zima. Polh je iskal še kaj za pod zob, ker se je pripravljaj na zimsko spanje. Imel je sosedo, ki je tudi iskala hrano za zalogo. Oba sta prišla iz svojih bivališč in začudeno sta pogledala. Mimo njiju se je kotalil lešnik. Takrat sta se oba zapodila, ga prijela in vlekla vsak na svojo stran, medtem ko sta se prepirala. »To je moj lešnik, na moji strani rova je!« je besno vpila miš. »Tudi če bi bil na tvoji strani, je moj, ker sem ga prvi videl!« se ni dal prepričati polh. »Ti imaš že veliko lešnikov,« mu je rekla miš. »Me prav nič ne briga, tudi ta je moj!« ji je jezno odgovoril polh. Mimo je prišla veverica, urno se je prerinila vmes, vzela lešnik in odšla. Miš in polh sta ostala odprtih ust in praznih tačk. Vsa poklapana sta se vrnila vsak v svoj domek.

Nauk: Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Matevž Vičič, 7. b

Čebela in čmrlj

Bila sta čebela in čmrlj.

Lepega sončnega dne sta šla na delo.

Čebela je pridno nabirala satovje, čmrlj pa je jedel robidovo grmovje.

»Ali mi ne boš pomagal?« je vprašala čebela.
»Naj ti pomaga čmrlj Saša!« se je razjezila čebela in odšla,
čmrlj pa je ostal sam, dokler sonce ni zašlo.
V trebuščku mu je zakrulilo in čmrlj je glasno zatulil: »Lačen sem!«
»Če si tako len, pa se kar sam nahrani,« mu je odgovorila čebela,
ki je spala na sosednji roži.
Čmrlj se je hitro odpravil, v rožico skočil, da je kar cvet počil,
vzel si je sat in šel sit v čebelnjak spat.
Sanjal je o slastnem medu, ki sam ga bo naredil.
Ko se je zjutraj prebudil, brž na delo je pohitel.
V čebelnjak je satje odložil, za nagrado pa
spet dobil prijateljico čebelo
in košaro jagod celo.

Nauk: *Kdor ne dela, ne dobi jela.*

Zala Malečkar, 7. b

Polž in lazar

Nekega dne se je polž jezil, ker mu ni bila všeč njegova hišica. Takrat ga je zaslišal lazar, ki se je ravno plazil naokrog. Ko je lazar šel mimo njega, ga je polž ogovoril: »Joj, kako mi ni všeč moja hišica. Tako stara je.« Lazar pa mu je odgovoril: »Bodi vesel tega, kar imaš.« »Ampak ta hišica je tako zastarela, ko bi le imel novo,« je jamral polž. Ko je lazar to slišal, mu je dejal: »Poslušaj me, tam zadaj za tvojo hišo sem videl prelepo hišico. Bila bi prav zate. To pa pusti tu in pojdi ponjo.« Polžu se je to zdela odlična ideja, zato je pustil svojo staro hišico pri lazarju in šel iskat novo. Toda lazar je bil zvit, hitro si je nadel staro polževo hišico in odšel v drugo stran. Ko se je polž vrnil brez nove hišice, lazarja ni bilo več tam, pa tudi njegove stare hišice ne.

Nauk: *Kdor z majhnim ni zadovoljen, velikega vreden ni.*

Nina Ferlež, 7. b

Velika noč v gozdu

Tam globoko v gozdu, v koreninah mogočnega hrasta, je živela zajčja družina. Mama zajklja je imela kar sedem navihanih zajčkov. Oče zajec je bil gozdar in mama zajklja je bila večinoma sama doma s svojimi otroki. Da je dan hitreje minil, je rada ustvarjala z njimi, se igrala in jim pripovedovala različne zgodbe. Najljubši dan v letu jim je bila velika noč.

Kot vsako leto je mama zajklja vstala že zelo zgodaj in pripravila okusne velikonočne jedi. Omamen vonj je zbudil zajčke in na mizi jih je čakal bogat zajtrk. Zajčki so bili navdušeni. Oče zajec jim je med zajtrkom pripovedoval velikonočne zgodbe. A zajčki so komaj čakali, da se prične njihova najljubša velikonočna igra, lov na velikonočna jajčka. Po zajtrku jim je mama kot vsako leto skuhala jajčka. Zajčki so jih okrasili s pisanimi barvami in spomladanskimi vzorčki. Zajček Skakač je bil prepričan, da bo letos našel več velikonočnih jajčk kot sosedov ježek Miha. A mama jim je dejala, da morajo najprej na popoldanski počitek, šele nato na lov za jajčki. Zajčki so si ob posteljah že pripravili košarice za lov. Medtem pa je oče zajec odšel s sosedovim očetom ježem v gozd, da skrijeta jajčka. Ker so bili otroci že veliki, sta jim jo hotela zagosti, zato sta jajčka skrila malo globlje v gozd, da se bodo morali pri iskanju malo bolj potruditi.

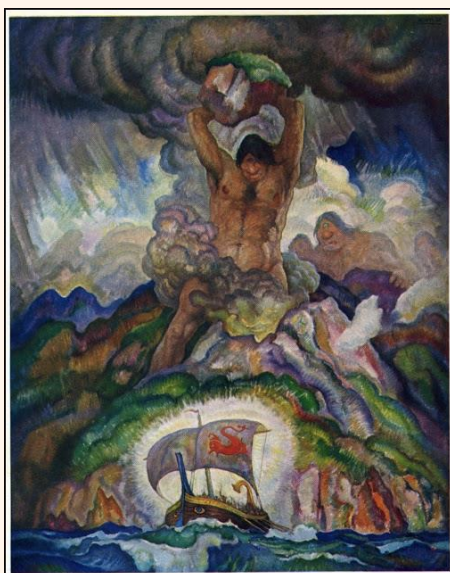
A oče jež je imel slab občutek. Prepričeval je očeta zajca, naj ne hodi v temen gozd in da so otroci vseeno premajhni, da bi jih poslal tako daleč od doma. A oče zajec je vztrajal. Zabaval se je ob misli, kako bodo otroci hiteli iskat jajčka. Predlagal je, da se še sam skrije v gozdu in da jih bo, ko bodo našli jajčka, malo prestrašil. Oče jež ni bil ravno navdušen nad predlogom. A zajec je vztrajal, češ da tako ne bo vsako leto enako. Takoj ko so se zbudili, so zajčki in ježki stekli v gozd in hiteli iskat jajčka. Oče zajec pa je stekel globoko v gozd, da bi se skrila in jih malo prestrašil. Takrat pa – jooj! Pot mu je prestregla lisica Mica. Zajec je začel brezglavo bežati, lisica pa za njim. Tekel je in tekel, a kar naenkrat mu je zmanjkalo tal pod nogami in padel je v jamo. Lisica je še nekaj časa capljala okrog jame, nato pa stekla stran. A zajec se žal ni mogel rešiti. Zajčki in ježki so našli že vsa velikonočna jajčka in zbrali so se na jasi, da jih preštejejo. Oče jež je bil ves zaskrbljen, ker očeta zajca ni bilo. Začelo se je mračiti in vsi prestrašeni so ga odšli iskat. Mama zajklja je jokala, zajčki so ga iskali. Tam iz temnega gozda pa so zaslišali zajčev glas. Oddahnili so si, da je le živ.

Odšli so v svoje tople domove, se usedli pred kamnin in zajčki so začeli razkazovati jajčka, ki so jih našli v gozdu. Ko jih je oče s fotelja opazoval, je spoznal, kakšno srečo ima, da ima tako čudovite otroke, topel dom in ljubečo ženo. Mama zajklja mu je postregla s toplo kavo. Zajec jo je nežno pogledal in ji dejal: »Ljubo doma, kdor ga ima.«

Nik Celin, 7. b

Odisejevo potovanje na Kozji otok (Nadaljevanje)

Polifem je v jezi zavihtel in vrgel večjo skalo proti ladji, na kateri so bili Odisej in njegovi tovariši. Skala je padla za ladjo in val, ki ga je zagnala, je bil tako močan, da jih je pripeljal do Kozjega otoka ...

Na njem so bile palme in listi velikih rož. Bil je že večer, zato so odšli spat na ladjo. Zjutraj, ko so se zbudili, je izginil meč. Zaradi tega so se zelo prepirali, vendar se je dobro izteklo. Meča pa še zmeraj niso našli. Čez nekaj časa so šli na lov za hrano. Ujeli so dva zajca, enega prašiča in tri dodoje*. Zvečer so se zmenili za nočno stražo. Ob polnoči je stražar zaslišal lomastenje. Šum je bil komaj slišen, kot bi hodil nekdo, ki ima drobne nožice. Tisti, ki je bil na straži, je seveda stekel za njim. Nato je zaslišal zvok, kot bi nekdo zaloputnil majhna vrata. Naenkrat ni bilo slišati ne duha ne sluha. Ko so zjutraj vstali, so opazili, da je spet nekaj izginilo. To je bila sekira. Vsi so se začeli čuditi, čeprav ni nihče videl kakšnega človeka, da bi vzel sekiro. Nato se je oglasil tovariš po imenu Zgaga: »Ko sem ponoči stražil, sem slišal razne zvoke, ki so prihajali iz goščave. Tudi sledil sem jim in našel sem tole.« Vzdignil je majceno rjavo pokrivalo. Prijatelji so ga začeli spraševati, kje je to dobil. Rekel je, da je pokrivalo našel pod listom rože. Odisej je predlagal, naj bodo naslednjo noč vsi budni do polnoči in takrat naj bi šli pogledat tja, kjer je stražar našel pokrivalo. Ponoči so prijatelji skozi goščavo prišli do kroga, kjer ni nič raslo. Preiskali so krog in v njem našli več hišk, kjer so se skrivali drobni možicljji, podobni škratom. Najprej so nameravali drobne možiclje pojesti, saj so bili zelo lačni. Vendar se je Odisej spomnil, kako je bilo njim na otoku Kiklopov, kjer jih je hotel pojesti

Polifem. Zato so Odisej in tovariši možiclje spustili in jim vrnilo pokrivalce. Odisej jih je vprašal, zakaj so jim ponoči zmaknili sekiro in meč. Mali možiclji so odgovorili: »Tukaj je bilo veliko ljudi, ki so nas hoteli pojesti, zato smo začeli skrivati orožje, s katerim bi nas lahko ubili.« Nato so jim mali možje vrnilo orožje, ker so vedeli, da jih ne nameravajo pojesti.

Odisej in njegova skupina prijateljev je nabrala še veliko hrane, od jajc do sadežev in užitnih rastlin. Ubili so nekaj manjših živali za hrano. Po nekaj tednih so nadaljevali pot proti domu. O tej dogodivščini niso nikomur pripovedovali.

Janez Urbančič, 7. b

*Izumrla vrsta ptiča

Ko so se Odisej in njegovi tovariši prebudili, je bila njihova ladja raztreščena na koščke. Tako so iz njenih ostankov prižgali ogenj in se ob njem ogreli. V tistem trenutku je eden od mož zagledal čudno bitje, ki je imelo namesto las nekaj volni podobnega, ob straneh pa sta mu štrlela dva rogova. Ko si ga je ogledal, je šepnil Odiseju: »Mislim, da tu nismo sami.« Nato je s prstom pokazal na bitje, ki je takoj, ko jih je zagledalo, zbežalo. Odisej je to videl, vstal in odločno rekel: »Dovolj je posedanja! Čas je, da raziščemo otok.« Tako so vsi vzeli orožje v roke in se povzpeli na bližnji hrib za boljši razgled. Z vrha se je videlo, da res niso sami, saj se je v dolini nahajala vasica, polna bitij, ki jih je opisal tovariš. Ko so se približali vasi, so ugotovili, da bitja niso sovražna, saj so se jim odmikala, kot da jih je strah. Naenkrat pa je k njim pristopilo eno izmed njih in reklo: »Pozdravljeni, obiskovalci. Ime mi je Dericij, sem sin kraljice plemena Kozjekrilcev.« Nato mu je Odisej odvrnil: »Pozdravljen, jaz sem Odisej. Mene in moje vojščake je sèm naplaval morje, zato bi rad govoril z vašo kraljico glede izposoje čolna za vrnitev v rodni kraj.« Dericij mu je zaskrbljeno odvrnil: »To žal ne bo šlo, saj je našo kraljico ugrabilo roparsko pleme Hermanov.« Po treznem premisleku se je Odisej odločil, da bo kraljico rešil. Odpravili so se iskat tabor Hermanov in ga po slabi uri iskanja našli. Ker jim je Dericij povedal, da so Hermani znani po tem, da imajo najraje ocvrta jetra, in da so zaradi tega ubili že veliko ljudi, se je Odisej odločil, da Hermane ukane. Dva moža je pustil z vrečo, polno orožja, in jima naročil, naj ostaneta skrita, da ju pridejo potem iskat in ju vtihotapiti v tabor. Odisej in ostali so se pretvarjali, da so izgubljeni in prosili za pomoč Hermane, ki so se delali gostoljubne in jim nudili bivališče. Prvi dan so jih pogostili z obilno večerjo in jim razkazali tabor, vendar so se ves čas izogibali lopi, ki je bila ob robu tabora. Odisej in ostali so sklepali, da je v lopi ujeta kraljica Kozjekrilcev. Drugi dan je bila njihova naloga najti nezastražen prostor, kjer bi lahko tista dva vojaka pretihotapili v tabor. Toda še isti dan so jim Hermani sporočili, da imajo čez dva dni koline in da jim bodo pri tem Odisej in njegovi

možje pomagali. Takrat je Odisej ugotovil, da jih bodo na kolinah ubili. Ker časa ni bilo na pretek, so se razdelili v dve skupini. Odisej se je s svojo skupino mož približal lopi in skozi špranjo zagledal vklenjeno kraljico. Razložili so ji, kdo so, in jo vprašali, če mogoče ve, ali obstaja v taboru prostor, kjer bi lahko vtihotapili vojaka z orožjem. Povedala jim je, da je najmanj zavarovan kraj stranišče. Tam naj bi bile talne deske razmajane in se jih da kljub umazaniji zlahka odstraniti in zlesti skozi. Tako se je tiste noči druga skupina pretihotapila ven in povedala vojakoma, naj jim orožje prineseta skozi stranišče. Vojaka sta odvrnila: »Ni pravi čas za šale, povejte nama, kam naj prineseva orožje.« Odvrnili so jima: »Ne šalimo se, orožje prinesita v stranišče tako, da odstranita razmajane deske v tleh.« Nato so se vrnili v tabor. Na dan kolin so se dogovorili, da gre eden od mož po orožje k vojakoma, ki sta se skrivala pod straniščem. Ta dva sta orožje podala drugim, ki so ju čakali zunaj. Hitro so premagali edinega stražarja, ki je takrat stražil. Skupaj so se odpravili k lopi, v kateri je bila kraljica. Tamkajšnje stražarje so hitro premagali, saj ti niso pričakovali napada izgubljenih mož. Ko so osvobodili kraljico, se jim je ta zahvalila, a ni vedela, da ji bo Odisej v roke podal lok s puščicami. Bila je presenečena, saj so bili Kozjekrilci zelo miroljubno pleme. Vendar se je na koncu izkazala za kar dobro strelko. Po hudem boju so se prebili do izhoda in zbežali v vasico Kozjekrilcev. Tam so jih vsi imeli za heroje, jih častili in primerjali z bogovi.

V zameno za reševanje jim je kraljica podarila velik čoln, hrano za na pot in jim zaželela srečo na potovanju. Tako so Odisej in njegovi tovariši spet premagali zlo ter se podali na pot, dokler niso z le malo hrane prispeli na Rajski otok.

Matevž Bremec, 7. b

Ker je bil val hiter, niso mogli narediti ničesar, zato so zadeli ob eno izmed čeri. Odisej je odšel v podpalubje in pregledal, koliko škode je naredila čer. Videl je luknjo na sredini ladje. Tovarišem je ukazal, naj ves tovor znesejo na Kozji otok z namenom, da bodo naslednje jutro popravili škodo. Odisej je prvi prišel na otok, medtem ko so ostali prelagali tovor. Prišel je na vrh otoka in videl bitje, ki je bilo pol človek, pol kozel. Bil je zelo kosmato in grdo. Spomnil se je očetovih besed o bitju, ki nosi ime Mosun.

Ko je Mosun zagledal Odiseja, je takoj naročil svojim podložnikom, naj ga zvežejo na drevo. Odisejeve tovariše je skrbelo zanj, zato so šli po isti poti kot on. Tudi sami so se ujeli v past. Zdaj so bili vsi zvezani na drevo. Mosunovi služabniki so zakurili ogenj, Mosun pa je začel Odiseja spraševati. »Kako in zakaj ste prišli na moj otok?« Odisej mu je odgovoril: »Prišli smo z otoka Kiklopov in smo zadeli ob čer. Zato smo morali prenesti ves tovor na otok.« Mosun je nato rekel: »Torej, če prav razumem, imate luknjo v ladji.« Odisej mu je prikimal. Mosun je nadaljeval: »Za vas imam ponudbo. Popravili vam bomo ladjo in vam dali vse, kar si želite. Ampak imam pogoj: ti, Odisej, se moraš poročiti z mojo hčerko Omero. V nasprotnem primeru boste ti in tvoji tovariši postali moji služabniki do konca življenja. Do jutra se odloči, kaj boš izbral.« Nato je Mosun odšel.

Vsi so zaspali, razen Odiseja. Razmišljal je, kaj mu je storiti. Ni vedel, kako izgleda hčerka Mosuna Omera niti kako bi lahko drugače odšel z otoka. Še nekaj časa je premišljeval, ko se mu je utrnila ideja, kako pretentati Mosuna. Odisej je nato v miru zaspal. Naslednje jutro se je zbudil še vedno privezan na drevo, toda vsi njegovi tovariši so izginili. Nato je do njega prišel Mosun in ga vprašal: »No, si se odločil?« Odisej mu je odgovoril: »Poročil se bom s tvojo hčerko, a najprej mi popravite ladjo in mi jo napolnite s hrano in pijačo.« Mosun je bil tako vesel, da je pozabil na Odiseja in šel takoj s svojimi služabniki na delo.

Odisej je čakal in čakal, da se bo kdo pojavil in ga odvezal. A nihče ni prišel. Ko se je začelo temniti, je prišel Mosun v spremstvu drugega bitja in rekel: »Odisej, to je moja hči Omera. Z njo se boš čez tri dni poročil. Zdaj pa te bodo moji možje odpeljali v sobo, kjer boš prebival naslednje tri dni. Vedi, da iz te sobe ne moreš pobegniti. Stražarji te bodo varovali.« Nato so ga odvezali in zaprli v sobo. Odisej se je razgledal po sobi. Imela je veliko omaro, v kateri so bile različne obleke, med katerimi je lahko izbiral oblačilo za poroko. Naslednji dan se je zbudil in prinesli so mu obilen zajtrk, ki ga je z veseljem pojedel. Takoj zatem je prišel k njemu eden izmed njegovih tovarišev. Odisej ga je vprašal, kako je z ladjo. Odgovoril mu je: »Ladja izgleda odlično, ampak če se poročiš z Omero, boš moral ostati na tem otoku, saj ona noče zapustiti očeta.« Odisej mu je nato povedal o svojem načrtu, kako zapustiti otok brez poroke. Ko je tovariš slišal za načrt, se je zelo razveselil.

Tovariš je posadki povedal o zvijači. Naslednja dva dneva sta hitro minila. Noč pred poroko so se vsi tovariši skrili na ladjo, razen enega. Odisej ni spal celo noč, saj ga je skrbelo, če bo zvijača uspela. Zjutraj je Mosun prišel k njemu. Odisej se je pretvarjal, da je bolan, saj bi tako

Mosun preložil dan poroke. Ko ga je Mosun videl, je rekel: »Ali si v redu? Ne izgledaš dobro.« Odisej mu je odgovoril: »Ne počutim se dobro. Tri dni sem preživel v tej sobi. Ali bi lahko šel malo na svež zrak?« Mosun mu je takoj dovolil iti ven. Preden je šel iz sobe, mu je Odisej rekel: »Ali grem lahko z enim od svojih tovarišev pogledat ladjo?« Mosun je takoj prikimal, saj mu je verjel na besedo. Do Odiseja je prišel tovariš, ki se prejšnjo noč ni skrival v ladjo. Odisej in tovariš sta se odpravila proti plaži. Ko sta prišla na ladjo, sta hitro zbudila vse tovariše. Eden izmed njih je prijel za krmilo in začeli so pluti stran od otoka. Ko je Mosun to opazil, je sprožil alarm na otoku, da bi jih ujeli. Vendar jim to ni uspelo.

Na ladji so bili vsi zelo veseli, da so uspeli pobegniti s Kozjega otoka in da se Odiseju ni bilo treba poročiti z Omero. S popravljeno ladjo so se vračali domov, a so na poti naleteli na otok z imenom Vilinski otok.

Nina Ferlež, 7. b

Na Kozjem otoku so izstopili z ladje. Zagledali so mavrico, ki je bila čudovitih svetlečih barv. Kot da bi jih nekaj začaralo, se jim je začela odpirati pot proti mavrici. Imeli so občutek, kot da jih pod mavrico čaka zaklad in njihova priložnost, da se končno vrnejo v rodno Itako. Pot je bila dolga in zdelo se jim je, da hodijo že celo večnost, a mavrica je bila še vedno zelo daleč. Odisej je sklenil, da si malo odpočijejo. Kraj je bil zelo tih, poraščen s prečudovitimi travniki z bujno travo. Odločili so se, da ležejo v travo, saj je bila mehka in je nudila obilo udobja. Kot bi trenil, so zaspali. Sanjali so sanje, za katere so želeli, da bi se jim uresničile. Vsak je sanjal svoje sanje. Bilo jim je prijetno, saj so bile sanje podobne resničnosti. Možje niso vedeli, da so na čarobnem otoku, polnem presenečenj. A kmalu so se njihove sanje razblinile. Zbudili so jih dregljaji in rahle bolečine. Odisej je nemudoma skočil pokonci. In glej! Okrog njih je bilo nešteto čudnih živali. Podobne so bile kozam, a na hrbtu so imele vranja krila. Možje so se prestrašili in razbežali. Odisej je našel skrivni rov in poklical može, da pobegnejo. Bitja so namreč z njih trgala oblačila in jim grizla obutev. Rov je bil temačen, pod njegovim stropom pa je bilo nešteto netopirjev. Odisej je može posvaril, naj bodo skrajno tiho, da ne prestrašijo netopirjev. Hodili so po rovu, ki je bil vedno bolj temačen. V daljavi je Odisej opazil, da se je nekaj zbleščalo. V skali so našli stekleno kroglo. Prijeli so jo v roke in takrat so iz daljave zaslišali glas, ki jim je hotel nekaj povedati. Odisej je predlagal, da gredo za glasom in se

mogoče rešijo. Glas se jim je močno približal in takrat je bilo konec rova. Znašli so se nad velikim prepadom. Iz skale na drugi strani je šumel ogromen slap in Odisej je bil prepričan, da so bili glasovi v rovu od slapu. Naprej ni bilo poti. Spraševali so se, kaj naj. Odisej jih je bodril, a možje so bili brezvoljni. Nad njimi je zletela velika črna vrana. Krogla, ki jo je Odisej močno držal v svojem naročju, se je začela spreminjati in v njej so videli Polifema, kako je priplaval na Kozji otok in se skril za veliko skalo. Krogla je ugasnila. Do tedaj niso vedeli, da jih Polifem zasleduje in premišlja, kako bi jim lahko škodoval. Zviti Polifem se je spomnil, da na otoku živi velik star kozel z enim rogom in dolgo brado. Stekel je do ogromne skale, kjer je živel kozel. Ta naj bi bil precej napadalen. Polifem je skalo odmaknil, ker je mislil, da bo kozel napadel Odiseja. Kozel pa je prišel iz votline in se spravil nad Polifema. Takrat pa se je v Odisejevih rokah spet prižgala krogla in v njej so videli Polifema bežati pred kozlom. Pribežal je do morja in skočil vanj. Odplaval je in krogla je spet ugasnila.

Z velikim veseljem so možje odkorakali do svoje ladje. Bili so zadovoljni, da je dobrota spet premagala zlo. Vkrkali so se na ladjo in odpluli proti rodni Itaki. Sklenili so tudi, da bo čarobna krogla, ki jih opozarja na nevarnost, zagotovo krasila njihov mestni trg.

Nik Celin, 7. b

Srce mi je padlo v hlače

Nekega lepega poletnega dne sem peljal svojo psičko Brino na sprehod do harijskega jezera Mola. Bil sem slabe volje, saj me je v to prisilila mama, meni se ni ljubilo iti in imel sem nek neprijeten občutek.

Pot do jezera je na nekaterih delih že čisto uničena, saj se večinoma vije po gozdu. Tisti dan je bila še blatna, kar me je presenetilo, saj že kakšen teden ni bilo dežja. V gozdu sem psičko spustil s povodca, presenetilo pa me je, da je bila nekam zadržana, običajno je razposajena in vedno teče kakih deset metrov pred mano.

Začelo me je zanimati, zakaj je takšna, zato sem postal bolj pozoren. In takrat sem na svojo grozo zagledal veliko medvedko z mladiči. Tiho sem poklical Brino in ji nadel povodec. Pri tem je psička zlomila vejico na poti. V tistem hipu sva se z medvedjo mamo spogledala. Spomnil sem se besed svoje mame, naj v takih trenutkih ne začnem zganjati panike. In je tudi nisem. Umaknil sem pogled, se počasi obrnil in odkorakal proti domu.

Naučil sem se, da moraš v takih situacijah ostati miren in vedno upati na najboljše.

Marko Sanabor, 7. a

Ponavadi grem vsako pomlad na rob gozda nabirat smrekove vršičke. Iz njih potem izdelam sirup, ki mi je zelo dober.

Lani mi prvo nabiranje ni uspelo, saj me je presenetil dež in sem nabral zelo malo, zato sem šel nabirat še enkrat. Bil je prekrasen dan. Prišel sem do roba gozda in ugotovil, da so tam smrekovi vršički že obrani, zato sem se napotil v notranjost gozda. Vse je bilo tiho, jaz pa sem se osredotočil na nabiranje. Eno posodo sem napolnil in hotel vzeti drugo, ko sem pred seboj zagledal jelena. Zelo sem se ga ustrašil, imel sem občutek, da mi je srce padlo v hlače, in sem raztresel vse nabrane vršičke. A tudi jelen se je ustrašil mene in zbežal.

Strah je lepa reč.

Nik Vrh, 7. a

Med lanskimi poletnimi počitnicami smo se z družino odločili, da gremo na izlet s kolesi. Vsi so bili neučakani, jaz pa malo manj, saj bi raje ostala doma. Otroci smo se bolj razveselili, ko nam je mama povedala, da bomo pri tem obiskali tudi svoje bratrance in sestrične v Zarečici.

Odpeljali smo se takoj po kosilu. Najprej smo se vozili po Bistrici, potem pa zavili proti Kosezam. Šele takrat sem začela uživati, saj mi vožnja po glavni cesti ni všeč. Na koncu vasi smo zavili na makadam, potem pa ob tabli Zarečica spet naleteli na asfaltirano cesto. Čakal nas je klanec navzgor.

Mene je kar zvalo, obupala sem na polovici vzpona. Ko smo bili končno vsi na vrhu, zaslišim mamin prestrašeni glas: »Ojoj, bik je za ovinkom!« Ob robu ceste se je pasel velik črn bik, ki ni bil v ogradi. K sreči smo se peljali mimo brez posledic, a ves čas sem se tresla. V vasi smo povedali za bika in dva moška sta poskrbela zanj. Mi pa smo si šele takrat oddahnili.

Pri sorodnikih smo se imeli prav lepo, domov pa smo se odpravili po krajši in bolj varni poti.

Neja Mejak, 7. a

Bil je hladen jesenski dan. S prijatelji smo se pod večer zbrali na vasi. Odločili smo se za sprehod do bližnjega potoka. Tam smo se zamotili z metanjem kamenčkov. Postalo je že kar temno in ni mi bilo več prijetno. Odpravili smo se proti vasi. S prijateljem Kristijanom sva malo zaostala za drugimi. Bili so hudomušni, zato so se skrili za grmovje in naju, ko sva se jim približala, prestrašili. Kristijan je od strahu začel bežati, meni pa so popustile noge in srce mi je padlo v hlače.

Naslednji dan smo se od srca nasmejali svoji mali dogodivščini. Sam pri sebi pa sem se odločil, da jim jo naslednjič zagodem jaz.

Aljaž Škrabolje, 7. a

Bilo je pred nekaj leti, ko so naši družinski prijatelji posvojili zlatega prinašalca Zlatka, bil je že velik. Šli smo k njim na obisk. Zdel se mi je prečudovit, ko sem ga videla lajati za vrtnimi vrati. Želela sem se igrati z njim, a najprej smo šli v hišo, prijateljica me je povabila v svojo sobo in igrali sva se s punčkami.

Čez nekaj časa je prišel njen oče in predlagal, naj se greva igrat na vrt z Zlatkom. Polna veselja sem stekla ven, a ko je prijateljičin oče odprl vrtna vrata in Zlatka poklical, je ta začel lajati in z veliko hitrostjo teči proti meni. Mislila sem se, da je jezen in da bo skočil name, me podrl na tla in me začel gristi. Oblil me je strah, zgrabila me je panika, a sem bila kot zamrznjena, verjetno niti pomežiknila nisem.

Zlatko je res skočil name in me podrl na tla, ni pa me začel gristi, pač pa lizati mojo roko in veselo poskakovati okrog mene. Oddahnila sem si in prijateljica mi je pomagala vstati. Pojasnila mi je, da se Zlatko okrog neznancev najprej zelo razživi, a se potem hitro umiri. In res. Predme je položil palico in me gledal. Vzela sem jo in jo zalučala, on pa je stekel ponjo in mi jo spet prinesel. V igranju s psom nam je minilo popoldne.

Ugotovila sem, da stvari niso vedno takšne, kot se nam zdijo na prvi pogled.

Metka Prosen, 7. a

Prejšnjo zimo smo šli z družino za en teden smučat v Italijo. Po dolgi vožnji smo se namestili v apartmaju, jaz pa bi šla najraje takoj na smučišče. Oče mi je pojasnil, da tisti dan to ni več mogoče, saj je bilo že pozno. Mama je pripravila večerjo in kmalu smo šli spat, utrujeni od vožnje.

Naslednji dan sem se prebudila in opazila, da je dan lep, sončen, a oče mi je pojasnil, da ni nujno, da bo tako tudi na smučišču. In res ni bilo, tam se je vlekla megla, a vseeno smo se prvič navdušeno spustili po progi. Potem pa smo se usedli na napačno sedežnico. To smo ugotovili šele, ko smo videli oznako za najzahtevnejšo, črno progo. S sestro sva se zelo prestrašili, oče pa je bil miren. »Če se ne bomo spustili, ne bomo prišli v dolino.« Prvi se je spustil oče, za njim sestra, potem pa še jaz. Ko smo prismučali v dolino, smo videli rdečo tablo, oznako za manj zahtevno progo. Šlo nam je na smeh. Očitno so se zmotili, zgoraj bi morali dati rdečo tablo in ne črne. Mi pa v takem strahu.

Potem smo ves čas brezskrbno smučali po tisti progi.

Neža Mršnik, 7. a

Bilo je povsem običajno jutro. Z bratom in sosedom sem se kot vsak šolski dan odpravil počakat šolski avtobus. Med potjo smo molčali, saj smo bili še vsi zaspani. Na avtobusnem postajališču smo se usedli na klopcu in opazovali okolico, ki je bila še vedno v megli. Poslušali smo ptičje petje in videli bika, ki se je pasel na pašniku.

A miru je bilo kmalu konec, bik, ki je bil velik, je podrl del ograje in se kar naenkrat odpravil proti nam ter pri tem spuščal strašljive zvoke. Začel je teči, med tem je polomil nekaj vej ob poti. Takrat me je postalo res strah. Zavpil sem: »Bežimo, bik prihaja!« Še sreča, da je ravno takrat pripeljal avtobus, v katerega smo se vkrcali tako hitro, kot še nikoli. Šele ko sem sedel na sedežu, sem začutil olajšanje in veselje, da se ni nikomur nič zgodilo.

Do tistega dne sem mislil, da so jutranje ure mirne in da se ne more kaj hudega zgoditi. A sem se motil. Kadarkoli se lahko zgodi kaj, česar ne pričakujemo.

Jan Valenčič, 7. a

Pred kratkim sem pozno zvečer gledal televizijo in se pri tem basal s sladkarijami. Brskal sem po programih in našel film, grozljivko. Gledal sem zelo pozorno, da ne bi izpustil kakega dogodka. Bilo me je kar malo strah, zato sem se ovil v *deko*. Ob dveh zjutraj je bilo filma konec.

Šel sem v posteljo, ampak nisem mogel zaspati, ker sem slišal neko škripanje. Stekel sem k mami in ji govoril, naj se zbudi, ker nekdo prihaja. Mama me je pomirila. Ugotovila je, da nisem zaprl vrat, zato so škripala. Spet sem bil v svoji postelji, ko sem zaslišal šepet: »Ubili te bomo.« V hipu sem bil spet pri mami. Ni ji preostalo drugega, kot da mi dovoli spati pri njej.

Spoznal sem, da se grozljivk ne sme gledati pred spanjem.

Urban Frank, 7. a

Šola na daljavo

Dobro se spomnim, kako smo poslušali poročila, v katerih so poročali o virusu, ki je razsajal na Kitajskem. S tem se nismo preveč obremenjevali, ker se nam je zdelo, da se vse dogaja nekje zelo daleč. Počasi pa so se stvari začele spreminjati. Virus se nam je vse bolj približeval in pripotoval tudi k nam.

Dan za dnem smo poslušali novice, kaj se bo lahko zgodilo. Spraševali smo se, ali bodo zaprli šole. In so jih, v sredini marca.

Sprva mi je bila novica nadvse všeč. Hkrati pa me je skrbelo: »Kaj če bom zbolel? Kaj če bo zbolel kdo iz moje družine? Kako bo potekala šola na daljavo?«

Na srečo se je vse dobro izšlo. Po nekaj dneh, ki smo jih preživeli doma z navodili, ki smo jih za delo doma dobili že v šoli, smo po računalniku dobili nadaljnja navodila za šolsko delo. Pri opravljanju obveznosti mi je pomagala mama; no, naloge sem naredil sam, v pomoč mi je bila le pri prejemanju navodil in pošiljanju rešenih nalog učiteljem. Dela nisem imel veliko, saj so bila navodila učiteljev jasna. Zelo sem pogrešal razlage učiteljev, saj si ob njih veliko zapomnim, doma potem naloge rešim brez težav.

Zaradi dela od doma sem naenkrat imel več prostega časa. Na srečo živim na vasi, ob hiši imamo vrt, kjer sva z bratom ob igranju košarke, nogometa in odbojke preživela veliko časa. Pomagala sva tudi staršem pri hišnih opravilih in pri delu na zelenjavnem vrtu. Večkrat smo šli tudi v sadovnjak, kjer rastejo jablane, hruške in slive.

Včasih sem se po telefonu pogovarjal z nekaterimi sošolci. Ko se je stanje z virusom nekoliko umirilo, sem se igral tudi z bratrancem, sestrično pa tudi s prijatelji z naše vasi. Naredili smo si hišico na drevesu.

Doma mi je lepo, a počasi mi postaja dolgčas. Pogrešam druženje z ostalimi prijatelji, nogometne treninge. Pogrešam celó šolo.

Obvestila, da se bomo v sredo, 3. junija, vrnili v šolo, sem se zelo razveselil, čeprav imam občutek, kot da gre za prvi šolski dan, v resnici pa so skoraj pred vrati že poletne počitnice. Koronačas nas je veliko naučil. Zavedamo se, da so v življenju tudi omejitve, da si ne moremo vsega privoščiti in da se da preživeti brez marsikateri reči.

Jan Valenčič, 7. a

Bili smo v nižjih razredih osnovne šole, ko smo si zelo želeli, da bi šolo zaprli in bi ostali doma. A ta želja se nam je šestnajstega marca leta dva tisoč dvajset uresničila. S Kitajske se je prek Italije k nam hitro razširil koronavirus. Prišli so nenavadni časi, ko nismo vedeli, kako bo.

Dvanajstega marca nam je učiteljica matematike povedala, da se s ponedeljkom začasno zapirajo šolska vrata. Novico je izvedela na spletu. Vsi smo bili začudeni. Mediji so sporočali: »Učenci bodo dva tedna, dokler epidemija ne mine, doma.«

Za prva dva tedna smo dobili naloge po e-mailu. Bilo jih je ogromno. Cele dneve sem presedel v sobi, prostega časa skoraj nisem imel. Že takrat sem spoznal, da ni lepo biti doma in imeti šole na daljavo. Upal sem, da ta dva tedna čim prej mineta.

Nato sem iz medijev izvedel, da se je koronavirus razširil po vsej državi. Šole so do nadaljnjega ostale zaprte. Bili so negotovi časi, strah nas je bilo, da se bomo okužili. Previdni smo bili na vsakem koraku.

Učiteljice so nam začele vsak dan sproti pošiljati naloge. Bilo je manj snovi kot na začetku. Manjkala mi je razlaga. Šola na daljavo mi je bila všeč, ker sem si lahko razporedil delo. Imel sem veliko prostega časa. S starši smo urejali vrt. Veliko smo hodili na sprehode v domačem kraju. Imeli smo se lepo, ker smo bili lahko veliko časa skupaj. Kljub temu sem začel pogrešati sošolce. Želel sem se družiti s prijatelji, a so bila vsa druženja prepovedana. Skupaj so lahko bili le člani iste družine.

S sošolci smo se videli le na videokonferenci pri predmetu angleščina. Takrat smo se pogovarjali tudi pol ure po tem, ko se je učiteljica odjavila. Zaželeli smo si, da bi se srečali v živo. Naše želje se še dolgo niso uresničile. Koronapočitnice, kot smo jih poimenovali, so trajale malo manj kot tri mesece. Konec maja sem iz medijev izvedel, da se tretjega junija vračamo v šolo. Bil sem zelo vesel. Še nikoli si nisem tako želel obiskovati šole, kot sem si jo po koncu epidemije koronavirusa.

Ob koncu koronačasa sem spoznal, kako lepo smo živeli, dokler se ni pojavil novi virus, kako lepo je bilo hoditi v šolo. V času koronavirusa je bilo dobro le to, da sem bil veliko z družino in imel več prostega časa. Kljub temu si želim, da se takšni časi nikoli več ne vrnejo.

Nik Vrh, 7. a

Trinajstega marca je udarilo kot strela z jasnega. V šoli smo izvedeli, da so razglasili pandemijo. Kaj točno je to, nisem vedel. Šele ko so mi starši razložili, da gre za prisotnost nevarnega virusa, ki se je s Kitajske prenesel po vsem svetu in povzroča bolezen dihal ter se hitro širi, sem razumel, vendar ne povsem.

»Ker za obvladovanje virusa še ni cepiva, moramo virus obvladovati drugače,« so razložili. Najbolj vpijoča fraza minulih dni je bila *Ostani doma*.

Zaprli so nam šolo, tudi mama je ostala doma, nismo smeli obiskovati sorodnikov in znancev, nobenih stikov niso dovolili. Tega smo se pri nas strogo držali. Ker imam astmo, sem bil malo v strahu za svoje zdravje.

Začel se je pouk na daljavo. Navodila za učenje prek računalnika smo prejeli od svojega razrednika in učiteljev posameznih predmetov. V začetku sem se tega lotil s precej strahu, ker računalnika nisem preveč obvladal. Minilo je nekaj časa, preden sem s pomočjo učiteljev in staršev določene stvari osvojil.

Pri pouku na daljavo sem najbolj pogrešal svoje sošolce in tudi učitelje, ker menim, da veliko več odnesem od pouka in razlage v šoli kot prek računalnika. Prednosti pouka na daljavo, lahko rečem, so bile: več časa za reševanje nalog, če nismo imeli določenih rokov, sem malo dlje časa spal pa še mama je kuhala odlična kosila. Če si naloge delal sproti, je vse teklo gladko in se je tudi obrestovalo, če pa si *zabušaval*, si se znašel v zmedi. Meni je v takem primeru, čeprav je bila jezna name, priskočila na pomoč mama.

Moj odnos s starši se je malo poglobil, kakšen dan v dobro, kakšen dan v smeri preprirov in kričanja. Mama je bila huda, kadar nisem naredil naloge. Priznam, da me je kakšen dan zasvojil računalnik in igrice. Vsak dan sva se z mamo tudi razgibala, privoščila sva si enourne sprehode v naravo. V času šolanja od doma sem imel rojstni dan, ki pa ga nisem praznoval v veliki družbi, ampak samo s svojimi najožjimi, vendar je bilo vseeno lepo.

Vse skupaj je bilo nenavadno dogajanje, ki se ga bomo spominjali vse življenje. Želel bi si, da se ne bi ponovilo, ker je bolezen zahtevala zelo veliko življenj. Srečen sem, da smo ostali zdravi in želim si, da bi čimprej odkrili cepivo, da ne bi imeli več strahu pred virusom. Želim si, da bi lahko brezskrbno užival počitnice in odšel na morje.

Maj Volk, 7. a

Aliteracije na p in na s

Peter pa Primož pripravljata pesem po pripovedi prijazne profesorice Pavle Prah. Pomoč potrebuje prijateljica Polona, pa Peter priskoči pomagat. Po prebranih pesmih Primoževe, Petrove pa Polonine pesmi prejmejo profesoričine pohvale.

Meja Mejak, 7. a

Peter pa Polona, pravkar poročena, potujeta po prašni poti. Potem pa: Pok! Pnevmatika poči. Prestrašena Polona poskoči, Peter pa pokliče pomoč. Pride policist pa pomaga popraviti pnevmatiko. Peter pa Polona ponovno peljeta po prašni poti.

Jan Valenčič, 7. a

Peter pa Petra počasi peljeta proti Postojni. Pri prvem počivališču parkirata, pripravita pogrinjek, pojedsta pašto, popijeta pivo, potlej pa ponovno previdno potujeta proti Postojni.

Neža Mršnik, 7. a

Petra prihaja po potki pšeničnega polja. Pred Petro poplesava prijateljica Polona. Polono piči pajek. Polona prestrašeno pogleda Petro. Petra pokliče pomoč. Preden pride pomoč, Petra Poloni predstavi posledice pika. Polona Petri pokaže pajkov pik pod palcem. Prvo pomoč priskrbi policist Polde. Policist Polde po pozornem pregledu pika puncu pospremi proti pediateru Plestenjaku. Pediater po pregledu Poloni predpiše preparat proti pikom pajkov. Polona pogumno pogleda proti pomodrelemu predelu pika. Postaja panična. Pediater pomiri pacientko. Pediater priskrbi prevoz proti Poloninemu prebivališču. Preden pride prevoz, pokliče Polonino prababico. Prababica Pavla počaka Polono pri pločniku. Polona pogleda prababico Pavlo, pomežikne, potem pa poteče proti prababici. Potrebuje podporo pri pozdravitvi.

Špela Ujčič, 7. a

Sonja se skrivaj smeje s Simono, saj se spominjata smešnih sedmošolskih slik sošolcev in sošolk.

Metka Prosen, 7. a

Sosedov Stanko s svojim sinom Simonom s sekiro seka stoletno smreko s storži.

Maj Volk, 7. a

Sanja sredi svoje sobe stega smetano. Suhe slive spretno servira s sladko smetano. Sladico sicer strankam strežejo s sladkim sadnim sirupom. Stranke so sladico sodile s super sedmico.

Vita Gombač, 7. a

LIKOVNA DELA

Ana Rolih, 7. b

Jan Valenčič, 7. a

Emir Garanović, 7. a

Marko Hrvatin, 7. b

Metka Prosen, 7. a

Mihael Prosen Ujčič, 7. a

Nina Ferlež, 7. b

Nik Vrh, 7. a

Zala Malečkar, 7. b

Urban Frank, 7. a

Metka Prosen, 7. a

Nina Ferlež, 7. b

Zala Malečkar, 7. b

8. RAZRED

LITERARNA DELA

Koronapesmi

Virus je prišel med nas,
to je zdaj en čuden čas.
Ostali smo doma,
šola sameva,
po njenih hodnikih tišina odmeva.

V varnem zavetju doma spremljamo,
kaj se dogaja.
Na daljavo poteka pouk.
O, le kdaj bo konec teh muk?

Lovro Balajić, 8. a

Zgodilo se je!
Covid-19 med nas je priletel ter poskrbel,
da svet je obnemel.
Hiše, stanovanja ... naša nova zaklonišča so
postali.
Šola na računalnik se je preselila,
telovadba v sobi se odvija.
Igrišča, ulice samevajo,
na njih samo še ptiči prepevajo:
"Ringa ringa raja, med nas korona prihaja
– in tako bo še do konca maja!"

Ian Čekada, 8. a

Ko zjutraj vstanem
in si oči pomanem,
se po sobi ozrem
ter brž na noge se povzpnem.
Pred računalnik se postavim
in se nemudoma v eAsistent prijavim.

Se nad nalogo zgrozim,
še dobro, da ne omedlim.
Se pridno učim
in se od drugih stran držim.

Si roke nenehno umivam,
da na njih bacilov ne zbiram.
Bi rad s prijatelji se dobil,
a kaj, ko je ta virus svet spremenil.

Jani Pangerc, 8. a

Zdaj ko čisto vsi smo doma,
korona nas pod ključem ima.

Iz občin svojih ne smemo,
poročila so le še na to temo.

Zase skrbi in ostani doma,
če nočeš,
da drugi težave ima.

Hana Omerčič, 8. a

Kjer sem doma

Moja domovina

Slovenija je moja domovina,
polna dobrot, lepot in vina.
Na severu se s Triglavom ponaša,
na jugu Kolpa se oglašča.

Zelo rad grem v gore smučat,
še rajši se v morje »lučat«.
Ponosen sem na kremšnito in Bled,
še bolj pa na naš snežniški svet.

Naša največja kraljica
pa je seveda Planica.
Lepo je v Sloveniji živeti,
videti bi jo moral ves svet.

Jan Baša, 8. b

Topolc

O, Topolc, vas domača,
ti mi vedno ljuba si!
Tu je moja zibka stekla,
rojstna hiša tu stoji.

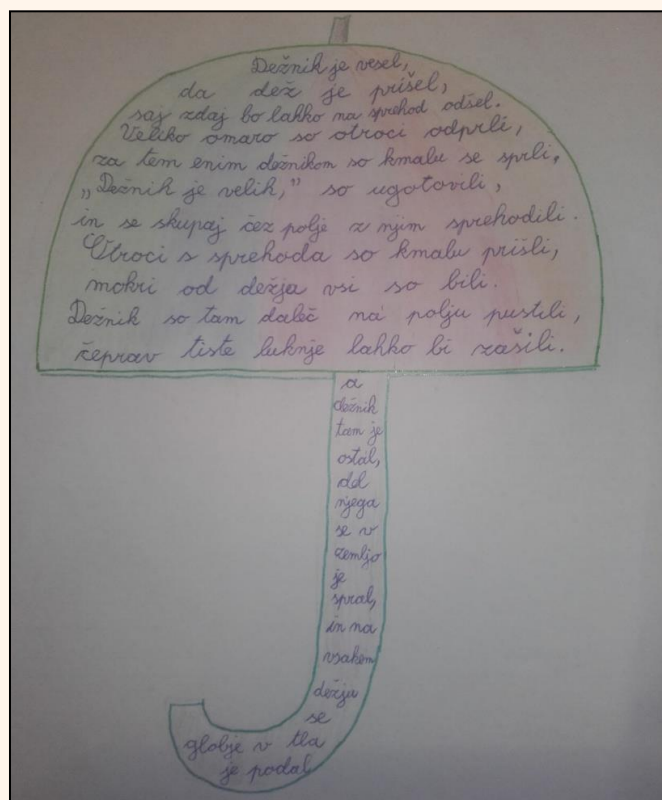
Ni reka Reka,
to je 'Vjlkka uoda'–
ta mirno in počasi
mimo Topolca vije se.

Ob tej vodi so topoli
in vrba, stara tristo let.
Malo stran je siva cesta,
ki vas popelje v prometni svet.

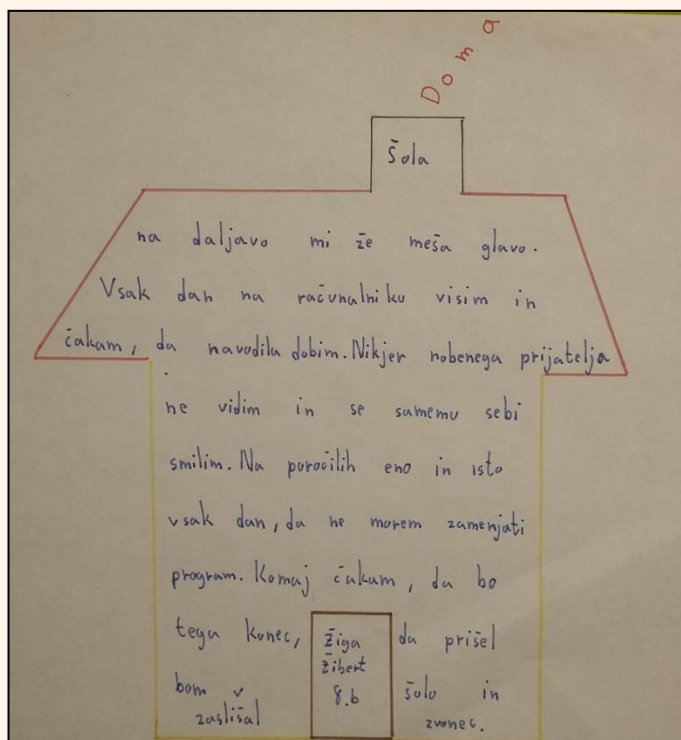
O, Topolc, vas domača,
tu otroštvo jaz živim,
če že moram, s težkim srcem
se od tebe poslovim.

Veronika Urbančič, 8. b

Likovni pesmi

Veronika Urbančič, 8. b

Žiga Žibert, 8. b

LIKOVNA DELA

Anja Štemberger, 8. a

Erjona Berisha, 8. a

Sara Bratuž, 8. a

Danaja Primc, 8. b

Hana Omerčič, 8. a

Veronika Urbančič, 8. b

Nika Urbančič, 8. b

Črt Vičič, 8. b

Luka Boštjančič, 8. b

9. RAZRED

LITERARNA DELA

Koronapesmi

Pisalo se je leto *dva nula dva nula*,
ko zadela nas je najbolj nora huda ura.
Šola je svoja vrata za učence zaklenila,
saj nas je vlada obvestila,
da se je korona k nam kar sama povabila.

Šolo imamo, prestižno, kar od doma
in brez slabe vesti kar prek telefona.
V trgovino le z masko vsi odrasli norijo,
pa vendar v strahu,
da virusa ne dobijo.

Še sam ne morem verjeti,
da so kontakti le še internetni
in da niti zapeti ne bom mogel na svoji valeti.

Zdaj vsi želimo si le,
da staro življenje vrnilo bi se.

Kristian Jenko, 9. a

Le zakaj je moral priti zdaj,
ko bil pri nas je raj?
Veselili smo se prihodnosti,
zdaj smo doma zaklenjeni.
Znanje pridobivamo doma,
kam naša svoboda je šla?

Vsi komaj čakamo čas,
da virusa več ne bo pri nas.

Ramika Kamberovska, 9. a

Domovina – kaj je to?

Po branju odlomka iz romana Kaplan Martin Čedermac, ki ga je napisal France Bevk, človek ne more drugače, kot da razmišlja o tem, kaj mu pomeni materni jezik in domovina. Tako je bilo tudi z učenci 9. a razreda, ki so zapisali nekaj svojih misli. Za večino učencev je materinščina slovenščina in domovina Slovenija, kar nekaj učencem pa je slovenščina drugi jezik, jezik okolja. Nekateri poleg Slovenije kot domovino čutijo še drugo državo.

Materinščina je prvi jezik vsakega posameznika. Zelo je pomembna, saj predstavlja besedni zaklad staršev in drugih prednikov. Slovenci moramo ohranjati svoj jezik bolj pazljivo. Meniva, da smo preveč gostoljubni narod, saj ko pridejo ljudje iz tujine v Slovenijo, se poskušamo potruditi in govoriti njihov ali angleški jezik. Če bomo to še počeli, bo naš jezik kmalu pozabljen. V vsakdanjem življenju se v našem besedišču pojavlja vse več angleških besed, kot so na primer: *ful, kul, haj, by, okej ...*

V preteklosti je bil slovenski jezik večkrat zatiran. Tako je bilo posebno v šolah. Duhovniki so morali pridigati v tujem jeziku. Nekateri so to kljub zahtevam kršili in pri sv. mašah uporabljali slovenski jezik. France Prešeren in tudi drugi pomembni pesniki in pisatelji so dokazali, da je lahko naš slovenski jezik enakovreden drugim, saj so napisali veliko dobrih umetnostnih del v slovenščini. Zato se moramo truditi ohranjati to, kar so nam mnogi, nekateri tudi z življenji, priborili.

Slovence povezuje prav slovenski jezik, s katerim se sporazumevamo. Vedno nam bodo lahko kar koli odvzeli, jezika pa nikoli. Slovenski zamejci si zaslužijo pravico uporabljati slovenščino kot materni jezik prav tako kot vsi državljani Republike Slovenije.

Lara in Sara Negro, 9. a

Moja domovina je država, v kateri sem se rodil, to je Slovenija. Moj materni jezik je slovenščina. Kadar nekdo izgovori besedo domovina, si najprej predstavljam svoj dom, nato državo in njen uradni jezik, ki se ga govori v vseh javnih prostorih, kot so: šole, uradi, knjižnice idr.

S svojo državo moramo ravnati lepo, ne smemo je zaničevati, saj so v preteklosti nekateri trpeli, da jo danes imamo, da lahko govorimo slovensko.

Miha Ivančič, 9. a

Materinščina ali materni jezik je tisti, ki se ga naučimo v zgodnjem otroštvu doma kot prvega in ga govorijo naši starši. Je jezik, v katerem se najlaže izražamo.

Moj materni jezik je slovenščina. Na svoj jezik, na slovenski jezik, moramo biti Slovenci zelo ponosni. Je nekaj posebnega, saj v slovnici poznamo dvojino, kar je prava redkost med jeziki.

Materni jezik ni pomemben samo za človekov osebni razvoj, ampak tudi za razvoj narodne zavesti, saj se z njim ukoreninjam v kulturo lastnega naroda. Ponosni smo, ko na športnih prireditvah lahko zavijemo s slovensko zastavo in ko stojimo ob poslušanju slovenske himne.

Najbolj me žalosti, ko slišim, da imajo radijske postaje kvoto za slovenske pesmi in da se na večini komercialnih radijskih postajah raje posluša pesmi tujih izvajalcev kot domačih, slovenskih.

Poznam družino, kjer doma govorijo dva jezika. Nemško in slovensko. S starši se dekleta večinoma pogovarjajo v nemščini, s starimi straši in v šoli pa govorijo slovensko. Nikoli nisem razmišljal, kateri je njihov materin jezik. Sem jih pa enkrat vprašal, v katerem jeziku sanjajo, in so odgovorile, da največkrat v slovenščini, zato bi bil verjetno to njihov prvi jezik.

Kristian Jenko, 9. a

Moja domovina je Slovenija. Domovina je kraj, država, v kateri si se rodil oziroma v njej živiš. Svojo domovino imam zelo rada, je del mene, spoštujem jo in vesela sem, da je prav Slovenija država, ki jo imenujem domovina. Slovenijo predstavljajo različne stvari; pohvalimo se lahko z zelo uspešnimi športniki, glasbeniki, pisatelji in pesniki ter naravnimi znamenitostmi. Pa tudi s slovensko hrano.

V zibelko mi je bila položena slovenščina. To je moj materni jezik. V slovenščini govorim doma, pa tudi v šoli, trgovini, v raznih ustanovah. Seveda se učim tudi tujih jezikov, saj so v življenju izredno pomembni, vendar slovenščine ne bom nikoli zapostavljala. Za veliko mojih prijateljev je slovenščina drugi jezik oziroma le jezik njihovega okolja, saj so jih doma najprej naučili nekega drugega jezika, v katerem doma tudi govorijo.

Pomembno je, da poznamo zgodovino svoje domovine in zgodovino, strukturo in pravila svojega maternega jezika. O slovenščini bi se dalo zelo veliko povedati. Le na kratko bom omenila, da smo se Slovenci za slovenščino zelo borili, veliko časa so jo naši nadrejeni prepovedovali uporabljati, vendar je naši predniki nikoli niso zapostavili in pozabili. Skozi leta se je slovenščina zelo spremenila, pa tudi naša pisava se je skozi leta spreminjala.

Danes slovenščino delimo na knjižno in neknjižno. Knjižno uporabljamo v šolah, uradih in drugih pomembnejših ustanovah. Neknjižni jezik pa govorimo v družini, s sorodniki, prijatelji ... Neknjižni jezik se deli na mnoga narečja, poznamo: primorsko, gorenjsko, štajersko, prekmursko, koroško, rovtarsko in dolensko narečje.

Žal pa v veliko primerih predvsem mladi v neknjižno slovenščino vstavljajo ogromno tujih, predvsem angleških besed, češ da so povedi potem bolj zanimive. To pa ni dobro, saj s tem zanemarjamo mnoge slovenske besede, ki se jih bo sčasoma pozabilo. Slovenščino bi morali bolje ohranjati in poskrbeti, da se slovenska narečja in besede ne izgubljajo.

Karin Kastelic, 9. a

Kaj sploh je domovina? Vsak si jo predstavlja drugače, vendar skoraj vsi med nami ob besedi domovina pomislimo na dom, svoj domači kraj ali pa na območje, kjer živimo. Domovina je več kot le država, je nekaj, kar imamo vsi, ter nekaj, kar povezuje ljudi.

Moja domovina je Slovenija. V njej sem se rodil in ponosen sem, da sem Slovenec. Slovenija je majhna država, ki se razteza od morja do Alp in do Panonske nižine. Čeprav ni velika, je zelo raznolika, v njej je veliko gozdov, hribov in drugih prelepih kotičkov narave. Je ena najbolj naravno zanimivih držav sveta. V Sloveniji živi slaba dva milijona Slovencev. Veliko Slovencev živi v tudi v zamejstvu in izseljenstvu.

Vzemimo na primer zamejce v Italiji, kjer so ostali po prvi svetovni vojni. Čeprav so bili v Italiji, so zamejski Slovenci ohranjali slovenščino, se združevali in se pogovarjali v slovenščini. Slovenski zamejci živijo tudi na Madžarskem, v Avstriji in na Hrvaškem.

Kako so domovino čutili naši predniki, ki so skoraj vedno živeli pod tujo oblastjo? Enako kot mi, ki imamo lasno državo?

Vid Škrlič, 9. a

Moj materni jezik je slovenščina, ampak naj povem, da bi to lahko bila tudi italijanščina, če bi se moja starša odločila, da bi živeli v Italiji in govorili italijansko, saj je moj oče Italijan.

Mladi zadnje čase radi v govor vključujemo angleške besede in angleške kratice, kar ni prav, saj bi morali slovenščino ohranjati, ne pa zaničevati in zatirati. Prav je, da se slovenski jezik spreminja, vendar naj se razvija počasi in previdno. Svoj jezik moramo ohranjati, saj je, kot je rekel kaplan Martin Čedermac, del naše dediščine in kulture. Slovenščina je zanimiv jezik, ki se ga ljudje, ki jim je slovenščina drugi oziroma tuji jezik, težko naučijo. Je eden redkih jezikov, ki vsebuje dvojino. To bi morali Slovenci ohranjati in jo uporabljati tudi, ko govorimo s prijatelji in družino v narečju, da je ne bomo popolnoma zatrli. Hvaležna sem prednikom, ki so se borili za svoje ozemlje in je zato moja domovina Slovenija in moj materni jezik slovenščina.

Včasih na javni televiziji zasledim, da voditelji, ki bi nam morali biti za zgled glede rabe slovenskega knjižnega jezika, pri govorjenju uporabljajo neknjižne besede. To je po mojem mnenju sramotno in nespoštljivo do vseh, ki so se borili za naš jezik.

Maja Palcich, 9. a

Moj materni jezik je slovenščina, s katero sem se srečal že kot novorojenec. Tako rekoč mi je bila položena v zibelko. Prve besede, ki sem se jih naučil, so bile v slovenščini in prav tako tudi prve povedi, ki so prišle iz mojih ust.

Na žalost pa se tako dobro ni godilo mojim starim staršem, ki so morali v šolah in uradih govoriti italijansko, saj je bila včasih Slovenija pod okriljem Italije. Ljudje so se v preteklosti močno borili za svojo domovino in jezik, saj so bili veliko bolj osveščeni o pomenu domovine in so se veliko bolj zavzemali zanjo ter za slovenski jezik. V preteklosti so se pesniki, duhovniki in tudi navadni ljudje zavzemali za slovenski jezik, saj jim je v tistih časih to zelo veliko pomenilo.

V današnjih dneh pa je to, da imamo svojo državo, domovino in jezik, samoumevno. Nekateri ljudje bi celo raje videli, da se slovenščina kot jezik ne bi več uporabljala in bi vsi

govorili samo angleško. Spet drugi pa zelo močno zagovarjajo slovenski jezik in njegovo kulturo.

Moje mnenje je, da bi morali biti o slovenščini veliko bolj ozaveščeni in ji dajati večji pomen. Bolj bi morali spoštovati tudi slovensko kulturo in njene običaje ter jih praznovati bolj zavestno, ne pa dajati poudarka praznikom, kot je na primer noč čarovnic, ki smo jih kar tako prevzeli od drugih držav in narodov.

Jan Zorc, 9. a

Rodila sem se v domovini, ki se imenuje Slovenija, moj materni jezik je slovenščina. Materni jezik mu pravimo zato, ker ga govorimo že od rojstva in se ga naučimo od staršev. Menim, da smo Slovenci lahko ponosni na svoj jezik. V starejših časih so se borili, da bi slovenščina postala uradni jezik. Prav, da jo razvijamo in ohranjamo. Pomembno je tudi, da ohranimo narečja in starejše besede. Slovenski jezik mi je všeč in srečna sem, da je moj jezik.

Domovina je dežela, v kateri se človek rodi in v njej prebiva. Sama sem se rodila v Sloveniji, zato je to moja domovina. Slovenija je dežela, kjer večinoma prevladuje mir. Po mestu se lahko sprehodimo brez skrbi, da nas kdo napade.

Tina Vujković, 9. a

Domovina je tam, kjer se rodiš in pozneje živiš. Svojo domovino moraš imeti rad, naj bo majhna ali velika. Pomembno je, da si ponosen nanjo.

Rad potujem in obiskal sem kar nekaj evropskih držav, a šele ko se vrnem v Slovenijo, se počutim doma. Tudi drugod je lepo, a najlepše je doma. Tudi po Sloveniji rad potujem, raziskal sem skoraj vso: ima hribe in obalo, lepo naravo in kulturo.

Turisti, ki pridejo k nam, obiščejo Postojnsko jamo, Bled, Lipico, Ljubljano, a toliko je še lepih kotičkov, ki bi si jih lahko ogledali.

Rad imam svojo državo, zame je najlepša.

Niko Sedmak, 9. a

Moj materni jezik je hrvaščina, saj sem rojen na Hrvaškem in sem se v Slovenijo priselil, zaradi tega je slovenščina moj drugi jezik. Uporabljam oba jezika, slovenščino v šoli, hrvaščino doma.

Svoj materni jezik spoštujem in ga uporabljam zelo pogosto. Ko sem na Hrvaškem, govorim ves čas hrvaško. Ko sem pa v Sloveniji, ga uporabljam samo doma z družino in na spletu.

Ohranjam svoj materni jezik in ga nočem nehati uporabljati, nihče mi ga mi ne bo ukradel ali mi rekel, naj ga neham uporabljati. Ta jezik mi je v krvi in ponosen sem, ker ga imam. Vesel pa sem, da znam govoriti tudi slovensko in angleško, tudi pri teh dveh jezikih svoje znanje izboljšujem.

Mateo Perić, 9. a

Čeprav sem se rodila v Sloveniji in govorim kot drugi jezik slovenščino, je moj materni jezik bosanščina. Doma in s sorodniki se pogovarjamo bosansko. Kot Bosanka se bom potrudila, da bom svoj jezik vedno govorila in ga ohranjala. V svojem jeziku nimamo veliko tujih besed, kar mi je zelo všeč. Upam, da bo tako tudi ostalo. Rada imam, ko gremo z družino v Bosno in se od babice in dedka naučim nekaterih starejših besed. Menim, da je bosanski jezik zelo lep. Tako kot vsak, moram tudi jaz skrbeti za svoj jezik in ga prenesti na svoje potomce. Vsak ima pravico do svojega jezika, tega mu nihče ne sme prepovedati. Za svoj jezik se moramo boriti.

Moja domovina je Bosna in Hercegovina. V njej so uradni jeziki bosanščina, hrvaščina in srbščina. Večino svojih počitnic preživim z družino v Bosni. Bosna ima veliko zanimivih krajev, kot so Mostar, ki je znan po Starem mostu in mošejah, Sarajevo, ki je glavno mesto Bosne, Baščaršija, v kateri sta mošeja in urni stolp ... Prav tako imamo veliko svojih tradicionalnih jedi: sudžuki, burek, različne pite itd. Ljudje so zelo prijazni. Svojo deželo in jezik imam zelo rada in sem vesela, da sem po narodnosti Bosanka.

Elma Ahmetašević, 9. a

Moj materni jezik je bosanščina, drugi jezik pa slovenščina. Materinščina je zame zelo pomembna, saj je to moj prvi jezik in jezik mojih staršev. Ponosna sem, ko jo govorim. Rada gledam filme, berem knjige in novice v svoji materinščini. V šoli ne govorim bosansko, saj to ne bi bilo primerno. S prijatelji govorim slovensko, s tistimi, ki znajo bosansko, pa bosansko. Vsak bi moral s ponosom uporabljati svoj materni jezik, ne glede na to, kateri jezik je to.

Moja domovina je Bosna in Hercegovina, čeprav sem se rodila v Sloveniji. Od tam prihajajo moji starši, tam imam stare starše in sorodnike pa veliko prijateljev. Komaj čakam poletje, da jih obiščem.

Sara Ahmetašević, 9. a

Domovina je kraj, iz katerega so tvoji predniki, iz katerega izvira tvoja govorica, v katerem imaš prijatelje. Moja domovina je Bosna in Hercegovina, čeprav živim v Sloveniji. Tudi v Sloveniji imam sorodnike in prijatelje, a več jih je v Bosni in Hercegovini. Tja grem samo enkrat na leto, a k sreči imamo danes naprave, s pomočjo katerih se lahko z njimi vsakodnevno pogovarjam in jih vidim, čeprav so daleč. Oni me najbolj razumejo, največ jim lahko zaupam. Imam jih rada.

Slovenščina je zelo lep jezik in mi je všeč, a moj materni jezik je bosanščina. Srečna sem, da je tako.

Melisa Mujakić, 9. a

Rojena sem v Sloveniji, moji starši pa so iz Bosne in Hercegovine. Od malih nog so me učili slovenskega in bosanskega jezika, saj se moraš, ko prideš na tuje, prilagoditi. Moj materni jezik je bosanščina, moja domovina pa je Slovenija. V življenju je zelo koristno znati več jezikov. Sama bistveno lažje govorim in pišem v slovenščini. Zelo lepo mi je, ko grem na počitnice v Bosno, a še lepše je živeti v državi, kot je Slovenija.

Azra Muhić, 9. a

Prvi in zame najpomembnejši jezik je makedonščina. Z njo se doma sporazumevamo. Za nekatere je mogoče moj jezik nenavaden, a zame je pravo bogastvo.

Makedonski knjižni jezik je nastal na podlagi osrednjega makedonskega narečja. Veliko evropskih držav, kot npr. Grčija, nasprotuje imenu Makedonija, pa tudi imenu njenega jezika. Grčija meni, da bi se makedonski jezik moral imenovati severnomakedonski jezik in Makedonija Severna Makedonija. Mene to zelo moti, saj imajo vsi državljani pravico izbrati svoje ime in ime svojega jezika. Zaradi Grčije je zdaj država res postala Severna Makedonija. Seveda se prebivalci s tem niso strinjali, a niso imeli vpliva na to. Morali so popustiti. V grškem delu Makedonije danes živi vsaj milijon Makedoncev, ki govorijo makedonsko od otroštva, kljub temu da njihov jezik zatirajo. Včasih bi ljudje dobili tudi hudo kazen, če bi samo stavek povedali v makedonščini. Za nas, Makedonce, bi izguba jezika pomenila tudi izgubo identitete in države.

Želela bi, da bi ljudje svojo domovino bolj cenili, ker je ne cenijo dovolj, dokler je ne izgubijo.

Ramika Kamberovska, 9. a

Romeo in Julija 21. stoletja

Ta zgodba govori o mladih zaljubljenicah, katerih življenje se je hitro in tragično končalo. Fant po imenu Romeo se je zaljubil v Julijo, ki se je pred kratkim preselila v njihovo sosesko. Ko so se preselili, je Romeova mama takoj prepoznala svojo nekdanko sovražnico, ki je bila mama Julije, dekleta, v katerega se je Romeo zaljubil. Oba sta dobila prepoved druženja.

Romeo ni želel odnehati. Hodil je do Julijinega stanovanja, dokler ga ni opazila. Ko ga je zagledala, se je nemudoma zaljubila vanj. Bila je ljubezen na prvi pogled. Izmenjala sta si številke in si dopisovala dan in noč, dokler se Julijini mami ni zdelo, da njena hči preveč časa preživi na telefonu. Zato ji ga je vzela. Ker pa jo je zanimalo, zakaj preživi toliko časa na telefonu, je začela brskati po njenih sporočilih. Zagledala je znano ime in kaj kmalu ugotovila, komu pripada. Bila je prepričana, da fant ni primeren za njeno hčer, saj je pripadal družini, ki jo je sovražila. Ker je imela rada svojo hčer, si ni želela, da bi jo kdo prizadel, zato ji je vzela vse – telefon, računalnik – in ji prepovedala izhod iz hiše. Rekla ji je, da bo to najbolje zanjo, vendar Julija nikakor ni mogla razumeti, kako ji je to lahko storila lastna mama. Tudi Romeu ni mogla sporočiti, kaj se ji je zgodilo. Romeo je bil prepričan, da ga ne ljubi več, in ni vedel, kaj naj stori. Odšel je v trgovino, ker je na internetu prebral, da je najboljša opravičilo, če je dekle jezero, šopek rož in čokolada. Izbral je najlepše in najdražje rože, kar jih je našel. Moral je iti v štiri različne cvetličarne, da je našel najlepše rože, ki pa niso bile poceni, ampak bilo mu je vseeno, da bi mu le Julija oprostila. Prišel je do bloka, v katerem je živela njegova ljubljena izbranka. Poiskal je stanovanje in potrkal. Odprla mu je njena mama in kmalu se ji je povsili nasmešek na obrazu, ko je zagledala fanta, čigar slika je obkrožena s srčki na hčerinem telefonu. Ne da bi mu pustila do besede, se je začela nanj dreti na ves glas: »Kaj iščeš tu? Julija te noče videti, našla si bo nekoga, ki je ne bo prizadel! Tak si kot tvoja mama! In zdaj pojdi, da te ne vidim nikoli več!« Romeo ni mogel verjeti temu, kar je slišal. Julijina mama je zaloputnila z vrati, da se je še strop okrušil. Romeo pa se ni mogel premakniti, obstal je kot okamenel, hotel je zajokati, a ni mogel, bolečina ga je pekla, kot bi stal na vročem ognju. Ko se je končno zavedel, kaj se je zgodilo, je stekel domov. Deževalo je in ko je Romeo ves moker prišel domov, se je zatekel v svojo sobo. Njegova mama je dolgo časa trkala na vrata, saj jo je skrbelo, kaj se je zgodilo. On pa je le slonel ob oknu in jokal. Odbila je polnoč. Fantovi starši so že spali, zato je Romeo izkoristil priložnost in zbežal ven. Krožil je po mestu in razmišljal o Juliji in bolj kot je

razmišljal o njej, bolj se je zavedal, da brez nje ne more živeti. V glavi so se mu vrtele besede, ki jih je izrekla Julijina mama. Počutil se je ničvrednega, saj je bil trdno prepričan, da ga Julija sovraži, sicer ni vedel zakaj, ampak besede njene mame so mu dale slutiti, da je storil nekaj narobe. Ni želel več trpeti, zavedal pa se je, da bo njegovo življenje brez nje nesmiselno. Zato ji je napisal sporočilo, v katerem ji je izrazil vsa svoja čustva in ji napisal, kako ne more živeti brez nje, kako ga boli, ker ga noče videti, in na koncu pripisal še: »Julija, hočem, da veš le eno stvar, vedno sem te in vedno te bom ljubil. Zbogom!« Takoj, ko je pritisnil pošlji, je skočil z mostu v reko. Toda skočil je premalu, saj sporočilo ni bilo poslano, telefon pa je padel z njim v reko.

Naslednji dan je Romeova mama opazila, da Romea ni v sobi; glede na situacijo prejšnjega dne je vedela, da je nekaj narobe. Poklicala je policijo, ki je v hipu začela s preiskavo. Novica o pogrešanem Romeu je zajela celotno sosesko. Prišla je tudi do Julijine družine. Julija je takoj posumila, da se je to zgodilo, ker je mislil, da ga noče videti. Njena domneva je bila potrjena, ko so našli telo mrtvega Romea na rečnem bregu. Ko je dekle slišalo tragično novico, se je zaprlo v sobo in vsak dan jokalo. Julija je bila prepričana, da je umrl z mislijo, da ga ona ne ljubi več. Julija je bila zelo žalostna, nič ni jedla, ni odšla iz sobe in ves dan je samo jokala. Starša je zelo skrbelo, še posebej njeno mamo, ki se je počutila krivo za nastalo situacijo. Nekega dne, ko Julijinih staršev ni bilo doma, je dekle padlo v nezavest. Ko sta se vrnila domov, je bilo že prepozno, saj ji zdravniki niso mogli več pomagati.

Čez nekaj tednov se je Julijina mama odločila priznati krivdo za smrt obeh otrok. Odšla je k Romeovi mami in ji vse razkrila. Njegova mama je bila besna. Če bi lahko, bi jo raztrgala na tisoč koščkov. Nagnala jo je iz hiše. Ko se je kasneje pomirila in o vsem premislila, je Romeova mama poklicala Julijino in ji rekla, da ji vse oprosti, saj misli, da si to želita njuna prezgodaj preminula otroka. Tako sta zakopali bojno sekiro v želji, da se sovraštvo zatre.

Anja Iskra, 9. b

Podjetniški družini Novak iz Goriških brd in družina Šavle iz slovenske Istre sta že od nekdaj dobro poslovali in prijateljevali. Ukvarjali sta se z vinogradništvom. Živel sta v neizmernem obilju. Tudi njuna otroka sta bila zelo dobra prijatelja, saj sta bila vrstnika. Novakovi so imeli sina Romea, Šavletovi pa hčerko Julijo. Skupaj so preživljali počitnice in dopustovanja v

razkošnih hotelih po svetu. Vse je potekalo lepo, dokler niso na površje privreli zavist, pohlep in tekmovalnost. Njihovo prijateljstvo se je sprevrglo v neizmerno sovraštvo.

Minevali so meseci in leta, nakar sta se otroka ponovno srečala v Ljubljani, tokrat kot študenta. Prelepa Julija je odrasla v čudovito mlado dekle, Romeo pa v čudovitega postavnega mladeniča, ki mu je bilo videti, da svoje telo izpopolnjuje v fitnesu. Zopet sta se srečala in njuno prijateljstvo je preraslo v globoko ljubezen. Skrivoma sta začela živeti skupaj, saj sta imela v Ljubljani vsak svoje razkošno stanovanje. Ob koncih tedna se nista več vračala domov, saj sta čim več časa želela preživeti skupaj. Z Romeovim mercedesom sta odkrivala nove koticke in poti. Pa vendar je strah pred skreganimi starši in njuno skrito zvezo še kar živel. A nekega dne je napočil trenutek resnice. Julijini starši so svojo hčer nekega nedeljskega večera nepričakovano presenetili s svojim obiskom in bili besni zaradi njenega druženja z Romeom. Julijini in kasneje tudi Romeovi starši se niso mogli sprijazniti z nastalo situacijo. Kljub prepovedim in sankcijam se otroka nista mogla odtujiti drug od drugega. Skrivoma sta komunicirala prek Facebooka in to dan za dnem. Končno je prišel trenutek, ko sta izkoristila odsotnost staršev in se skupaj odpeljala proti mostu na Soči. Odločila sta se, da svoje življenje skupaj končata. Z mostu sta se z roko v roki pognala v reko Sočo. Takrat so starši spoznali, kakšno krivico so jima storili, saj so takoj po tragediji izvedeli, da je bila Julija v veselem pričakovanju.

Odločili so se za skupni pogreb in grob, ki so ga pozneje skupaj obiskovali in urejali. Njihova bolečina ob izgubi otrok je bila nepopisna.

Tevž Boštjančič, 9. b

Piše se leto 2067 in milijarder Tomass Shepard, generalni direktor Nase, je začel prvo misijo kolonizacije Marsa. Med potjo na Mars je astronautka Sara odkrila, da je noseča. Sara se je zavedala, da bi novorojenček zelo težko preživel bivanje na Marsu, a je vseeno sprejela tveganje in se odločila, da bo otroka obdržala in ga vzgajala na Marsu. Takoj po pristanku na Marsu je rodila dečka po imenu Romeo, po porodu pa je umrla zaradi zdravstvenih zapletov. Romeov oče ni znan, saj Sara ni želela, da bi kdo izvedel za njenega otoka. Po Sarini smrti je Romeovo vzgojo prevzela astronautka Natalie in z ostalimi astronauti prisegla, da bodo dečkovo rojstvo obdržali kot skrivnost, saj so se bali, da bi kakršna koli katastrofa v odnosih z javnostjo ali morebitna vrnitev na Zemljo lahko hudo ogrozili Romeovo življenje.

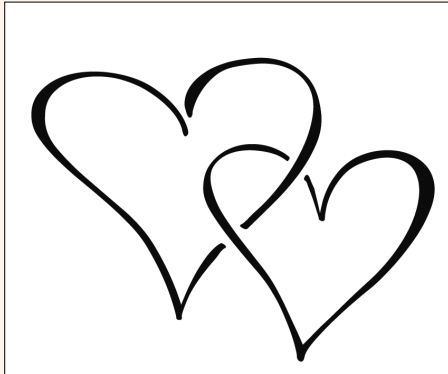
Šestnajst let pozneje se mladi Romeo izkaže kot izredno inteligenčen fant, ki na vsak način želi obiskati Zemljo z namenom, da bi se v živo spoznal s prečudovitim dekletom po imenu Julija. Ker Romeo ni imel pravih prijateljev oziroma svojih vrstnikov na Marsu, je svojo družbo iskal prek naprednega interneta. Tako je nekega dne spoznal Julijo, 16-letno prebrisano najstnico, ki je živela samo z mamo, saj je očeta izgubila v prometni nesreči. Najstnika sta se dneve in noči neprestano pogovarjala in kmalu sta si postala noro, ampak res noro vseč. To je še bolj spodbudilo Romeovo željo, da mora obiskati Zemljo in se v živo srečati z ljubeznijo svojega življenja.

Ko je nekega dne svojo ljubezensko zgodbo o Juliji zaupal Natalie, je ta takoj, ko je slišala njeno ime, čisto ponorela in mu prepovedala vsakršen stik z njo in njeno družino. Romeu ni bilo jasno, zakaj zganja tako paniko glede tega, da se je zaljubil v nekoga z drugega planeta. A ko mu je Natalie razložila, zakaj se je tako razburila, mu je postalo vse bolj jasno. Povedala mu je, kaj se je zgodilo z njegovim očetom in zakaj je sama tako znorela, ko je slišala za Julijo. Razlog za tako sovraštvo med njunima družinama je dokaj enostaven. Oba očeta, se pravi Julijin oče in Romeov oče, sta bila noro zaljubljena v Romeovo mamo Saro. Nekega dne sta pripravila dirko z avtomobili, kjer sta Sari želela dokazati, kdo je boljši, da bi osvojil njeno srce. A dirka se ni končala dobro, saj je Julijinega očeta zaneslo s ceste in je bil na mestu mrtev. Po tej nezgodi niso nikoli več slišali za Romeovega očeta, izvedelo pa se je, da je Sara z njim zanosila. Ko je Romeo izvedel za to, kar se je zgodilo, si je mislil, da bo njuna neskončna ljubezen vseeno rešila vse pretekle težave in bosta lahko živela skupaj brez vseh komplikacij.

Preteklost zaljubljenцев ni preveč zmotila, zato sta se dogovorila, da se bosta vseeno srečala. Večji problem je nastal, ker Romeo svoji predragi Juliji ni povedal resnice o svojem življenju. Prikrival ji je namreč svoj kraj bivanja. Če bi ji povedal, da živi na Marsu, bi si po vsej verjetnosti Julija mislila, da je zmešan. Tako se je Romeo pretvarjal, da živi čisto navadno življenje kot vsi ostali najstniki. Tragedija, ki se je pripetila v preteklosti, pa Natalie ni dala miru, zato Romeu ni pustila na Zemljo pod nobenim pogojem. A on je bil iznajdljiv in pameten, zato se je odločil, da se bo brez dovoljenja in brez nadzora sam odpravil k svoji predragi Juliji. Med odpravo na Zemljo pa ni pomislil na svoje zdravje in na to, da po vsej verjetnosti ne bo preživel niti enega samega dneva na Zemlji. Brezglavo je zapustil Mars in že v nekaj urah pristal na Zemlji.

Takoj po pristanku je zagledal Julijo in ji stekel v objem. A Julija ni vedela, da bo njen izbranec takoj po pristanku umrl. Ko je ugotovila, da v objemu drži samo še njegovo truplo, se je tudi sama odločila, da se preda ljubezni in zapusti svet. In tako se je njuna ljubezenska zgodba nesrečno končala.

Sofija Martini, 9. b

Strah ima velike oči

Bilo je nekega sončnega, toplega in cvetočega majskega dne, ko sva se s sestro odpravili v gozd po šmarnice. Bil je dan pred mojim obhajilom, zato sva se odločili, da bi na mizo med jedačo in pijačo v vazo postavili lepe in dišeče rožice. Meni so te najljubše. Ker pa so mi tako zelo lepe, sem bila zelo vesela, da jih bova končno nabrali.

Potikali sva se po gozdu blizu jezera, kjer je v mesecu maju najlepše. Iskali sva šmarnice. Obe sva bili že prepoteni, saj je bilo zelo toplo. Srečali sva nekaj ljudi, ki so se sprehajali in zadrževali okoli jezera. Ko sva šmarnice našli, sva se jih takoj lotili nabirati. Še vedno se spomnim posebnega vonja. Bila sem tako zelo vesela, da sem od sreče kar skakala. Nabirali in nabirali sva rožice. Ko pa sva videli, da jih je dovolj, sva se odpravili domov. Hodili sva skozi gozd in jezero pred nama se je lesketalo. Pod najinimi nogami so se lomile suhe veje, saj ni bilo dežja že nekaj časa. Vse je cvetelo in tako zelo dišalo.

Ko sva prišli na travnik, sva za seboj nekaj slišali. Obe sva se prestrašeni obrnili in čudno pogledali. Zdelo se nama je, kot da naju nekdo zasleduje in opazuje. Prestrašeni sva začeli hoditi hitreje. Zdelo se mi je, da je tisti travnik daljši kot ponavadi in da ga nikoli ne bo konec. Začeli sva hoditi vse hitreje in hitreje. Ko sva končno prišli na gozdno pot, pa sva si le malo oddahnili. Še vedno sva se obračali, saj naju je bilo še vedno zelo strah. Sestra mi je predlagala, da se odpraviva še malo k jezeru in se tam malo zamotiva, dokler naju strašne misli ne zapustijo. V toplem dnevu nama je res prijal vonj jezera, vonj pomladi. Tam sva se zadržali nekaj časa in se nato odločili, da se počasi vrneva domov. Za trenutek sva se prestrašeno pogledali in vprašali, če je to dobra zamisel. Začeli sva hoditi, ko sva za seboj spet slišali šumenje. Iz zaraščenega in zapuščenega gozda se je prikazal strašen moški, ki je v rokah držal zračno puško. Hitro so me preplavile misli. Kdo je to? Kaj če naju ubije? Sestra me je hotela pomiriti, vendar sem v njenih očeh videla strah. Strašen moški, obut v temno rjave visoke škornje, oblečen črne hlače, temno zeleno srajco, s črnim klobukom na glavi, cigaro in puško v roki se je odpravil k jezeru. S sestro sestra sva se zelo bali, saj nisva razumeli, kaj se dogaja. Oči so se mi začele rositi in kmalu zatem sem po licu začutila solzo.

Strašen moški se je ta čas ustavil in naju opazoval. Obe sva začeli hitro teči, vendar sva se po nekaj minutah utrudili, se ustavili in zelo malo odpočili. Nadaljevali sva pot in čez nekaj trenutkov spet nekaj zaslišali. Bil je strel puške. V istem trenutku sva se ustavili in preplašeno pogledali. Obe sva se tresli kot šibi na vodi. Sama svojim ušesom nisem mogla verjeti. A se je to res zgodilo? Sestra mi je hitro v strahu in solzah rekla: »Marina, teci kakor hitro te nesejo noge!« Hitreje pa sva začeli teči, ko sva zaslišali še en strel in nato še enega in še enega. Še vedno sva mislili, da je strašen moški za nama, saj se je strele slišalo zelo od blizu. Tekli sva hitreje in hitreje. Ko sva prišli iz gozda, sva bili zelo srečni, saj sva bili končno v vasi in nama moški ni mogel nič. Počasi in manj preplašeni sva hodili domov. Ko sva prispeli, sva vse povedali mami in očetu. V očeh nama je bilo videti, da se je nekaj zgodilo.

Prišli sva do zaključka zgodbe, ko je mama ugotovila, da je bil tisti strašen moški lovec, ki je streljal divje race na jezeru.

Če se danes ozrem nazaj, moram reči, da je bil kljub temu, kar se je zgodilo, to dan, ki si ga bom za vedno zapomnila. Naučila sem se, da ne smeš vedno verjeti temu, kar slišiš, ampak se moraš sam prepričati in videti na lastne oči, kaj se je zgodilo oz. se dogaja.

Marina Smrdelj, 9. b

Sestra

Četrtek. Danes sem prišla pozno iz šole, saj sem imela dodatni pouk. Obiskujem četrty razred osnovne šole. Sestra Špela, ki je že v devetem razredu, je pisala domačo nalogo v sobi. »Oj, si prišla?« mi je rekla. »Ja, pa tako sem lačna! Kosilo je bilo odlično, ampak premalo,« sem

ji takoj potožila. Sestra se je zasmejala: »Kot vedno. Pojdi k mami, ima kosilo tudi zate, jaz sem že jedla«. Špela je super sestra. Rada jo imam. Zelo sva si različni, pa ne po videzu. Obe sva svetlolasi. Špela je bolj redkobesedna in umirjena. Dobro se razumeva. Vedno drživa skupaj, se podpirava in si pomagava. Mama pravi: »S Špelo se zmeraj vse pogovoriva, dogovoriva, me posluša, ti pa ... Uf, trma!«

Za nama je bil običajen šolski dan. Popoldne sem bila v glasbeni šoli pri uri klavirja. Špela je ob četrtkih hodila k verouku v *farovž*, ki je praktično samo čez glavno cesto. Blizu. Zunaj se je že stemnilo. Bil je puščoben zimski dan. Tisti dan sonca nismo videli. Težki oblaki so viseli nad mestom kot prevelika kapa na glavi, ki ti sili na oči, te spravlja v slabo voljo in jezi. »Grem k verouku!« je zaklicala Špela z vrat v kuhinjo. Mama je pripravljala večerjo. »Drinn!« se je oglasil hišni zvonec. »Rebeka je prišla. Adijo!« in že je ni bilo več. Najbrž ni več slišala odgovora: »Dobro. Adijo. Pazi na cesti!« V kuhinji je bilo prijetno. Toplo. Dišalo je. Svetloba stenskih luči je risala sence. Na televiziji so predvajali risanko. Zdolgočasila sem se in odšla v sobo. »Drinn!« se še enkrat predrzno oglasi zvonec. »Bo že mama,« mi je šinilo skozi misli. »Stela, Stela, hitro, gremo v ambulanto! Kje je tata, hitro, gremo!« me je mama vlekla za rokav iz sobe. Mama je govorila hitro, glasno in nepovezano. Bila je ... drugačna. Bilo jo je strah. Trudila se je ostati zbrana. Pritekel je očka. »Zakaj? Kaj je?« sem spraševala. Začudeno in zaskrbljeno sem čakala na mamin odgovor. »Špelo in Rebeko je zbil avto, hitro, gremo v ambulanto!« je vpila mama, si snela predpasnik in vzela zdravstveno kartico. Očka je ostal zbran: »Grem pripraviti avto ... Pohitita, gremo!«. Jaz pa sem zbežala. »Kaj je umrla? Nočem je videti!« sem kričala. Jokala sem na ves glas, stiskalo me je v grlu. Prevzela sta me strah in groza, da bom izgubila starejšo sestro. Mama me je lovila po kuhinji, me hitela prepričevati, da je vse v redu in da moramo k Špeli, saj nas čaka. Ne vem več, kako smo prišli. Spominjam se sestre, ki je ležala na mizi v ambulanti in zdravnica se je sklanjala k njej. »Ojoj, saj si živa!« sem zaklicala. Po licih so mi tekale solze. Sestra me je objela in se čisto rahlo nasmehnila. Na prehodu za pešce ju je podrl bel osebni avto in odpeljal. Padli sta na pločnik. Špela si je potolkla brado. Še danes ima brazgotino. Spomin? Opomin? Rebeka jo je odnesla »le« z ranjenim kolenom. Sestro so naložili v rešilni avto. Mora v Izolo. V bolnico. Mogoče ima pretres možganov. Mama je hotela v rešilni avto. S Špelo. »Ne. Kaj umira? Kaj bom brez sestre?« jokala sem kot dež. Mama je morala ostati z mano. Špela pa je ostala z medicinsko sestro. Očka je pripeljal avto. Z mamó sva sedli zadaj. Vozili smo za rešilnim avtom. Hitro. Predrzno. Včasih so prižgali modre

luči. Rezale so temno noč. Mama me je morala celo pot miriti. Govorila mi je umirjeno, tolažeče. Toda mene je skrbelo. Ponavljala sem vedno enaka vprašanja: »Zakaj? Bo umrla? Bom zdaj edinka?« Oči so me pekle od solz. Skrbelo me je in upala sem, da bo sestra v redu. Potihem sva z mamo molili. Hitro smo prispeli v bolnišnico. Takoj so jo odpeljali na slikanje glave. V čakalnici smo bili sami. Bilo je mirno in tiho. Čutila sem le strah, zaskrbljenost in upanje. »Vse je v redu, toda prenočila bo tu. Na opazovanju. Zjutraj jo pridite iskat,« je naročil zdravnik. Oddahnila sem si. Strah pa je ostal. Kje bo Špela? Ne moremo je pustiti same. Kaj če ji bo slabo? Vse to se mi je vrtelo po glavi, ko smo jo spremljali v sobo. Tiho smo sledili medicinski sestri, ki je potiskala posteljo na kolesih. Špela je bila mirna, malo je govorila.

Naključje? V sobi je ležalo dekle. Špela. Iz Sežane. Devetošolka, ki jo je konj vrgel s sedla in ji stopil na prsni koš. Konj, ki jo je poznal. »Oh, se zgodi. Zaradi tega bom še vedno jahala,« je mirno rekla. Kako pogumno dekle, sem si mislila. Jaz pa taka cmera, mi je postalo kar malo nerodno. No, saj me je bilo le strah. Strah za sestro. Strah, da jo izgubim. Aja – saj sem povedala, da hodim šele v četrti razred? Bi znala danes drugače? Bi ji bila v oporo, za pogum? Nočem vedeti.

Stela Kmetec Razpor, 9. b

Ušiva marjetica

Na poti iz šole jo po navadi uberem po bližnjici čez ogromen travnik. Pogled nanj me še danes spomni na prijetno toplo in čudovito otroštvo izpred šestih let. Odkar pomnim, je bil travnik zapuščen in spomladi je na njem cvetelo na desetine različnih cvetlic, ki so jih obletavali metulji in čebele. Ko sem pobližje pogledala na cvet marjetice, sem z gnusom opazila, da njej usoda lepote ni prizanesla. Napadle so jo pošastno nagnusne uši.

Lasje so mi plapolali v vetru in na hrbtu mi je poskakovala šolska torba, polna zvezkov. Za menoj je bilo slišati udarce čevljev ob tla. Ti nagli koraki so se ujemali z vse hitrejšim bitjem mojega srca. Pognala sem se v tek in požrla kepo sline, pri tem pa sem se nerodno ugriznila v jezik. S ceste je nosilo prometni hrup in občasno sem lahko slišala glasove ljudi. Šele ko so postali glasnejši, sem se ozrla in zagledala mlajše učence naše šole, ki so hodili za menoj. Hudomušno in posmehljivo so zakričali: »Sofijaaa, si slišala novico, da imamo v šoli uši?« V trenutku me je oblila vročina, neprijeten občutek in skrb za svoje dolge temne rjave lase, ki so

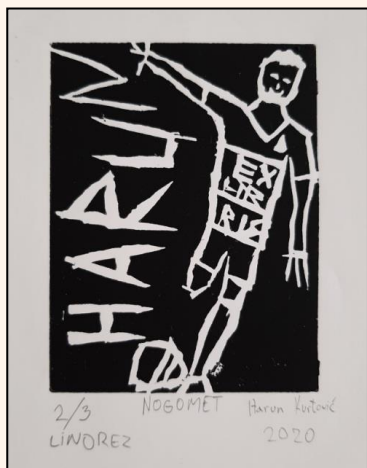
mi segali močno čez ramena, zgoraj čisto ravni, spodaj pa rahlo valoviti. Prsti so se mi s tresočo roko zapletli v nežne pramene, gladke kot svila. S strahom sem jim odgovorila, da ne vem ničesar o tej novici. Sama pri sebi sem se vprašala, ali sem tudi jaz postala ušiva nagnusna marjetica.

Kar naenkrat me je pričela močno srbeti leva polovica glave, nato desna. Vsa nemirna sem se hitro znašla v kopalnici in se zastrmela v ogledalo. Zagledala sem nagnusno golazen, ki se je prisesala na moje prečudovite dolge lase. »O, groza!« sem zakričala. Saj ni res! sem si mislila. Iz oči so se mi ulile krokodilje solze, po licih so mi drle kakor slap, ki nikoli ne usahne. Z roko sem si obrisala razmočen obraz in nadaljevala z raziskovanjem krutih ušivih priseskov na svoji glavi. Vsako lasno gnido sem z dvema prstoma stisnila, da je kar počilo. Ne morem taka v šolo, sem si govorila. »Kaj bodo rekli ostali?!« sem vzkliknila. »Kaj te briga, Sofija. Ne govori tako!« se je iz kuhinje oglasila mama. »Saj se ti ni treba ostriči čisto na kratko, ena lepa pričeska, ustrezen šampon ...« mi je dejala mami. »Meni je všeč moja pričeska taka, kot je!« sem ji odvrnila. S šamponom sem poskušala rešiti situacijo. Ta je za glavnikom počasi zdrsnil skozi lase. Na konicah so se mi močno zavozlali. Potrpežljivo sem razčesala vsakega izmed vozlov. Z drugo roko sem sledila glavniku vse do konic. Lasje so mi gladko polzeli med prsti, kar me je pomirjalo, a hkrati žalostilo. Vsa jezna, kot bik v areni, sem zagrabila škarje in »šrk, šrk«, skoraj bi se mi zvrtelo v glavi. Naglo sem segla k ostriženim lasem. Imela sem občutek, da mi manjka eden od udov. S tresočo roko sem zdrsnila navzdol po tleh in med prste ujela šop ostriženih las. Mokri in mrtvi so mi ležali na dlani. Zatlačila sem jih v žep. Moj pogled v ogledalu je bil žalosten. »Ti je hudo?« me je vprašala mama. S povešenim obrazom sem ji žalostno pokimala. Še sedaj se živo spomnim, ko mi je mama najprej z dlanjo nežno segla k licu in potem k ostriženim lasem. S prsti mi je pomagala razčesati neenakomerno postrižene lase. Njen dotik je bil tako nežen, da sem ob njem skoraj pozabila na jezo. »K frizerki moraš, da ti spravi to zmešnjava v red,« mi je svetovala mama. Še dandanes pomnim njene besede.

Ko danes pomislim na ta dogodek, mi gre pravzaprav na smeh, da sem tako oboževala svoje lase. Danes pa jih zaničujem in neprestano mrcvarim ter jih grobo zatiskam v čop. Kljub temu se mi zdi, da sem lahko hvaležna, da sploh imam lase. Ko pomislim na nekatere ljudi, recimo na tiste, ki imajo kemoterapijo, in jim začnejo počasi odpadati lasje, se počutim neumno, da sem takrat zganjala tako paniko glede svojih las.

Sofija Martini, 9. b

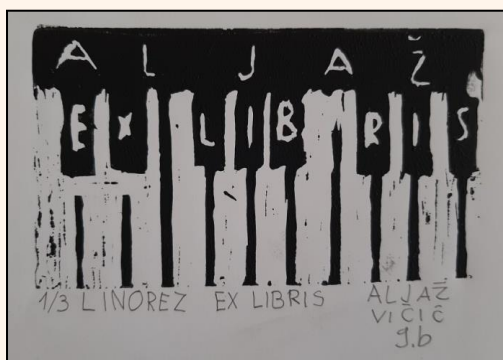
LIKOVNA DELA

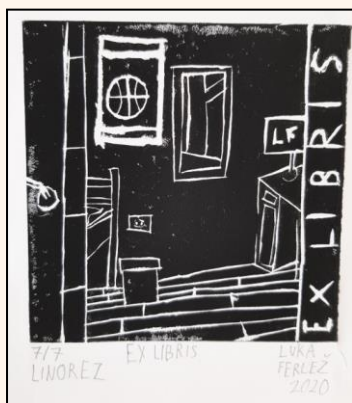
Harun Kurtović, 9. a

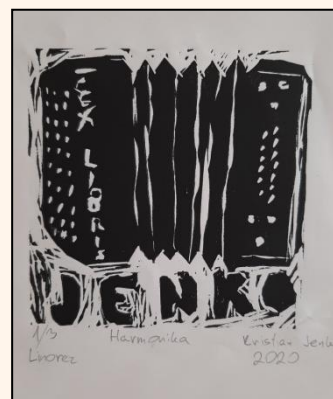
Sara Ahmetašević, 9. a

Aljaž Vičič, 9. b

Luka Ferlež, 9. b

Kristian Jenko, 9. a

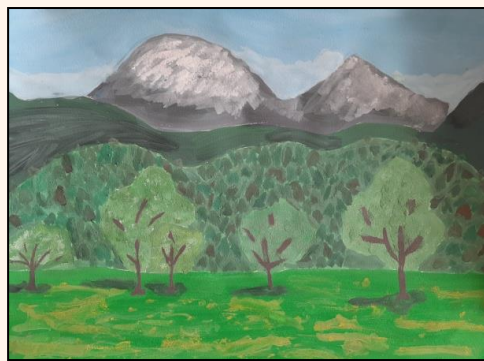
Sara Negro, 9. a

Harun Kurtović, 9. a

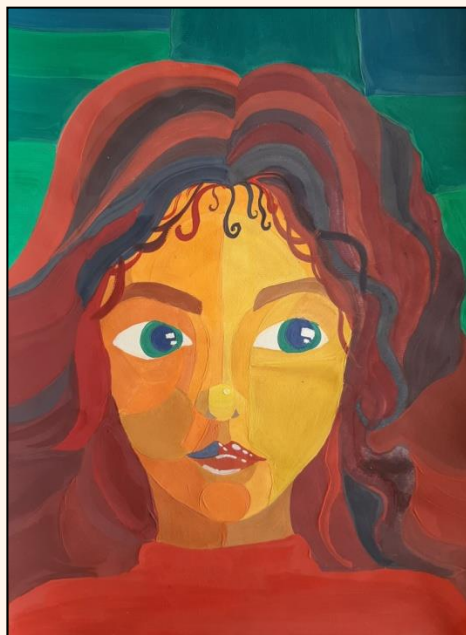
Jan Zorc, 9. a

Lara Negro, 9. a

Anja Iskra, 9. b

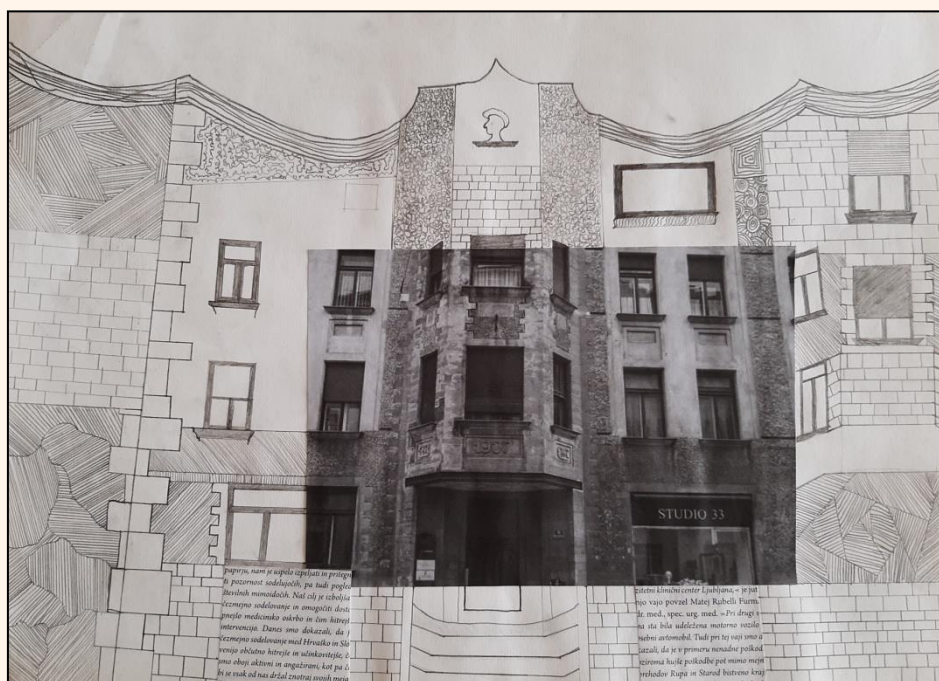
Karin Kastelic, 9. a

Gaber Gombač, 9. b

Mateo Perić, 9. a

Vid Škrlić, 9. a